

Giới thiệu Câu Được Trùm Xấu Xa

Truyện Câu Được Trùm Xấu Xa là một sự đời của cô gái với sự nuối tiếc tuổi trẻ, năm ấy vì yêu anh mà tất cả tình yêu thương mọi người dành cho cô đều đánh mất.

Chẳng qua hần chỉ là một kẻ sở khanh ăn chơi qua đường, cô quyết bỏ đi một nơi thật xa để sẽ không bao giờ gặp lại hần.

Rồi bỗng nhiên không biết chuyện gì xảy ra hần gặp cô còn van xin cô, hần làm mọi thứ cô cần? Thật ra là hần có vấn đề gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong khách sạn sang trọng, lễ đường kết hôn được bố trí rất nhiều bóng bay và hoa tươi, chú rể Diêm Trọng Uy anh tuấn cùng cô dâu Đinh Vũ Thiến xinh đẹp đã hoàn thành nghi lễ kết hôn, đang từ trong phòng nghi thay đổi quần áo ra ngoài, chuẩn bị cắt bánh bảy tầng.

Thân là cha cô dâu, Đinh Bá Thực tất nhiên phải vui vẻ cười to, ông hài lòng nhìn cô con gái cả xinh đẹp, vì cô có thể nắm được hôn sự này với tập đoàn Dương Thăng của Diêm gia mà kiêu ngạo. Dương Thăng không những là khách hàng lớn của Đinh thị, hơn nữa còn là một trong hai tập đoàn lớn nhất nước, có thể lực như thế hậu thuẫn, tương lai Đinh thị chỉ có thể tốt lên, ngoài ra tổng giám đốc Dương Thăng Diêm Trọng Uy chẳng những là nhân tài tiêu biểu, có năng lực, có tầm nhìn, đối với con gái mình càng thêm cưng chiều, nhìn thế nào cuộc hôn nhân này đối với Đinh thị là thắng cả hai mặt trận. Chỉ có điều, Đinh Bá Thực cũng không vì thế mà thỏa mãn, ánh mắt ông vẫn như cũ không ngừng tuần tra trong đám đông.

Đúng vậy, ông chính là đang tìm đủ rêu hiên xứng đôi với ba cô con gái khác.

Hôm nay, nơi này là hào môn kết hôn, người tới chúc phúc chủ yếu là doanh nhân, chính trị gia nổi tiếng, trường hợp như vậy, đúng lúc cung cấp cơ hội chọn rể tuyệt vời.

Mang theo lòng tin và mưu tính mãnh liệt, hai mắt của ông không sợ người phiền quết qua mỗi người trong hội trường.

"Người này là..." Khi ông nhìn thấy con gái thứ ba là Đinh Vũ Như đang nói chuyện cùng một người cao lớn, tuấn tú đẹp trai thì mắt không khỏi sáng lên, toàn thân hưng phấn. Khả kha, người đẹp trai này không phải ai khác, chính là cậu út Tề Thiếu Yến của tập đoàn Tề Thị, mà Đinh Vũ Như từ trước tới nay đều dè dặt ít nói, lại đang đứng gần gũi cùng đối phương.

A, hai người thoạt nhìn dường như có chút... khởi sắc.

Không tệ, không tệ, cô con gái này thật tinh mắt, Tề thị gia nghiệp to lớn, tuy Tề Thiếu Yến chỉ là con thứ, nhưng sau này vẫn có nhiều điểm tốt. Nghĩ đến đây, ông Đinh một lần nữa lại cười toét miệng.

Đắc ý xong, ánh mắt thợ săn của ông lại tiếp tục triển khai tuần tra, vì hai cô con gái còn lại tiếp tục tìm kiếm, ông tin chỉ cần có lòng nhân duyên sẽ tới.

**

Đinh Vũ Như cũng không hề chú ý đến hàng động của cha cô. Ánh mắt của cô hoàn toàn bị người đàn ông trước mắt hấp dẫn. Thân hình cao lớn, ngũ quan biểu cảm, khí chất lạnh lùng hòa cùng nụ cười thành thực, toàn thân tỏa ra một lực hút trí mạng với phái nữ.

Một anh chàng đẹp trai!

Hơn nữa lại khỏe* (= cool) vô cùng!

Đẹp trai, lạnh lùng, không chỉ như một thói nam châm hấp dẫn cô, còn khiến cô căng thẳng đến mức nhịp tim tăng nhanh. Từ lúc người này chủ động đến bắt chuyện với cô, ánh mắt của cô chưa từng rời bỏ khỏi đối phương, trong lòng như nai con chạy loạn, cơ hồ tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Nói cho tôi biết tên của em được chứ?" Sau khi tán gẫu đôi câu, người đàn ông này hỏi tên họ của cô.

"Tôi..." Cô cắn môi, nén lại lồng ngực đang đập thình thịch, "Tôi còn không biết anh là ai." Cô rụt rè như vậy, căn bản là không muốn tiết lộ trước thân phận của mình.

"Thật xin lỗi, là tôi sơ sót." Anh duy trì phong độ thân sĩ, đơn giản tự giới thiệu. "Tôi họ Tề, tên là Tề Thiếu Yến, năm nay ba mươi tuổi." Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười nhân hậu, cố ý rút ngắn khoảng cách giữa hai người. "Còn muốn biết chút gì cứ thoải mái hỏi, tôi rất vui lòng trả lời cho em tất cả."

Anh vốn không tùy tiện thân cận với người khác, cho dù là nam hay nữ. Cô gái này lại vô tình khơi lên hứng thú của anh. Bởi vì cô sở hữu một mái tóc

như dải lụa mềm hiem có!

Từ lúc nghi lễ tiến hành, dải lụa mềm sau lưng cô, thỉnh thoảng đong đưa về ra những đường cong xinh đẹp, khiến anh không có cách nào phớt lờ sự tồn tại của chúng, cuối cùng, dẫn dụ anh đi tới trước mặt chủ nhân của dải lụa mềm này. Anh thật tò mò liệu cô gái xinh đẹp nhường nào, mới có một mái tóc tràn đầy sức sống nhường ấy? Sẽ là khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần? Hay là gương mặt bình thường, không có gì đặc biệt? Mơ hồ, anh ít nhiều có chút chờ mong.

Chủ nhân của dải lụa mềm mại này có vẻ đẹp thanh khiết thoát tục, khuôn mặt mềm mại tinh tế, anh không cách nào áp chế được yêu mến không thôi trong lòng mình, vì vậy liền chủ động tới đây bắt chuyện với cô.

"Tôi, tôi không có gì muốn hỏi..." Khuôn mặt Vũ Như đỏ bừng lên, khề khàng trả lời Tề Thiếu Yến. Lần đầu tiên giao tiếp với một người đàn ông anh tuấn, thành thực như vậy, cô đã sớm lòng dạ rối bời, lại gặp phải nụ cười mê người của đối phương, càng làm cho tay chân cô luống cuống cả lên, nói năng cũng không rõ ràng.

"Không ngờ tới em có thể hiểu rõ tôi như vậy." Nhìn cô e thẹn của cô khiến anh vô cùng vui vẻ. Trực giác nói cho anh biết, trước mắt anh là một cô gái đơn thuần, nhu thuận, không có nhiều tâm cơ, tựa như một trang giấy trắng. Cô không hiểu toan tính, càng sẽ không hại người. Điều đó luôn là điều mà anh hy vọng đạt được, cũng chính là khiếm khuyết của anh, bởi vì sinh trưởng trong hoàn cảnh phức tạp khiến anh không thể nào lựa chọn.

"Tôi, tôi không có... Cái đó... Tôi..." Cô hoàn toàn không có ý đó, nhưng không có cách nào biểu đạt, cuối cùng trước mặt người đàn ông này lại biểu hiện kém cỏi như vậy.

"Tôi đã nói cho em biết tôi là ai, hiện tại đến lượt em nói cho tôi biết." Thấy mười ngón tay trắng mịn của cô căng thẳng đến mức quần chặt lấy nhau, anh thăm cảm thấy buồn cười, cũng không trêu chọc cô nữa, thuận miệng thay cô giải vây.

"Tôi..." Chần chừ một lát, cô mới ngập ngừng nói: "Tôi tên là Đinh Vũ Như."

"Đinh Vũ Như..." Anh cúi đầu đọc nhầm lại, mới mỉm cười hỏi: "Em là em gái của Đinh Vũ Thiển - cô dâu ngày hôm nay sao?"

"Dạ." Cô khẽ gật đầu.

"Cái này thật khó trách rồi." Về mặt anh như bưng bình hiểu ra, mỉm cười. "Có chị gái xinh đẹp, hèn chi em gái cũng xinh đẹp như vậy" (Thiển = xinh đẹp)

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đỏ như trái hồng.

"Như vậy về sau tôi có thể gọi em là Đinh Vũ Như chứ?" Trong lòng anh hiểu ngay sau, hai người nhất định còn có cơ hội gặp mặt, hôm nay cũng không phải lần cuối cùng. Cô gái này cực kỳ hấp dẫn anh, trừ bề ngoài xinh đẹp, còn có tính cách ngây thơ. Sự hồn nhiên kia, dường như điền khuyết vào lỗ hổng đã bong ra từng mảng từ lâu. Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên anh động lòng đối với phái nữ.

"Về sau..." Cô cũng sờ nhìn anh.

"Đúng, về sau." Anh vào thẳng vấn đề trực tiếp hỏi: "Nếu như em không để ý, có thể cho tôi số điện thoại di động của em chứ?"

Cô rất cuộc hiểu rõ ý tứ của anh. Người đàn ông này muốn hẹn gặp cô! Chẳng qua là thái độ trực tiếp như vậy, khiến cô đáp ứng cũng không được, không đáp ứng cũng không xong. Đáp ứng quá nhanh, sợ anh cho là mình là cô gái tùy tiện, dễ dãi; đáp ứng không dứt khoát, lại có vẻ xấu hổ làm bộ, làm tịch...

"Điện thoại của em có bluetooth không?" Thấy cô đứng hình tại chỗ, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, anh lập tức nghĩ ra biện pháp đánh vỡ căng thẳng của cô.

Cô lắc đầu một cái, đối với sản phẩm điện tử cô gần như là người ngoài trái đất.

"Như vậy để tôi dạy em." Anh duỗi tay về phía cô. "Đưa di động cho tôi mượn chút."

Giống như bị thôi miên, cô ngoan ngoãn lấy điện thoại di động ra đưa cho anh.

"Đến đây, chính là như vậy..." Anh một mặt thao tác dạy cô, đồng thời bấm máy, lưu số của hai người vào máy nhau. Trả lại cô điện thoại, anh thoải mái mời: "Có rảnh rồi liền cùng đi dùng bữa, em không phản đối chứ?"

Phản đối? Cô đương nhiên sẽ không phản đối. Mọi tình đầu của cô, làm sao kháng cự được sức hấp dẫn của anh? <http://diendanlequydon.com>

Chờ đợi hẹn hò với Tề Thiếu Yến đã trở thành sự kiện quan trọng nhất trong cuộc sống của Vũ Như.

Lúc đầu là cùng dùng bữa, sau đó là hẹn hò đi chơi đây đó, dần dần, lòng của cô từng bước từng bước rơi vào tay gã, toàn bộ sợi tơ tình ái đều vương trên người đàn ông kia. Cô thậm chí từ bỏ kế hoạch đi du học, hết thầy đều vì trân trọng anh, trân trọng phần tình cảm này.

Đối với sự kiện này, cha cô, Đinh Bá Thực hoàn toàn không phản đối. Theo ý ông, con gái đi học cũng chỉ để gả cho nhà chồng tốt, hiện tại con gái bảo bối đã có đối tượng tốt như thế, cần gì phải lãng phí thời gian, tiền bạc đi đọc mấy thứ sách gì đó làm gì?

Thái độ của Đinh Bá Thực, thật sự khiến Đinh Vũ Như an tâm không ít. Mặc dù trong lòng thực sự có chút mất mát, nhưng cô cho là đáng giá. Chỉ cần có thể ngày ngày nhìn thấy Tề Thiếu Yến, cô cam tâm tình nguyện buông tha tất cả, cho dù chị hai Đinh Vũ Khiết cùng em út Đinh Vũ Du, ai cũng cười cô ngu không thuốc chữa. Chỉ cần Tề Thiếu Yến có thể đối đãi tốt với cô, trong lòng có cô, cho dù có phải chôn vùi ở phòng thiết kế làm trợ lý, cô cũng không oán, không hối.

"Em đang ở đây nghĩ ngợi cái gì mà cười vui vẻ thế?"

Hai người vừa dùng qua cơm tối, như mọi khi trở về khu nhà bí mật của Tề Thiếu Yến. Anh lười biếng nằm dài trên sofa, vui vẻ nhìn mô hình nhà bằng gỗ cô mới mua về, đang bày đầy trên đất.

Cánh môi chúm chím của cô mang theo nụ cười thần nhiên. "Em có sao?" Cô kinh ngạc ngẩng đầu, cười khẽ một tiếng. "Đại khái là thấy mô hình mới, tâm tình rất vui vẻ thôi mà?" Sau đó lực chú ý của cô thật nhanh trở lại trên đồng mô hình.

"Xem ra anh còn không sánh được với mấy khối gỗ con con này đâu nhé." Anh cố ý thờ dài.

"Thế sao?" Cô cười hỏi, vẫn không ngước đầu lên.

"Chẳng lẽ không đúng?" Giọng điệu của anh có chút chua. "Em chỉ nhìn chăm chăm vào bọn nó, vuốt ve bọn nó, nhưng mà ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một cái."

"Em, em nào có chứ..." Cô ủy khuất nói: "Người ta chỉ muốn sớm ghép xong bọn nó thôi mà!"

"Có cần thiết vội vã như vậy không?"

"Đây là thú vui mà!"

"Dạ, anh biết rồi!" Anh trêu ghẹo nói: "Sở thích hàng đầu của em là xây nhà, hơn nữa hy vọng nhất là có thể tự tay thiết kế phòng ở của mình."

"Nếu biết rồi thì đừng làm phiền em nữa." Cô làm mặt quỷ, tiếp tục xếp các khối gỗ.

"Ha ha, vậy em chuẩn bị lúc nào thì xây xong nhà để ở nào?"

"Đây chẳng qua là giấc mộng của em thôi." Cô cười. "Mơ ước chỉ là mơ ước, chỉ mơ mộng một chút là được rồi!" Cô tốt nghiệp ngành kiến trúc, có thể tự tay vẽ bản thiết kế cũng đã rất hài lòng, làm sao còn dám cầu mong quá nhiều? Mặc dù gia cảnh cô không tệ, nhưng cũng không giàu có đến mức có thể để cô muốn làm gì thì làm, một cô bé hiểu chuyện như cô sẽ không để ra mấy yêu sách để làm khổ ba mẹ mình.

"Em rất dễ dàng thỏa mãn." Anh không khỏi cảm khái. Nếu như anh cũng có thể như cô, dễ dàng thỏa mãn với tình huống của mình hiện giờ, cuộc sống có lẽ dễ chịu hơn nhiều. Đáng tiếc anh không phải là cô. Anh là Tề Thiếu Yến, một kẻ đã tâm bưng bưng, là mẫu người đàn ông để đạt được mục đích không từ mọi thủ đoạn nào. Anh tuyệt đối không cam tâm cả đời phải cúi đầu trước kẻ khác!

"Một ngày nào đó, anh sẽ giúp em thực hiện mơ ước." Anh có tự tin sớm muộn sẽ có một ngày như thế, chỉ là còn chưa tới thời điểm thôi. Trước đó anh phải... Trong con người thâm thúy, xẹt qua một tia gian trá. Tia sáng âm trầm khiến kẻ khác khiếp sợ kia chỉ lóe lên rồi biến mất, ngay lập tức anh lại khôi phục nụ cười ôn hòa. Anh sắp gần tới hôn ở mái tóc nhu mềm như tơ lụa của cô. Chỉ có cô gái này có thể làm cho anh hoàn toàn buông lỏng, hạ xuống phòng ngực, cũng chỉ có ở nơi này, trước mặt cô gái này, anh mới có thể biểu lộ chân chính bản thân.

Nghe vậy, cô vẫn chỉ mỉm cười, cho là anh ở chọc mình vui vẻ, cũng không cho lời anh nói là thật.

"Trước tiên chơi cùng anh đã, chút nữa chơi cái này tiếp có được không?" Anh từ sau ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

"Nhưng mà..." Cảm khối gỗ, cô có chút không bỏ được.

"Như Như, đừng cự tuyệt anh." Bàn tay to của anh bắt đầu xấu xa dạo trên người cô, ý đồ hết sức rõ ràng. "Tối nay ở lại chỗ này qua đêm..."

"Không được." Hơi thở cô dồn dập. "Em phải về nhà, nếu không..." Hôm nay không phải là ngày nghỉ, cô không có cơ để đi ra ngoài, ở lại nơi này qua đêm, không thể nghi ngờ chính là nói cho cả nhà biết mình có quan hệ thân mật với bạn trai, có đánh chết cô cũng không thể làm chuyện này được. Tính cô bảo thủ, từ trước tới giờ đều không muốn trước khi kết hôn lại có quan hệ tình dục với đàn ông, thế nhưng người đàn ông này có cách làm cô nói một đằng làm một nẻo, khiến cô hồ đồ, ngốc nghếch giao mình cho anh.

"Vậy cũng được, chờ chút nữa anh sẽ tiễn em về." Anh từ trước đến giờ đều tôn trọng cô, mặc dù anh hận không thể ngày ngày đều ôm lấy cô ngủ. "Nhưng mà bây giờ..." Bàn tay to của anh chẳng biết lúc nào đã cời cúc áo, lạng lẽ trượt vào trong áo sơ mi của cô. "Trước tiên em phải... Theo anh."

Xinh đẹp, tròn trịa rơi trong lòng bàn tay mềm mại của anh, cô còn có thể đi nơi nào tìm chữ "không" đây? Trừ bỏ nhỏ nhỏ rên rỉ, cô không còn năng lực nói được bất cứ lời nào. Môi của anh rất nhanh thay thế cho đôi tay, trêu chọc quả hồng nhỏ nhỏ trước ngực cô, bàn tay lướt qua bụng bằng phẳng đi tới vùng mẫn cảm đang kìm nén cơn xát. Động tác của anh thanh thoát mà chính xác, vô luận là đối phó kẻ địch trên thương trường hay là cô gái bên cạnh.

Rầm! Khối gỗ trong tay trượt xuống sàn nhà lát cẩm thạch mát lạnh, cô cũng không bắt nổi nữa.

"A... A..."

Trong miệng phát ra tiếng thở dốc yêu kiều, theo bản năng cô vịn vào anh tìm kiếm sự chống đỡ.

Mắt thấy cô vì bị mình trêu đùa mà trở nên mềm yếu, anh tiếp tục tăng thêm sức lực ngón tay.

Đầu trống rỗng, cô hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Thăm dò thấy cô đã trơn ướt, Tề Thiếu Yến biết cô đã chuẩn bị tốt, vì vậy mạnh mẽ ôm thân hình mảnh khảnh đặt trên sofa to lớn, nhanh chóng giải phóng ràng buộc của nhau, chỉ trong giây lát, đã chen vào nơi nhỏ hẹp của cô. Lúc chậm lúc nhanh, anh nắm trong tay tiết tấu cùng với cường độ khoái cảm

Vịn vào cơ bắp rắn chắc của anh, bị anh mãnh liệt va chạm, cô kích động để lại dấu tay trên lưng anh. Cảm nhận được thân thể cô buộc chặt, anh càng tăng tốc chạy nước rút. Trong tiếng thét mãnh liệt của cô, tất cả nhiệt tình, kèm theo thỏa mãn trong cơ thể anh găm nhẹ bắn vào.

Đinh Vũ Như thở hổn hển, bởi vì cao trào mà thân thể không ngừng run rẩy, anh vòng tay ôm chặt cô, dịu dàng vuốt ve cô, cho cô những nụ hôn ngọt ngào.

Cô mềm yếu vô lực, lười biếng co rúc trong ngực anh, yên lặng cảm nhận vuốt ve của anh. Căng thẳng buông lỏng xuống, cô buồn ngủ vô cùng, chỉ sau một phút, tựa hồ cô chỉ muốn ngủ thật say.

Đột nhiên, cô phát hiện dị vật cứng rắn đang mon tròn vườn hoa của cô.

"Anh ——" cô nhất thời tỉnh táo lại.

"Em cho rằng chỉ một lần có thể thỏa mãn anh sao?" Khóe miệng phiem một nụ cười tà khí, dục vọng của anh chen vào khe hẹp của cô, một lần nữa triển khai công kích.

"Em, em ngày mai còn phải đi làm đó..." Cô suy yếu kháng nghị.

"Đi muộn một chút là được." Kích tình vẫn mãnh liệt như cũ.

"Nhưng mà em còn phải về nhà..." Trời ạ! Anh yêu cầu vô độ như vậy, chờ một chút nữa cô nào có hơi sức đi ra khỏi cửa chứ?

"Không sao, anh có thể ôm em trở về!"

"Không được..."

"Hừ." anh cúi người hôn lên tất cả kháng nghị của cô, cùng trọn vẹn thanh âm hoan ái.

Tuyến phòng ngự cuối cùng, ý chí mềm yếu của cô từ từ khuất phục trước anh.

"Ngoan, anh sẽ yêu em thật tốt..."

Phóng thích ngọt ngào dụ dỗ, anh bức cô vút giáp đầu hàng.

Oa, anh yêu cô...

Một chữ yêu rung chuyển lòng cô, làm cho cô không cách nào kháng cự nữa, chỉ có thể mặc anh ta cần ta cứ lấy, từng bước từng bước dẫn mình vào con lốc xoáy tình dục, không cách nào kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Tề thị.

"Thiếu Yến, chi nhánh này của em rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?" Tề Thiếu Đình, chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Tề thị, cũng là anh cùng cha khác mẹ với Tề Tiểu Yến, đang nghiêm nghị khiển trách em trai mình. "Em xem thành tích đi, so với tháng trước rút hẳn 30%."

Chuyện gì xảy ra? Còn không phải là anh ở sau lưng giờ trò quỷ, kêu khách hàng cố ý hủy hợp đồng cho tôi mất mặt, thừa cơ sửa chữa tôi sao!

Tề Thiếu Yến, âu phục gọn gàng, thẳng lưng đứng trước bàn làm việc của chủ tịch, nghe lời dạy dỗ khó nghe, trong bụng mặc dù liên tiếp cười lạnh, mặt

ngoài lại ngượng ngùng hỏi lỗi cực kì. "Thật xin lỗi, tháng sau em nhất định sẽ cải thiện."

"Cải thiện?" Tề Thiếu Đình bắt được cơ hội công kích dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua. "Em cho rằng chỉ uốn ba tấc lưỡi là có thể cải thiện sao? Vậy thì em đi viết một bản kế hoạch, anh xem rốt cuộc em có biện pháp gì có thể cải thiện." Dăm bữa nửa tháng lại cố ý ném chút chuyện vặt vãnh gây khó khăn cho cậu ta, Tề Thiếu Đình nghĩ hết biện pháp muốn cậu ta biết khó mà lui.

"Dạ, em biết rồi." Mặc dù suốt ngày bị chinh, Tề Thiếu Yến chỉ khúm núm đồng ý, không lần nào trái lời.

Còn chưa tới thời khắc ngã bài, anh phải nhịn.

"Đừng trách anh không nói cho em biết." Tề Thiếu Đình ra về người tốt nhắc nhở. "Làm việc trong Tề thị, chỉ nhìn năng lực, không nhìn quan hệ. Mặc dù em là em trai anh, nhưng nếu như em vẫn không đạt được thành tích gì, đến lúc đó anh cũng không có cách giữ em lại." Ngón tay tròn lẳn nhưng nhúc nhịt của hắn ta không ngừng ở trên mặt bàn gỗ gỗ, giống như đang toan tính điều gì. "Em mang trọng trách phó Tổng giám đốc Tề thị, nhất định phải làm ra chút thành tích gì đó, nếu không người khác lấy em làm ví dụ, cò kè mặc cả với anh, anh làm sao quản được họ? Em cũng phải cho anh một câu trả lời thỏa đáng chứ."

"Em hiểu." Tề Thiếu Yến trên mặt giả bộ cung kính, đáng về cực kì nghe lời. "Em sẽ nỗ lực hết sức, hi vọng tổng giám đốc cho em một cơ hội."

"Em hiểu là tốt rồi." Đối với sự nhẫn nhục chịu đựng của Tề Thiếu Yến, Tề Thiếu Đình có chút thất vọng. Ngược lại hắn ta hi vọng Tề Thiếu Yến lật bàn cùng mình trở mặt, tiếp đó, hắn ta liền có thể danh chính ngôn thuận tổng cổ Tề Thiếu Yến. Hừ, không trở mặt cũng không sao, dù sao chỉ cần không đạt được thành tích, thì hắn ta sẽ có lý do tổng cổ Tề Thiếu Yến ra khỏi Tề thị, vĩnh viễn khuất mắt mình. Nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú cùng đáng người hoàn mỹ của Tề Thiếu Yến, Tề Thiếu Đình càng nhìn càng ngứa mắt, hận không thể đập Tề Thiếu Yến cút xa. Tề Thiếu Yến chính là do vợ bé của ba Tề Thiếu Đình sinh ra, nếu không phải do ông Tề khi còn sống sắp xếp Tề Thiếu Yến ở vị trí phó tổng giám đốc, hắn ta không đời nào cho phép người em trai này đi vào Tề thị, nuôi ong tay áo.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Đi vào." Tề Thiếu Đình thét lên.

Cửa lớn bị đẩy ra, một cô gái ăn mặc xinh đẹp thời thượng, mang theo một mùi nước hoa tao nhã chậm rãi đi vào phòng làm việc.

"Lệ Nhân, em tới rồi!" Nhìn thấy vị hôn thê xinh đẹp của mình, trên mặt Tề Thiếu Đình xuất hiện nụ cười hiếm hoi, tức giận vừa rồi cũng tiêu tan hoàn toàn.

"Vừa tới." Thi Lệ Nhân khẽ mỉm cười với Tề Thiếu Đình, lễ phép gật đầu với Tề Thiếu Yến. "Thế nào? Hai anh em đang thảo luận công việc sao? Vậy em đi ra ngoài, không quấy rầy hai người." Lệ Nhân chẳng những xinh đẹp hào phóng, hơn nữa hết sức hiểu chuyện.

"Không cần, bọn anh đã nói xong." Tề Thiếu Đình quay đầu nhìn về phía em mình. "Nhớ sáng sớm ngày mai đem báo cáo đặt ở trên bàn anh, nếu như không có việc gì thì đi ra ngoài đi!"

"Em biết rồi." Nhìn mũi giày sạch sẽ của mình, Tề Thiếu Yến gật đầu. "Em đi ra ngoài trước, hai người từ từ tán gẫu." Tề Thiếu Yến một mạch ra khỏi phòng làm việc, cũng không ngẩng đầu lên liếc qua Thi Lệ Nhân bên cạnh.

"Cậu ta thật khiến anh hao tổn tâm trí." Khi cửa chính khép lại, Tề Thiếu Đình không quên nói lăm nhăm đôi câu cho vị hôn thê của mình nghe.

"Làm sao thế?" Thi Lệ Nhân lãnh đạm hỏi. "Em xem anh ấy rất ngoan ngoãn, cũng không trêu chọc phiền toái gì anh mà!"

"Hiện tại có lẽ không trêu chọc phiền toái gì, về sau thì khó nói." Hắn ta lắc đầu một cái. "Anh cùng cậu ta lớn lên, còn có thể không hiểu biết tính cách của cậu ta sao?"

"Tính cách gì cơ?" Đối với Tề Thiếu Yến, Lệ Nhân tràn đầy tò mò.

"Cay nghiệt, hung ác, nham hiểm, không chừa thủ đoạn nào..." Hắn ta lần nữa lắc đầu một cái. "Không sớm đá cậu ta ra khỏi Tề thị, anh ngủ cũng không yên giấc."

"Em không thấy như vậy?" Cô ta cười cười, "Có lúc anh ấy hơi lạnh lùng một chút, nhưng bây giờ thanh niên ai mà không có bộ dáng này? Làm gì nghiêm trọng như anh nói chứ?" Không rõ là vô tình hay cố ý, cô ta thay Tề Thiếu Yến nói chuyện.

"Em không có tiếp xúc với nó, dĩ nhiên không nhìn ra." Hắn ta giật giật khóe miệng, tựa hồ đang cười Lệ Nhân biết người biết mặt nhưng không biết lòng.

"Coi như anh ấy có là tên tồi tệ cũng không gấp." Cô ta kiều miểu cười một tiếng. "Anh có em mà, không phải sao? Có em, ai dám động vào anh chứ?"

"Vậy cũng đúng." Hắn ta cười, cảm không ngừng rung rung, thịt béo trên mặt trong chớp mắt dồn chặt đôi mắt híp. So với Tề Thiếu Yến, hắn ta mắt híp môi mỏng, bề ngoài hai người có thể nói là một trời một vực, chợt nhìn lại, ai cũng không thể nào tin nổi bọn họ là anh em ruột thịt. Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn ta chán ghét em trai mình.

Thi Lệ Nhân lại không chút nào ghét bỏ, ngồi vào trong lòng ngực sùng vù của hắn ta. "Có em ở đây, vĩnh viễn anh đều là chủ tịch tập đoàn Tề thị, cần gì phải quan tâm một tên oắt con không có thành tựu? Những thứ cổ phần kia trên tay hắn ta căn bản không uy hiếp được anh." Lúc ông Tề còn sống đã

an bài, hai con trai mình là Tề Thiếu Đình, cùng Tề Thiếu Yến, mỗi người có 30% cổ phần, đại cổ đông Thi gia chiếm 25% cổ phần, thân là vị hôn thê của Tề Thiếu Đình, Thi Lệ Nhân dĩ nhiên là ủng hộ vị hôn phu của mình nắm tập đoàn Tề Thị trong tay. Cũng chính nhờ cô ta giúp đỡ, Tề Thiếu Đình mới có thể thuận lợi ngồi lên chiếc ghế chủ tịch cùng tổng giám đốc tập đoàn Tề thị sau khi ông Tề qua đời.

"Em quả là người vợ đảm đang của anh." Một đôi môi dày, tròn lẳn, không báo động trước dính lên trên mặt cô ta. "Cho anh hôn một cái..."

"Đừng như vậy mà!" Cô ta làm nũng muốn né tránh. "Người ta chỉ là tới hỏi xem ngày mai họp Hội Đồng Quản Trị anh chuẩn bị xong chưa?"

"Cần chuẩn bị cái gì?" Hắn trơ mặt ra cười nói: "Chỉ cần em nhớ bầu cho anh một phiếu là được, có cái gì cần chuẩn bị chứ!"

Năm nay Hội Đồng Quản Trị sắp sửa bầu lại chủ tịch, sau đó chủ tịch sẽ chỉ định tổng giám đốc, nói cách khác, ai có thể nắm trong tay Hội Đồng Quản Trị, người đó có thể nắm trong tay tài nguyên tập đoàn Tề thị. Đối với buổi họp Hội Đồng Quản Trị ngày mai, Tề Thiếu Đình tràn đầy tự tin, hắn và Thi Lệ Nhân, cổ phần chung của hai người đã vượt qua 50%, hắn không có gì lý do phải lo lắng chuyện này.

"Em cần phải nhớ tới bỏ phiếu nghe không!" Hắn ta lo lắng duy nhất chính là, vị hôn thê của mình ngủ quên, quên đi đến họp mà thôi.

"Yên tâm, chuyện quan trọng như vậy em làm sao sẽ quên?" Cô ta cười cực kì quyến rũ. "Đúng rồi, em đến phòng làm việc của Thiếu Yến một chút, lấy cái này ở chỗ anh ấy."

Nghe được cái tên mình không thích nhất, Tề Thiếu Đình nhú mày. "Lấy cái gì?"

"Lần trước anh ấy đến Pháp công tác, em nhờ anh ấy giúp em mua một cái ví da." Cô ta nháy mắt mấy cái. "Không có biện pháp, đó là kiểu mới nhất, Đài Loan còn chưa có nhập khẩu, em không chờ kịp mới nhờ anh ấy giúp một tay." Biết hai anh em không vừa mắt, cô ta càng không lén lút đi tìm Tề Thiếu Yến, mà quang minh chính đại để cho vị hôn phu của mình biết, dè chừng bị kẻ khác bắt được lại hổng hốt cái gì đó, ngược lại thêm phiền toái cùng chán ghét.

"Bây giờ đi tìm nó, không sợ bị nó khinh khi sao?" Mới vừa rồi mình mới dạy dỗ, Thi Lệ Nhân bây giờ lại chạy đi tìm hắn ta, tám phần là đi vuốt đuôi rồi.

"Có gì phải sợ? Em chỉ đến lấy ví da, cũng không phải là không trả tiền." Cô ta bày ra bộ dáng không sợ trời không sợ đất.

"Vậy sao?" Hắn cười khò. "Chờ một chút bị nó đánh văng ra ngoài, cũng đừng trách anh không có cảnh cáo em."

"Anh ta dám mắng em một câu, ngày mai anh liền xào anh ta như mực."

"Anh cũng muốn xào nó như mực." Hắn ta cười hi hi rồi lại cười. "Chỉ là không phải hiện tại, chuyện như vậy phải làm phải thật đẹp, đã làm phải sạch sẽ gọn gàng, mới không bị người gièm pha."

"Vâng..." Cô ta ôm cái cổ ngắn tũn của Tề Thiếu Đình rồi liếm. "Ai cũng biết Thiếu Đình nhà chúng ta thù đoạn cao siêu, lợi hại nhất, chính là muốn giết người cũng làm cho kẻ chết không thể oán, có đúng hay không?"

"Em nói đúng rồi." Hắn ta nhéo cái mũi nhỏ của Lệ Nhân. "Bất kể nói thế nào, bây giờ em đã tiếp quản vị trí của cha em, cuộc họp kiểu này cũng không dễ dàng, những chuyện tranh đấu trên thương trường này em phải học một chút, biết không?"

"Dạ, tuân lệnh." Cô ta giơ tay chào.

"Vậy em đi đi! Nhưng đừng quá lâu." Hắn ngụ ý cười một tiếng. "Anh ở chỗ này chờ em, nhớ trở về với anh đó!"

"Yên tâm, cầm cái ví da mất bao lâu thời gian chứ?" Cô ta vỗ vỗ khuôn mặt to béo của Tề Thiếu Đình, tiếp theo hôn lên miệng của hắn ta. "Chờ em, em quay lại nhanh thôi."

Tề Thiếu Yến không tức giận cũng không phẫn nộ, lại càng không phát điên. Anh chỉ là bình tĩnh ngồi tại chỗ của mình, một đôi mắt thâm thúy yên lặng nhìn về phía trước, cả người cũng không nhúc nhích, cực kỳ giống một pho tượng. Một pho tượng hoàn mỹ như vị thần Hy Lạp. Chỉ là pho tượng thì chết, anh lại đang sống, cho dù thân thể không nhúc nhích, nhưng não bộ của anh chưa bao giờ ngừng vận động.

Đúng vậy, anh đang toan tính.

Kể từ ngày bắt đầu là Tề Thiếu Yến, nhất định anh phải toan tính nhân sinh, nếu không anh sẽ bị các thế lực hung ác bủa vây xung quanh ăn đến xương cốt không còn. Vì sinh tồn, anh không bao giờ dừng bàn tính trên tay. Tựa như Tề Thiếu Đình trăm phương ngàn kế muốn đá anh ra khỏi Tề thị, anh nhất định phải nghĩ biện pháp ổn định trận tuyến, để cho mình trước tiên rơi vào thế thất bại, sau đó dùng đòn phản kích. Trò chơi tranh đấu cần phải có thủ đoạn cao tay, cho nên bất kể Tề Thiếu Đình có dùng chiêu gì đối phó anh, anh cũng sẽ không tức giận. Đối phương tuyên bố muốn chọc giận anh, anh đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức tự chui mình vào bẫy.

Hai người từ nhỏ tranh đấu gay gắt, ông Tề trước khi mất lại đem quyền kinh doanh chia đều cho hai người. Bàn về thủ đoạn, anh tuyệt đối không bại bởi Tề Thiếu Đình; bàn về lợi thế, anh lại dưới một nước cờ. Tề Thiếu Đình sớm hơn anh một bước theo đuổi người đàn bà Thi Lệ Nhân. Bởi vì ít lợi thế hơn, ước chừng anh bị Tề Thiếu Đình giấu dưới lòng bàn chân hai năm, hơn nữa hiển nhiên Tề Thiếu Đình đối với tình trạng này còn không hài lòng, gần đây động tác càng lúc càng lớn, nói không chừng sẽ rất nhanh ra tay đá anh ra khỏi Tề thị. Thời gian tương đối cấp bách, tình thế đối với anh cũng càng ngày càng bất lợi. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Dĩ nhiên, anh sẽ không ngồi chờ chết. Bởi vì anh là Tề Thiếu Yến, trong thân thể chảy dòng máu huyết chiến của Tề gia, thời điểm chưa đi hết nước cờ, còn chưa dùng hết thủ đoạn cuối cùng, tuyệt đối, anh sẽ không bao giờ đơn giản buông tha.

Cho nên trong hai năm qua, anh khổ tâm chuẩn bị đường đi nước bước của mình, ý đồ xoay chuyển hoàn cảnh bất lợi. Hội Đồng Quản Trị ngày mai chính là thời khắc quyết chiến. Nếu như ngày mai không thể lật bàn, vậy có nghĩa là anh hoàn toàn hết hi vọng.

Mình sẽ thất bại sao? Nghĩ đến đây, anh không nhịn được cười. Đó là nụ cười tàn khốc khát máu.

Anh đương nhiên sẽ không thất bại, anh biết trong tay mình nắm những thứ gì, anh nắm trong tay tất cả, từ trước đến giờ chẳng qua là chưa thể hiện mà thôi.

Cốc cốc — Hai tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ của anh.

"Mời vào." Anh thu hồi nụ cười, một lần nữa mặt anh không chút thay đổi. Anh có thói quen che giấu tâm tình, từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ, cũng không một ai biết chân chính ý tưởng trong lòng anh.

Cửa lớn bị đẩy ra, một mùi nước hoa quen thuộc ở trong không khí đông lạnh phiêu tán ra.

Thi Lệ Nhân đứng ở cửa, đang cười như không cười nhìn anh.

"Là cô." Anh không khỏi nhú mày. Hiện tại còn 30 phút là tới bảy giờ, 7h đúng anh có một cuộc hẹn vô cùng quan trọng, anh đáp ứng Vũ Như cùng cô mừng sinh nhật. Việc cấp bách, trước tiên anh phải giải quyết người phụ nữ này.

"Bằng không còn có ai?" Cô ta đóng cửa, thuận tay khóa cửa lại.

"Cô không nên tới đây." Giọng điệu của anh không vui.

"Em vì sao không thể tới đây?" Cô ta chu miệng lên. "Em là tới tìm anh lấy ví da."

"Chỉ là như vậy?" Anh liếc cô ta một cái.

"Còn có..." Cô ả cười, vẻ mặt quyến rũ thay thế mới rồi đoan trang. "Thuận tiện tới thăm anh một chút không được sao?"

"Tôi rất khỏe." Anh lãnh đạm nói. "Chỉ là cô không nên chọn lúc này tới đây."

"Đừng như vậy." Cô cô tao nhã đi tới trước bàn làm việc của anh. "Người ta mới vừa gặp anh bị chém gọt một trận, cảm thấy không đành lòng, đặc biệt đến an ủi anh."

"Có cần thiết không?" Anh cười cười. "Đây có lẽ là lần cuối cùng hán ta gọt tôi, về sau có thể không còn cơ hội, để cho hán ta đắc ý một lần có làm sao?"

"Nói cũng phải." Cô ta nháy mắt mấy cái.

"Thời điểm cô tới đây, nếu như bị kẻ khác phát hiện..."

"Phát hiện em tới lấy ví da? Ha ha!" Cô ta khoa trương cười lớn. "Yên tâm, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Thiếu Đình bên kia em sẽ giải quyết hán, cái tên ngu ngốc kia đến bây giờ vẫn cho là em cực kì yêu hán đó."

"Cô chắc chắn chứ?" Anh ít nhiều có chút lo lắng người phụ nữ này sẽ mau mồm mau miệng tiết lộ chút tin tức gì đó.

"Đó là đương nhiên." Cô ta vô cùng tự tin trả lời.

"Tại sao?"

"Bằng giác quan thứ 6 của phụ nữ."

"Tốt nhất là như vậy." Anh hừ khê một tiếng. "Cô đã chuẩn bị xong?"

Cô ta nhất thời nghe không hiểu. "Muốn em chuẩn bị cái gì?"

"Hội Đồng Quản Trị ngày mai..." Anh nhắc nhở.

"Vậy cần chuẩn bị cái gì sao?"

"Chuẩn bị để trở mặt cùng vị hôn thê của cô." Anh phải đề phòng người phụ nữ này đột nhiên thay đổi tâm ý.

"Em sớm đã chuẩn bị tốt rồi." Cô ta cười híp mắt nói.

"Cô nhất định phải làm như vậy sao?" Ánh mắt anh sắc bén quét qua Lệ Nhân, giống như muốn xem thấu tâm can cô ta.

"Không có biện pháp, ai bảo em không bỏ được anh chứ!" Thi Lệ Nhân thâm tình dõi theo khuôn mặt đẹp trai khôn tả của anh, đáy lòng tràn đầy ái mộ than thở.

Cô ta thật sự không bỏ được Tề Thiếu Yến!

Ban đầu dưới sự an bài của người nhà, cô ta mơ mơ hồ hồ đính hôn với Tề Thiếu Đình, sau này mới phát hiện Tề gia còn có một nhân vật như Tề Thiếu Yến. Từ lúc nhìn thấy anh trở đi, cô ta liền một lòng yêu Tề Thiếu Yến, hận không thể giải trừ hôn ước với Tề Thiếu Đình, lao vào ngực của anh. Không nghĩ tới đang lúc cô ta ảo não, chỉ hận không thể gặp sớm hơn, Tề Thiếu Yến cư nhiên chủ động tiếp xúc cô ta, tranh thủ sự ủng hộ của cô ta, lấy điều kiện trao đổi, hai người trong nháy mắt ăn nhip với nhau, chỉ là mọi người đều chẳng hay biết gì, bao gồm vị hôn phu của cô ta.

"Vậy sao?" Anh lạnh lùng cười một tiếng. "Tôi xem là không bỏ được khoản vay ngân hàng chứ?" Khoản vay ngân hàng chính là điều kiện trao đổi anh đưa ra, chỉ cần cô ta ủng hộ anh ngồi lên ghế chủ tịch, anh sẽ để cho chi nhánh ngân hàng của Tề thị cho vay vượt mức với công ty mới thành lập. Bởi vì đối với lập trường kinh doanh của Tề Thiếu Đình, tất cả phải làm việc theo quy củ, bất kể Thi Lệ Nhân cầu khẩn thế nào, hấn ta cũng không chịu đàn xếp, bởi thế ngược lại cho Tề Thiếu Yến một cơ hội.

"Cũng không phải hoàn toàn như thế." Cô ta lắc đầu phủ nhận. "Mặc dù công ty mới thành lập cần khoản vay này, nhưng mà nếu như người đưa điều kiện không phải anh, anh cho rằng em sẽ đồng ý sao?"

Những lời này chỉ ra ý đồ của cô ta.

Cô ta muốn anh! Cô ta muốn Tề Thiếu Yến!

Cô, Thi Lệ Nhân, muốn gương mặt có gương mặt, muốn dáng người có dáng người, gia thế bối cảnh đều tốt, tại sao muốn chịu thiệt lấy con lợn Tề Thiếu Đình kia?

Cô ta muốn tìm một mình người đàn ông thỏa mãn mình, bất luận gia thế hay là bề ngoài phải xứng với cô ta. Tề Thiếu Yến chính là lựa chọn tuyệt vời. Mặc dù hiện tại anh chỉ là phó tổng giám đốc tập đoàn Tề thị, nhưng mà dưới sự trợ giúp của cô ta, anh tuyệt đối sẽ biến thành người lãnh đạo mới của Tề thị, trở thành đối tượng xứng đôi với cô ta nhất.

Tề Thiếu Yến dĩ nhiên hiểu ý của cô ta. Có điều anh cũng không nhiệt tình đáp lại, cũng không nói rõ cự tuyệt. Muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào là kỹ xảo nhất quán của anh. Anh hiểu được trạng thái không xác định này sẽ khiến phụ nữ càng ham muốn chiếm hữu, mà anh có thể nhân cơ hội đó nắm được lợi thế.

"Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ." Anh bỗng nhiên đứng dậy, duỗi tay về phía cô ta. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tối nay anh không có quá nhiều thời gian trò chuyện cùng cô ta, Vũ Như vẫn còn đang ở nhà hàng chờ anh.

Cô ta đẩy bàn tay anh ra, chủ động hôn lên gương mặt anh, tiếp theo ghé vào lỗ tai anh thổi khí. "Có cần lạnh nhạt với em như vậy không?"

"Cũng không cần quá mức thân thiết chứ? Chị dâu thân mến." Anh không đẩy cô ta ra, chỉ là lạnh lùng nhắc nhở thân phận của cô ta.

"Rất nhanh em liền không phải chị dâu anh rồi." Một khi có lá phiếu ủng hộ của cô ta chuyển sang, tự nhiên cô ta sẽ không tiếp tục quan hệ với Tề Thiếu Đình, chờ giải trừ hôn ước, khôi phục thân tự do, thì cô ta sẽ có cơ hội cùng Tề Thiếu Yến ở chung một chỗ.

"Ít nhất bây giờ vẫn phải."

"Chỉ cần em không phải..."

Anh ngắt lời cô ta, "Chờ cô không phải hãy nói."

Người đàn ông này quả nhiên là khốc* tới cực điểm! (khốc= lạnh lùng, vô tình)

Nhưng chính bộ dạng lãnh khốc vô tình này lại làm cô ta mê luyến không rời, làm cô ta ngửa ngáy khó nhịn trong lòng vì không thể vượt rào, cũng khiến cô ta đối với anh thêm mãnh liệt dục vọng.

Không sao cả, cô có thể đợi.

25% cổ phần trong tay cô chính là quân cờ tốt nhất, đủ để cho Tề Thiếu Yến không thể rời bỏ cô ta, huống chi lấy mị lực của cô ta, cô ta còn sợ người đàn ông này không thần phục ở dưới váy cô sao. Tề Thiếu Yến sớm muộn cũng là của cô! Cô thủy chung tin tưởng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Trong nhà hàng phương Tây lịch sự tao nhã, Vũ Như ngồi một mình trong gian phòng đã được bao sẵn, thần thờ ngồi lật cuốn sách mình mới mua về, lo lắng đợi chờ Tê Thiệu Yến xuất hiện. Mặc dù trước mặt bày cuốn sách trúc mà cô thích nhất, nhưng mà một chữ cô cũng không nhìn ra, cho dù có người len lén rút mất sách, đại khái cô cũng không phát hiện ra.

Có lẽ ý thức được mình không nhìn nổi nữa, cô thuận tay đóng lại sách, nghịch mấy chiếc dao nữa đang được xếp chỉnh tề, nhẹ nhàng gỡ ly thủy tinh trong suốt, lại mở ra khăn ăn trắng tinh, cuối cùng vẫn đem trở về chỗ cũ. Cô hơi sốt ruột, khác với mọi khi điềm đạm, nho nhã. Dĩ nhiên, nguyên do cô nóng nảy tuyệt không phải bởi vì sinh nhật, mà là cô có tâm sự khác. Trong lòng cô có một tin tức vô cùng quan trọng, chờ phải nói cho người đàn ông mình yêu nhất.

Đó chính là — cô mang thai!

Hai ngày trước trong lúc vô tình cô phát hiện sự thật kinh người này, vốn định lập tức gọi điện thoại nói cho Tê Thiệu Yến, để cho anh chia sẻ niềm hạnh phúc này, chỉ là vừa nghĩ tới hôm nay là sinh nhật mình, định đem tin tức này chờ tới hôm nay mới công bố, hi vọng mừng vui gấp bội.

Anh nghe đến đây tin tức này, sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Là hưng phấn xoay quanh? Hay là nghiêm túc cầu hôn với cô? Hay là cao hứng ôm hôn cô mãnh liệt không ngừng?

Nghĩ tới đây, cô không nhìn được khẽ cắn cánh môi, trên mặt hiển hiện ánh sáng rực rỡ, vừa hưng phấn vừa khẩn trương.

Bất kể như thế nào đều tốt, dù sao từ giờ trở đi, hai người không chỉ là quan hệ tình nhân nữa, bọn họ phải thay Bảo Bảo trong bụng suy nghĩ, cho Bảo Bảo một danh phận, một gia đình. Cô tin tưởng Tê Thiệu Yến yêu cô cũng nhất định sẽ có cách nghĩ giống như cô vậy. Tối nay cô phải nhớ nhắc nhở anh nhẹ nhàng một chút, bởi vì trong bụng cô đã có sinh mệnh bé nhỏ, cũng không thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

"Tiểu thư, cô muốn thêm chút nước không ạ?"

Mất thấy người đẩy cửa đi vào là phục vụ, cô bất giác có chút thất vọng. "Không cần, cảm ơn." Cô lắc đầu một cái, lễ phép cự tuyệt.

"Tiểu thư, cô có khỏe không?" Có lẽ là khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quá hồng, phục vụ có chút quan tâm. "Có phải điều hòa trong phòng không đủ mạnh? Có muốn tôi mở lớn một chút không ạ?"

"Ách... Cái này..." Sợ bị người khác nhìn thấu tâm tư khẩn trương, cô vội vàng phủ nhận. "Tôi không sao, lạnh như vậy là được rồi." Cô vội vàng đem phục vụ đuổi đi ra ngoài.

Oa, quá mất mặt! Phục vụ không phải biết cô vừa mới suy nghĩ gì chứ? Không phải chứ? Nhịp tim tăng cấp tốc, cô hốt hoảng cúi đầu nhìn đồng hồ, cố gắng che giấu nội tâm xấu hổ muốn chết. Bây giờ là bây giờ bốn mươi, đã quá thời gian hẹn bốn mươi phút. Anh thế nào còn chưa tới đây?

Hưng phấn cùng tâm tình khẩn trương làm cô đợi có chút nóng lòng. Bình thường cho dù anh bận rộn, nhưng mà chưa bao giờ trễ hẹn cùng cô, hôm nay xảy ra chuyện gì chứ? Chẳng lẽ...

Sắc mặt cô tái nhợt, vội vàng lắc đầu, cố gắng đem ý tưởng trong đầu quăng xa. Sẽ không, sẽ không, anh nhất định bận việc gì đó, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tuy nghĩ như thế, nhưng cô càng nghĩ càng sợ. Theo bản năng, cô cầm điện thoại lên, chuẩn bị bấm số điện thoại của anh. Nhưng vào lúc này...

"Hap-py Birth-day!"

Cửa phòng chợt mở ra, một bó hoa bách hợp, kiều diễm ướt át, thu hút tầm mắt của Vũ Như.

"Anh tới rồi!" Cô hưng phấn nghênh đón. Chào đón hoa, cũng chào đón người đàn ông tuần tú phía sau bó hoa kia.

"Thật xin lỗi, anh tới trễ." Tê Thiệu Yến nhận lỗi với cô. Cho dù ngày mai có hội nghị quan trọng liên quan tới tiền đồ của anh, nhưng mà anh vẫn quyết tâm rút bớt thời gian tối nay dành cho cô, mừng sinh nhật cô.

"Không sao." Cô vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi. "Anh đến là tốt rồi, em mới vừa rồi còn lo lắng anh gặp chuyện không may!" Cô không có tức giận trách móc như những cô gái khác, trên gương mặt thanh tú, mềm mại, đều là quan tâm, lo lắng.

Nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô, tâm tình của anh lập tức khá hơn. "Thích không?" Anh đưa hoa, cúi người in trên trán cô một chiếc hôn nhẹ.

"Dĩ nhiên." Cô nắm chặt bàn tay to của anh. "Chỉ cần là anh đưa, em đều thích." Đừng nói là hoa bách hợp xinh đẹp, dù là vài cọng cỏ dại cô cũng thấy không sao cả.

Tê Thiệu Yến lời kéo cô đang lòng tràn đầy hạnh phúc ngồi xuống. "Đói bụng không? Ăn chút gì đó đã, sau đó anh còn có một món quà tặng cho em nữa." Anh cố làm ra vẻ thần bí lừa đùa cô.

"Em cũng vậy..." Cô cắn môi, miễn cưỡng nuốt lời sắp sửa nói ra vào trong bụng. Cô cũng có quà muốn tặng anh, đó là một tin cực kỳ vui mừng. Nhưng mà bây giờ hiển nhiên chưa tới lúc, người đàn ông của cô, lực chú ý đều đặt trên thực đơn kia rồi.

"Muốn ăn cái gì?"

"Anh quyết định là tốt rồi." Tâm tư của cô cũng không ở chỗ này.

"Hôm nay là sinh nhật em đó."

"Em cái gì cũng được mà, thật đó." Cô ước gì mau mau gọi xong đồ ăn, không thể chờ đợi tới lúc thưởng thức vẻ mặt hưng phấn khôn tả của anh.

"Vây cũng tốt!" Anh gọi phục vụ tới, thuận miệng gọi mấy món ăn yêu thích của cô. "Như vậy được chứ?" Anh gọi đồ ăn xong, lần nữa hỏi ý kiến của cô.

Cô cười híp mắt gật đầu. "Đều được mà."

"Em..." Sau khi phục vụ rời đi, anh tỉ mỉ quan sát cô. "Hôm nay em sao thế? Vì sinh nhật nên vui vẻ sao? Nếu không có vẻ lạ lạ thế nào ấy?"

"Có sao?" Rượu ngon chìm dưới đáy, cô không muốn nhanh như vậy đã tiết lộ tin mừng này, mặc dù cô dường như đã không nhận được nữa rồi.

"Có." Anh liếc mắt liền nhìn ra hôm nay cô khác thường.

"Vây cũng tốt!" Cô hít một hơi thật sâu, hướng tới anh vẫy vẫy tay. "Anh qua đây."

"Làm gì?" Anh còn chưa làm theo.

"Anh qua đây một chút thôi!" Vũ Như lôi cánh tay rắn chắc của anh, kéo anh đến trước người. "Em cho anh biết, em..." Trong lúc cô đang chuẩn bị nói ra bí mật trong lòng, đột nhiên, cô phát hiện chỗ cổ áo anh có vết đỏ gì đó. Cái đó... Cô tròn to mắt, tựa đầu tiếp cận gần hơn.

Trông giống như... Sơn môi!

Không! Sẽ không!

Cô không dám tin, tự nhận là mình hoa mắt nhìn nhầm vết mực đỏ thành dấu sơn môi đỏ chói, vì vậy hướng mũi tới, gần như dán lên cổ áo, lập tức ngửi được một mùi nực phẩm đặc biệt. Sắc mặt cô nhanh chóng biến đổi. Kìa chính xác là vết sơn môi, cô cũng không có nghĩ oan anh. Nhưng là tại sao... Tại sao trên cổ áo anh lại dính vết sơn môi phụ nữ đây?

"Em làm sao vậy?" Thấy cô tựa vào người mình, hơn nửa ngày không có động tĩnh, Tề Thiếu Yến nghi hoặc buông cô ra xem xét.

"Trên người anh..." Cô hoang mang nhíu mày, chỉ chỉ vào cổ áo của anh.

"Sao thế?" Trái tim xẹt qua một tia bất an, nhưng Tề Thiếu Yến theo hướng cô chỉ, sờ sờ cổ áo.

Đây là... Nhìn chăm chăm vào dấu đỏ nhàn nhạt trên ngón tay mình, Tề Thiếu Yến không khỏi âm thầm mắng chửi mèo trong bụng. Đây nhất định là vừa nãy, lúc Thi Lệ Nhân dựa vào mình lưu lại đây.

"Đó là cái gì?" Vũ Như không muốn hỏi, nhưng lòng hiếu kỳ ép cô tìm ra đáp án.

"Đại khái là vết sơn môi đi!" Chứng cứ rõ ràng như thế, anh sẽ không xuẩn đến mức nói đó là sốt cà chua.

Cô cắn môi nhìn anh, im lặng không nói, không hề có tức giận rống to. Cô đang chờ người đàn ông này cho cô một lời giải thích. Người phụ nữ chanh chua chửi đông tuyệt đối không phải phong cách của Đinh Vũ Như, cô tình nguyện trốn trong góc khóc thầm, cũng sẽ không tùy tiện mắng chửi người một câu, nhất là người đàn ông cô yêu.

"Hôm nay ở công ty có mấy khách hàng quan trọng người nước ngoài, anh đi chiêu đãi bọn họ, mới đặc biệt dẫn bọn họ đi quán rượu." Tề Thiếu Yến cố làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, lời nói dối trơn tuột trên miệng anh. "Anh theo họ ngồi một lát, liền vội vàng chạy tới đây, nhưng mà vẫn tới muộn mất." Anh cầm lên khăn ăn, ra sức lau chùi cổ áo. "Đại khái là nữ tiếp viên của quán nhiệt tình quá mức, ở trong phòng hỗn tạp như vậy, mới lưu lại vết này, em ngàn lần vạn lần đừng nghĩ sai nhé, anh cũng không phải kẻ gặp dịp thì chơi đâu."

Anh nói rất hợp tình hợp lý, vốn là phó tổng giám đốc nghiệp vụ, tất nhiên cần phải chiêu đãi khách hàng, hơn nữa anh thật sự bị muộn, dường như trong lời nói dối lại mang thêm vài phần chân thật, làm cho người ta khó phán đoán được thực hư thế nào. Lấy công lực của anh, để dễ dàng lừa gạt cô gái đơn thuần trước mắt này, tuyệt đối dễ như trở bàn tay, vô cùng lành nghề.

"Là thế sao?" Nghe anh giải thích, ngược lại cô có chút ngượng ngùng. "Vây anh không có đi tiếp khách hàng quan trọng sao? Em có làm cản trở công việc của anh không?" Mặc dù cô rất thích được ở chung một chỗ với anh, nhưng cũng không muốn vì mình mà ảnh hưởng công việc của anh.

"Đừng lo lắng, có những nhân viên khác tiếp bọn họ là được rồi." Anh nhéo cằm nhỏ của cô. "Tối nay anh chỉ muốn ở cùng em, trong lòng anh, em so với bọn họ còn trọng yếu hơn nhiều."

Nghe thế, mắt cô thêm sáng long lanh. Còn có gì so với việc được anh coi trọng làm cô vui vẻ hơn đây?

Thấy cô không truy cứu nữa, anh âm thầm cảm tạ trời đất, vội vàng đem món quà đã chuẩn bị trước đặt lên bàn, muốn dời đi lực chú ý của cô. "Đoán

một chút xem anh mua quà gì cho em?"

"Đây là..." Cô tỉ mỉ quan sát, nghiêng đầu suy ngẫm.

Quà tặng đựng trong một hộp lớn hình chữ nhật được trang trí tỉ mỉ, phần lớn hộp quà trong bách hóa đều là hình dáng này, thật sự làm cho người ta khó đoán ra được bên trong chứa cái gì huyền bí.

"Có thể nâng lên nhìn sao?" Cô nghĩ dùng sức nặng phán đoán.

"Dĩ nhiên có thể." Anh hì hì cười một tiếng.

"A, có chút nặng..." Cô thử một chút, phát hiện đồ không tính là nhẹ.

"Đoán được không?" Anh thúc giục.

Cô lắc lắc hộp, bên trong truyền đến tiếng khối gỗ tiếng va chạm đều đều... Làm cho hai mắt cô sáng rực như sao.

"Em ăn gian!" Biết cô đoán được quà tặng, anh không khỏi cười chỉ trích.

"Mô hình, là khối gỗ chế mô hình phòng ốc!" Cô hưng phấn tuyên bố đáp án. Đối với tình yêu nhiệt liệt với kiến trúc như cô, quà tặng này, so với dây chuyền, vòng tay, còn ý nghĩa gấp nghìn lần.

Nhìn thấy cô vui vẻ, anh cũng cảm động lây. "Ha ha, vậy còn không cảm ơn anh cho tốt sao?" Anh ám hiệu chỉ chỉ vào má mình.

"Cám ơn." Cô tràn đầy vui vẻ, bỏ hộp quà xuống, nghiêng người tặng cho anh một cái hôn rõ kêu.

Anh cười một tiếng, thuận thế kéo cô vào trong ngực, chọc cho cô nũng nịu kêu lên.

"Anh —" tiếng kinh hô rất nhanh liền bị nụ hôn nóng bỏng của anh chặn lại. Anh ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, bừa bãi cướp hết ngọt ngào trong miệng cô, cho đến khi cô vô lực xụi lơ trong lòng anh.

"Nơi này... Là phòng ăn mà..." Cô thờ dốc nhắc nhở anh.

"Ai bảo em mới vừa ăn gian!" Anh khế cán vành tai nhỏ của cô. "Đây coi như là trừng phạt nho nhỏ cho em thôi."

"Anh cũng không có nói là không thể lắc xem mà..." Cô đỏ mặt cãi lại.

"Còn cái chày cái cối hửm?" Ngón tay cái nâng lên cằm nhỏ của cô. "Cẩn thận anh trừng phạt thêm lần nữa bây giờ!" Anh cúi người, làm bộ lại muốn hôn cô lần nữa.

"Đừng..." Cô cười né tránh, bàn tay mảnh khảnh hoàn toàn chặn lại miệng anh đưa tới. "Em cũng có quà tặng muốn tặng cho anh."
<http://diendanlequydon.com>

"Em?" Trong nháy mắt anh ngưng động tác, bật cười ra tiếng. "Hôm nay cũng không phải sinh nhật anh."

"Ai nói chỉ có sinh nhật mới có thể tặng quà?" Cô nũng nịu kháng nghị. "Huống chi... hôm nay em muốn đưa quà tặng rất đặc biệt."

"Vậy sao?" Anh tò mò. "Quà tặng đâu?" Trộm nhìn xung quanh, trừ bó hoa và quà tặng cho cô, Tề Thiếu Yến không có phát hiện ra cái gì.

"Ở chỗ này." Cô nói nhỏ, bản năng sờ sờ bụng của mình.

"Nơi nào?" Anh không hiểu hỏi ngược lại. "Em đặt ở trong túi sao?" Hiện trường, trừ túi sau lưng cô, không còn cái gì có thể đựng đồ.

Cô lắc đầu một cái, hai gò má ửng hồng.

"Nói mau!" Anh tò mò muốn chết rồi.

"Em..." Cô vòng tay lên cổ anh, ở bên tai anh nói nhỏ.

"Cái gì? Anh không nghe thấy." Thanh âm của cô giống như mèo kêu, trừ hơi thở, còn cái gì anh cũng không nghe được.

Mặc dù đã tập nói trong lòng không dưới trăm lần, nhưng thời điểm cần nói thành lời, cô lại thẹn thùng muốn chết, lời nghẹn ở cổ họng. Cô đành hít sâu một hơi, chuẩn bị nâng không khí tối nay lên cao trào.

"Em..." Cô từng chữ từng chữ nhẹ nhàng bật ra. "Mang, thai!"

Mang thai?

Cô mang thai?

Lần này anh nghe rất rõ ràng, tuyệt không bỏ sót, từng chữ như sấm đánh vang trời, làm anh trời đất quay cuồng, trợn mắt há mồm.

Làm sao lại như vậy? Anh luôn làm biện pháp phòng hộ rất tốt, không có lý nào lại như vậy? Chẳng lẽ...

Đúng rồi! Đột nhiên anh nhớ tới có đôi lần gì đó anh quá nóng lòng, có lẽ lần đó lại trúng thưởng rồi...

Đáng chết! Anh làm sao lại phạm phải loại sai lầm này chứ? Anh không khỏi ảo não tự trách, kể từ bây giờ chuyện sẽ trở nên cực kì khó giải quyết, anh căn bản không có điều kiện chấp nhận tình huống này.

"Anh... Sao vậy?" Vũ Như ngọc ngác nhìn sắc mặt tái xanh của Tề Thiếu Yến, tâm tình lập tức rơi vào đáy cốc. Tại sao có thể như vậy? Anh không hề hưng phấn xoay quanh, cũng không có mở miệng cầu hôn với cô, càng không có ôm cô mãnh liệt hôn, không có một chút vui sướng của người được làm cha, phản ứng của anh hoàn toàn ra ngoài dự đoán của cô. Chẳng lẽ... Anh không muốn nghe được tin này?

Từ thân thể cứng nhắc cùng sắc mặt âm u của anh, cô đã nhạy bén cảm nhận được Tề Thiếu Yến không thích hợp. Nhưng là tại sao có thể như vậy? Anh luôn miệng nói yêu cô, trong lòng chỉ có cô, đã như vậy, tất nhiên anh cũng phải yêu sinh mệnh kết tinh tình yêu hai người, tại sao phản ứng của anh lại hoàn toàn trái ngược như thế? Chẳng lẽ tình yêu bất diệt của anh chỉ là dụ dỗ lừa gạt cô? Đáy lòng của anh căn bản không hề có cô? Phải không? Chẳng lẽ anh chỉ là loại công tử bột chuyên dụ dỗ lừa gạt phụ nữ sao? Vũ Như không dám nghĩ thêm nữa.

"Em lúc nào thì biết?" Trầm mặc hồi lâu, Tề Thiếu Yến rút cuộc mở miệng, thanh âm vô cùng âm u.

"Mới vừa hai ngày." Cô thành thật trả lời.

Mi tâm anh nhú chặt. "Đã bao lâu?"

"Cái gì?" Cô không rõ ràng ý tứ của anh.

"Anh nói mang thai đã bao lâu?" Anh gầm nhẹ.

"Một tháng..." Cô bị sợ tới mức cả người run lên, sắc mặt trắng bệch, bởi vì Tề Thiếu Yến chưa từng dùng loại ngữ khí hung ác này nói chuyện với cô.

Vậy còn tốt! Sắc mặt xanh mét của anh hơi hòa hoãn chút. "Ngày mai anh sẽ an bài bác sĩ, em đi phá nó đi." Anh đã nghĩ xong đối sách, bây giờ anh tuyệt không thể bị đứa bé này ràng buộc.

Phá đi? Anh thật sự không cần đứa bé này?

Nhìn anh nói chuyện như chuyện người ta, lòng cô vỡ tan thành từng mảnh. "Tại sao?" Có kìm nén giọt nước mắt sắp tràn mi, cô cố gắng tìm kiếm ở anh một lý do, một lý do không phải chứng minh anh không yêu cô, mà là có nỗi khổ tâm nào khác.

"Bởi vì bây giờ anh còn chưa có dự định, cũng không thích hợp có con." Anh thành thực trả lời.

Coi như ngày mai anh có thể thành công ngồi vào chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị, ngày sau anh vẫn cần nhìn sắc mặt của Thi Lệ Nhân, trừ phi anh có thể lấy được từ cô ta 25% cổ phần, khi anh chưa nắm toàn bộ cục diện trong tay, anh vẫn cần sự ủng hộ của cô ta. Tất nhiên Thi Lệ Nhân ủng hộ anh chẳng qua là vì khoản vay ngân hàng, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn chính là anh. Hôm nay, nếu anh và Vũ Như kết hôn rồi, Thi Lệ Nhân tuyệt đối sẽ không theo ủng hộ anh nữa. Mặc dù người anh yêu là Vũ Như, nhưng giai đoạn trước mắt anh vẫn chưa thể kết hôn với cô, nếu không bỏ cục anh gây dựng nhiều năm như vậy sẽ hủy trong giây lát, ở thế cục nguy hiểm trước mắt, anh vạn lần không thể mạo hiểm được.

Không có ý định? Không thích hợp?

Anh dùng lý do như vậy lập lòe nước đôi để giết chết tiểu sinh mệnh trong bụng cô? Vũ Như hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận lý do của anh. Anh là nhị công tử của tập đoàn Tề thị, tuyệt đối không phải suy tính kinh tế như người bình thường, mà chỉ có vấn đề không muốn chung sống. Lý do chỉ có một, đó là căn bản anh không yêu cô, căn bản không muốn cùng cô nắm tay cả đời, dĩ nhiên sẽ không muốn có đứa bé ràng buộc, thẳng thừng là, cô chỉ là đối tượng gấp díp thì chơi của anh mà thôi.

"Em cho là anh yêu em..." Cô nghẹn ngào rồi ngực của anh.

"Đương nhiên anh yêu em." Anh yêu cô, nhưng thời cơ không đúng. "Hiện tại chúng ta thật sự không thể có đứa bé, cho anh thêm một chút thời gian được không?"

"Muốn em bỏ đứa bé đi cũng được." Cô rung rung nhìn chằm chằm anh. "Đưa cho em một lý do chính đáng, cho em hiểu thế nào là không có dự định, không thích hợp." Cô tuyệt đối sẽ không vọng tưởng dùng đứa bé trói chặt một người đàn ông, nhưng cô tuyệt đối cũng không cho phép mình thành trò chơi của đàn ông. Cô phải hiểu chân chính tâm địa người này, nếu anh chỉ vui đùa với cô một chút, cô sẽ hoàn toàn buông tha đoạn tình cảm này, dẹp bỏ mọi tia lưu luyến.

"Anh..." Tranh đấu nội bộ gay gắt của Tề Thị, anh chưa từng đề cập qua với cô, mà việc mập mờ cùng Thi Lệ Nhân, anh căn bản không có cách mở miệng. "Dù sao hiện tại không thích hợp!" Đánh chết anh cũng sẽ không tiết lộ nguyên nhân thật sự, anh không muốn cô biết về mấy cuộc tranh đấu bản thủ này.

Đối mặt với người đàn ông mập mờ này, cô rung rung muốn khóc, trong đầu dường như đã xác định, anh chỉ đùa bốn tình cảm của cô, một công tử ăn chơi không muốn phụ trách.

"Như Như, đừng như vậy." Bộ dáng bi thương của cô tựa như cây châm đâm vào tim anh, đau đớn không thôi. "Cho anh thêm một chút thời gian, chỉ cần ba năm, ba năm sau anh nhất định cưới em, đến lúc đó em muốn mấy đứa con cũng có thể." Anh tuyệt đối nắm chắc trong vòng ba năm có thể giải quyết toàn bộ mọi chuyện.

"Tại sao muốn ba năm?" Giống như bắt được một bẽ gãy, cô hỏi tiếp. Chỉ cần cho cô một lý do thích hợp, cô có thể chờ đợi vô điều kiện.

"Bởi vì... Anh chính là cần ba năm thời gian."

Câu trả lời của anh vẫn như cũ làm cô thất vọng. Chẳng lẽ anh muốn xuất ra chiêu mới tiếp tục chơi đùa cô ba năm nữa?

"Nếu hiện tại không thích hợp, ba năm sau cũng giống vậy không thích hợp." Nếu như ba năm chỉ là cái cớ để anh kéo dài trò chơi tình ái của hai người, như vậy đừng nói là ba năm, chính là ba trăm năm sau giữa hai người cũng sẽ không có kết quả gì.

"Ý tứ của em là gì?" Mơ hồ nghe ra ý đoạn tuyệt trong lời nói của cô, thần kinh của anh căng thẳng.

"Anh yên tâm, em sẽ không dùng đứa bé trời buột anh." Không nói gì thêm, cô cầm túi chạy ra ngoài.

"Chờ một chút." Anh vội vàng đuổi theo, lại suýt nữa vấp phải chân ghế. "Em muốn đi đâu?"

Không trả lời, cô không quay đầu lại, chạy ra ngoài. Cô trốn chạy, vừa vội vừa nhanh, chỉ muốn trước khi mình òa khóc, rồi đi thật xa người đàn ông này. Cô tuyệt đối không muốn yếu thế trước mặt người đàn ông đùa bỡn mình.

Nỗi sợ hãi mất đi cô dâng lên mãnh liệt, khiến Tề Thiếu Yến hốt hoảng đuổi theo. Anh hoàn toàn không biết mình đuổi theo cô, sẽ nói những gì, chỉ biết không thể cứ thế để cô rời đi, nhưng người phục vụ đưa đồ ăn lại cố tình ngăn trở anh, khiến anh chỉ có thể trở mặt nhìn cô lao ra khỏi cửa chính nhà hàng.

Hai người ở trong nhà hàng một chạy một đuổi theo, tình huống đặc thù, đã sớm hấp dẫn ánh mắt mọi người, mỗi người cùng trợn to mắt nhìn một màn chỉ xuất hiện trong phim truyền hình, cho đến khi hai người cùng rời phòng ăn, còn có người lục tục theo tới trước cửa sổ dò xét đến cùng.

"Như Như, em chờ đã..." Ra khỏi cổng nhà hàng, Tề Thiếu Yến nhìn thấy cô đang kêu một chiếc taxi, vội vàng kêu ngăn cô lại.

Nước mắt Vũ Như đã sớm vỡ bờ, mặc dù nghe thấy tiếng anh la lên, lại nhanh chóng đóng cửa xe, giục tài xế rời đi. Khi anh sắp kịp chạm tới cửa xe, xe rời khỏi lề đường, phóng đi, hung hăng kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Như Như...

Anh thở dốc đứng tại chỗ, sửng sờ nhìn bóng xe đi mất.

Từ khi bắt đầu cùng Vũ Như hẹn hò, anh đã lo lắng sẽ có một ngày như thế, mình không thể lựa chọn sự nghiệp cùng tình yêu, anh đem hết khả năng cố gắng chăm sóc tình cảm hai người, không nghĩ tới ngày này vẫn tới. Như Như của anh cuối cùng vẫn rời anh mà đi.

Nếu như ban đầu anh chưa từng bắt đầu đoạn cảm tình này...

Có khả năng sao?

Anh cười khổ.

Lần đầu nhìn thấy cô, anh liền không có cách nào tự kiềm chế lún sâu, biết rõ mình không có khả năng truy đuổi tình yêu, anh vẫn ngu ngốc đắm đuối vào. Nhưng bây giờ, xuất hiện kết quả mà anh không muốn thấy nhất.

Anh cứ như vậy buông cô ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Phòng khám khoa phụ sản Hình Tâm——

Vũ Như cô độc ngồi trên băng ghế chờ của phòng khám, tay nắm chặt chiếc điện thoại màu trắng bạc, đôi mắt sưng húp thì thoảng lại nhìn về cửa ra vào phòng khám. Vì sợ hãi bị người quen bắt gặp, Vũ Như cố tình chọn phòng khám cách xa trung tâm này. Cô không chịu nổi ánh mắt khác thường của người khác. Cũng chính vì thế, hôm nay ngay sau khi chia tay với Tề Thiếu Yến, cô dứt khoát đến phòng khám, cho dù ngàn vạn lần không muốn, đau từng khúc ruột nhưng cô không đủ can đảm chờ con mà sinh con.

Cô quá quan tâm ánh nhìn người khác với mình, tuyệt đối không thể để hình tượng nhu thuận nghe lời của mình bị hủy bỏ trong mắt bạn bè người thân. Thậm chí cô không dám cho ba mẹ, chị em biết chuyện này, nếu họ biết cô bị một người đàn ông qua lại đã lâu lừa gạt đến mức có thai, sẽ cỡ nào thương tâm? Mà mặt của cô biết đặt nơi nào đây? Cho nên, bất kể giờ phút này, nội tâm có bao nhiêu sợ hãi cùng bất an, cô vẫn lựa chọn một mình đối mặt tất cả.

Mặc dù cô đã quyết định nói tạm biệt với sinh mệnh bé nhỏ trong bụng, nhưng trong trí óc vẫn mơ hồ mong đợi Tề Thiếu Yến bất chợt gọi đến, nói cô không cần bỏ đi đứa bé, mong đợi Tề Thiếu Yến sẽ xông tới ngăn cản cô làm thủ thuật. Cho dù điện thoại của anh gọi không thông, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, nhắn tin cho anh, cho anh biết địa chỉ phòng giải phẫu. Làm như vậy, vừa cho anh biết cô sẽ không dùng đứa bé trời buộc anh, đồng thời cũng muốn cho anh cơ hội thay đổi lần cuối.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô càng thêm thất vọng.

Không những Tề Thiếu Yến chưa từng xuất hiện ở phòng khám, mà một cuộc điện thoại cũng không có.

Đình Vũ Như, mày quá ngu xuẩn rồi! Cô không khỏi thầm đau lòng tự giễu, hai mắt sưng đỏ, làn nữa chứa chan nước mắt. Tối hôm qua người đàn ông này nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Anh không cần đứa bé, vừa không có ý định cũng không thích hợp... Cô vẫn còn mong đợi cái gì? Cô tới phòng khám bỏ đi đứa bé, không phải là như anh mong đợi sao? Anh sao có thể đi ngăn cản cô? Có lẽ thấy được tin nhắn của cô, hiện tại anh còn đang âm thầm vui vẻ đó.

"Tiểu thư Đình Vũ Như, mời vào." Y tá gọi tên, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Nắm chặt điện thoại, nhìn cửa phòng khám một lần cuối, cô không hề do dự nữa, chấp nhận đi vào phòng khám bệnh.

Bên ngoài, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời chói mắt.

Sau khi tiến hành thủ thuật, Vũ Như rút cuộc cũng bước ra khỏi phòng bệnh u ám. Cũng không biết là do bị tra tấn mệt mỏi, hay do ánh sáng quá chói, bất chợt cô rất muốn ngất xỉu. Cô vội vàng vịn vào một cái cây bên đường dành cho người đi bộ, tránh cho mình gục thẳng xuống đường.

Đau quá!

Bất kể là vết thương sau khi thực hiện thủ thuật hay là vết tiêm trên cơ thể, luôn khiến cô có cảm giác mờ mờ ảo ảo đau đớn không ngừng truyền đến thần kinh mẫn cảm của cô. Giống như Eve trộm ăn trái cấm, bị Thượng Đế vô tình trách tội.

Chỉ là, tại sao gánh tội luôn là phụ nữ, mà không phải mấy tên đàn ông gây họa kia? Người đàn ông tổn thương kia có biết bây giờ cô phải chịu ngàn vạn đau đớn như nào sao? Khẽ thở dài, cô đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, chuẩn bị đi đến ven đường gọi taxi.

"Đình tiểu thư, cô vẫn khỏe chứ?"

Đang hoảng hốt, bên cạnh cô lại thêm một người.

"O, là cậu..." Cô kinh ngạc không thôi, lái xe của Tề Thiếu Yến, Trần Hoàn Thái cư nhiên xuất hiện trước mắt cô. "Làm sao cậu lại ở chỗ này?"

Đột nhiên gặp người quen, Vũ Như không khỏi kinh hoảng, nhưng vừa nghĩ tới thân phận của Trần Hoàn Thái, cô lập tức trấn định lại. Cậu ta là con trai bà vú của Tề Thiếu Yến, là người thành thật, lại là người bên cạnh mà Tề Thiếu Yến tin tưởng nhất, sự xuất hiện của cậu ta cũng không làm lộ bí mật được.

"Là cậu chủ muốn tôi tới đón cô, đưa cô về nhà nghỉ ngơi." Trần Hoàn Thái rất nhanh giải thích.

Từ lời của anh, Vũ Như lập tức hiểu ra Tề Thiếu Yến đã đọc được tin nhắn của cô. Chỉ là...

"Tại sao anh ấy không tới?" Giọng nói của cô hết sức khổ sở. Đứa bé này cũng không phải của Trần Hoàn Thái, anh gọi cậu ta tới làm gì?

"Cậu chủ hôm nay có việc cực kì quan trọng, cho nên không thể phân thân." Theo giao phó của Tề Thiếu Yến, Trần Hoàn Thái máy móc trả lời. "Cậu ấy dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, hôm nào rảnh sẽ qua thăm cô." Hội đồng quản trị hôm nay liên quan đến thành bại sau này của Tề Thiếu Yến, đương nhiên anh phải dốc toàn lực ứng phó, trấn giữ tại trận, tuyệt đối không thể phân thân đến đây lo lắng cho tình trạng của Vũ Như, trừ khi anh học được thuật phân thân.

Quan trọng thế nào? Là việc gì?

Cô cũng không mở miệng hỏi thêm. Bởi vì việc này không quan trọng nữa. Hôm nay cô nghe lời anh bỏ đi đứa bé, coi như anh không có thời gian đi cùng cô, cũng nên tới xem tình trạng của cô một chút, không ngờ, anh cư nhiên không một chút thành ý, chỉ phái lái xe tới đón cô, mình thì không thấy tăm hơi. Anh cho là chỉ cần chút bố thí đó, cô liền ngu ngốc đi theo anh? Đình Vũ Như cô có ngu vậy ngu nữa cũng chỉ có giới hạn thôi!

Hôm nay Tề Thiếu Yến vắng mặt, càng thêm cho cô xác định cách nhìn với anh. Người đàn ông này chỉ là người thích lừa gạt tình cảm, chẳng những lừa gạt thân thể cô, còn muốn bỏ thí chút ân huệ tiếp tục lừa gạt cô. Đối với Tề Thiếu Yến, cô hoàn toàn tuyệt vọng.

"Đình tiểu thư, để tôi đưa cô trở về đi thôi!" Nhìn cô ở ven đường lao đảo muốn ngã, Trần Hoành Thái hơi lo lắng. Trước khi ra cửa, Tề Thiếu Yến đặc biệt giao phó cho anh phải chăm sóc tốt Vũ Như, phải an toàn đưa cô về nhà, có xảy ra bất kì tình huống gì phải lập tức thông báo cho anh.

"Không cần." Cô lắc đầu cự tuyệt.

"Tại sao?" Lần đầu tiên gặp cô cự tuyệt, Trần Hoành Thái ngây ngẩn cả người.

Bởi vì cô không cần tình cảm của Tề Thiếu Yến nữa, từ giờ trở đi, muốn vạch rõ giới tuyến với anh, hoàn toàn đặt người đàn ông kia cách xa vạn dặm trái tim cô. Cô tiện tay ngăn lại một chiếc taxi. "Những trò xiếc dụ dỗ này, xin mời cậu chủ nhà cậu để lại cho những cô gái khác hưởng dụng, tôi không xứng với anh ta" Nói xong câu đó, cô lập tức đóng cửa xe.

Xe nhanh chóng nghiêng ngàng rồi đi, chỉ còn lại Trần Hoành Thái, mặt mờ mịt còn ngây ngốc đứng tại chỗ, không rõ chân tướng. Đã xảy ra chuyện gì? Đình tiểu thư bình thường dịu dàng động lòng người, hôm nay sao lại biến thành con nhím nhỏ? Chẳng những khó gần, hơn nữa còn đòi chia tay với cậu chủ? Đại khái là tình nhân giận dỗi thôi! Nhưng cô đi rồi, anh làm sao trả lời với cậu chủ đây? Haizz, quả nhiên là tôi tớ thật khổ mà!

Sân bay vẫn như cũ, người ra người vào tấp nập, rộn ràng. Đình Vũ Như cầm trong tay hộ chiếu cùng vé máy bay, đứng ở cửa ra vào, cùng người nhà nói tạm biệt.

Sắp phải li biệt, lưu luyến không thôi.

"Như Như, ra nước ngoài phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết không?" Đình Bá Thực một lần nữa dặn dò con gái bảo bối, mặc dù những lời này ông đã nói không dưới mấy mươi lần. Mặc dù ông hi vọng con gái mình có thể gả vào nhà giàu có, nhưng nếu con gái đã quyết định chia tay, ông cũng không tiện nói thêm gì nữa, dù sao khác thế hệ, bọn nhỏ có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình. Đối với chọn lựa của con gái, người làm cha như ông chắc chắn sẽ luôn ủng hộ.

"Xuống máy bay, phải gọi điện thoại về luôn đó." Thường xuyên ra nước ngoài, chị cả Đình Vũ Thiên nhắc nhở. "Bằng không cả nhà sẽ không biết được máy bay có hạ cánh an toàn hay không."

"Phi phi phi! Trẻ nhỏ lỡ mồm, trẻ nhỏ lỡ mồm..." Bà Đình vội vàng hướng về phía cô con gái sắp 30 tuổi của mình nói, "Máy bay tất nhiên sẽ hạ cánh an toàn rồi, Như Như của chúng ta nhất định sẽ đi bình an."

"Như Như, nếu như chị có dịp đi Mỹ công tác, nhất định sẽ tới thăm em." Chị hai Đình Vũ Khiết hướng cô bảo đảm.

"Chị ba, nếu có chuyện gì thì gọi ngay cho anh cả, anh ấy ở gần đó sẽ chiều cố chị." Em gái Đình Vũ Du cũng góp lời từ biệt.

"Tốt, con rõ rồi." Vũ Như gật đầu với cả nhà.

"Con có làm không hả?" Đình Bá Thực trợn mắt với Vũ Du. "Tứ Hạo đang ở miền Tây, Như Như là đi New York, gần thế nào được?"

"Dù sao đều là nước Mĩ thôi mà ba!" Vũ Du việc gì cũng phải dính lên Tứ Hạo mới cam lòng.

"Không sao, có chuyện gì con nhất định sẽ báo cho mọi người, cả nhà đừng lo lắng" Vũ Như cảm động nói. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Chuyến này, cô chuẩn bị đến New York học thạc sĩ ngành kiến trúc. Ra nước ngoài du học là kế hoạch sau khi tốt nghiệp đại học của cô, nhưng vì cùng qua lại với Tề Thiếu Yến, mà trì hoãn lại, lúc ấy đắm chìm trong bể tình, cô cho là cho dù đời này không thể hoàn thành tâm nguyện này, không nghĩ tới sau cú sốc tình cảm này, ngược lại cho cô cơ hội thực hiện ước mơ.

Đối với đoạn tình cảm cùng Tề Thiếu Yến này, cô chỉ dùng lý do tính cách không hợp để thông báo với người nhà, những bi thương đau đớn cô chôn sâu tận đáy lòng, cuối cùng, nửa đêm tỉnh mộng, không hề báo trước gầy xéo tim cô, từng trận đau đớn tập kích, khiến cô khóc cả đêm ướt gối, chưa từng chớp mắt.

Cho dù cô ném đi tất cả hình của anh, thư của anh, quà của anh, nhưng vẫn không lau đi được hình ảnh của anh trong trí óc, không thôi đi được mùi anh, bóng dáng anh. Ngoài mặt, cô cố gắng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng đau thương hoàn toàn phản ánh chân thật trên thân thể cô, vốn đã mảnh khảnh nay càng thêm gầy yếu, ngay cả xương quai xanh cũng trông thấy rõ ràng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bà Đình suốt suốt không thôi. Con gái thứ ba của bà từ trước tới giờ đều nhu thuận, nhát gan, thanh âm hơi lớn cũng sẽ hú khóc con bé, từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua cuộc sống tự lập. Bây giờ con bé sắp tới một quốc gia xa lạ tự lực cánh sinh, cả người cũng gây một vòng lớn, lại đi đến Mĩ đối mặt với áp lực học hành, lạ nước lạ cái, không biết còn gây khó thành cái dạng gì nữa?

Hôm nay đi du học là Vũ Khiết hoặc Vũ Du bà cũng sẽ không lo lắng như thế, hai con bé này từ nhỏ đã độc lập, tự biết chăm sóc bản thân, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, vậy mà hôm nay đi lại là Vũ Như, bà vô cùng hoài nghi không biết con bé có thể tự chăm sóc bản thân không.

"Ra nước ngoài là chuyện tốt, bà khóc gì chứ?" Đình Bá Thực thấy vợ suốt suốt đến tâm phiền ý loạn, nhin không được mở miệng nạt.

"Tôi dĩ nhiên biết là chuyện tốt." bà Đình ủy khuất nói: "Tôi chỉ sợ Như Như không có biện pháp tự chăm sóc mình tốt chứ sao!"

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng." Vũ Như lên tiếng an ủi. "Con đã hai mươi ba tuổi rồi, hồi bằng tuổi con mẹ cũng đã làm mẹ, con sẽ tự biết chăm sóc mình, sẽ không có vấn đề gì đâu ạ."

"Đúng đó mẹ!"

"Đúng vậy!"

"Chuẩn đó mẹ!"

Mọi người ở một bên tán thành, chỉ mong có thể giảm bớt nước mắt của bà Đình.

Lúc này, ở một nơi cách đó không xa, có một người nhìn thân hình mảnh khảnh gầy yếu của Vũ Như mà đau lòng không thôi. Người này dĩ nhiên chính là Tề Thiếu Yến.

Kể từ lúc Vũ Như vào sân bay, ánh mắt của anh vẫn dõi theo cô, nhìn thấy cô tiêu tụy, anh không chỉ có đau lòng mà còn áy náy. Không thể phủ nhận, đây tất cả đều là anh tạo thành, nhưng mà anh không có cách nào thay đổi. Dã tâm của anh không cho phép anh mềm lòng.

Ngày đó dựa vào trợ giúp của Thi Lệ Nhân, anh thành công ngồi vào ghế chủ tịch tập đoàn Tề thị, thuận lợi nắm trong tay quyền sinh quyền sát của tập đoàn. Để tránh cho anh trai anh, Tề Thiếu Đình âm thầm giờ trở quỵ, ngày đó anh cấp tốc an bài nhân viên thân tín đi giao tiếp, sau đó triển khai mấy hội nghị quan trọng, thứ nhất là đề cử bổ sung trung tâm quyền lực, thứ hai công bố phương hướng kinh doanh mới.

Khi anh có thời gian lắng xuống thở phào một cái, đã là chuyện của mười ngày sau.

Trong mười ngày này, anh cũng không quên chuyện của Vũ Như, trong lúc cấp bách vẫn cố gắng rút thời gian điện thoại, email cho cô, bày tỏ áy náy, và mong cô tha thứ, nhưng cô không tiếp điện thoại, cũng không mail trả lời, nói rõ muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh.

Mặc dù anh cũng không liên lạc tiếp với cô, nhưng bố trí người bí mật chú ý cô, không có anh bên cạnh, anh muốn biết cô có khỏe không, cũng vì vậy mà anh biết ngày hôm nay cô sẽ ra nước ngoài, nên đặc biệt chạy tới sân bay đưa tiễn.

"Cậu chủ, cậu đến rồi sao không đi gặp cô ấy một chút?" Nhìn anh như thẳng ngốc núp ở nơi đây nhìn chằm chằm người ta không dám lại gần, Trần Hoành Thái đi theo nhìn không được mở miệng đề nghị.

"Gặp mặt thì như thế nào?" Tề Thiếu Yến lạnh lùng chống đỡ. Cam kết trên đầu lưỡi thì có tác dụng gì chứ, chỉ có hành động thực tế mới có thể hóa giải hiểu lầm của Vũ Như với anh, chỉ là, trong giai đoạn này, anh cái gì cũng không thể cho cô, ngay cả một hôn nhân hình thức anh cũng không làm nổi. Như vậy coi như anh đứng trước mặt Vũ Như có ích lợi gì? Chỉ càng chọc cô thương tâm thôi!

"Cậu chuẩn bị xong chưa?" Tầm mắt của anh cuối cùng thay đổi phương hướng, chuyển tới trên người Trần Hoành Thái.

"Đều tốt rồi." Trần Hoành Thái quơ quơ trên tay vé máy bay cùng hộ chiếu, vỗ vỗ hành lý tùy thân mang theo. "Tất cả đều không thành vấn đề."

"Đừng quên chuyện tôi giao phó." Tề Thiếu Yến liên tục dặn dò. "Đi tới đó, có bất kỳ tình huống gì liền lập tức liên lạc với tôi, biết không?"

"Tôi hiểu rõ." Trần Hoành Thái gật đầu một cái, chỉ là rất nhanh lại nhăn mày. "Nếu như bị Đình tiểu thư bắt gặp thì sao ạ? Cô ấy hỏi, vậy tôi..." Biết được Vũ Như ra nước ngoài du học, lo lắng cô ở bên ngoài chịu uất ức, Tề Thiếu Yến sai Trần Hoành Thái đi theo tới đó chăm sóc. Nhưng mà anh cứ không rõ ràng xuất hiện ở Mỹ, khó bảo toàn được Vũ Như không sinh nghi, một khi biết được chân tướng, nói không chừng người ăn núp như anh, khó có thể đạt được mục đích chăm sóc người ta.

"Cậu cứ nói công ty cử cậu đi đào tạo, dự định bồi dưỡng cậu thành quản lý." Đối với Trần Hoành Thái không đủ cơ trí, Tề Thiếu Yến cực kì lo lắng. "Dù sao cậu tùy cơ hành sự, đừng nhắc đến tôi là được, tránh cho cô ấy thêm ghét cậu."

"Cậu chủ, cậu đối với Đình tiểu thư thật tốt." Trần Hoành Thái thành thật không nịn được cảm khái, nếu có người đối với anh như vậy, anh chết cũng mỉm cười.

Nghe vậy, Tề Thiếu Yến không có bất kỳ phản ứng nào, giống như cậu chủ trong miệng Trần Hoành Thái kia là một người khác trên thế giới, mà không phải anh. Anh rõ mình tốt hay xấu, giống như người uống nước, nóng lạnh chỉ mình mình biết được. Nếu Vũ Như thật sự cảm nhận được ý tốt của anh với cô, cô ấy cũng không rời xa anh, cách thật xa. Nói thế nào đi nữa, đây là giới hạn trước mắt anh có thể dành cho cô.

"Trong khoảng thời gian này thay tôi chăm sóc cô ấy thật tốt." Trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng này, anh chỉ có thể an tâm giao cô cho người thân tín nhất, đợi sóng gió qua đi, anh có thể cho cô tất cả những gì cô mong muốn, đền bù vết thương lòng anh gây ra.

Như Như, chờ anh! Cho anh ba năm, ba năm sau anh nhất định... Ánh mắt Tề Thiếu Yến lần nữa rơi vào khuôn mặt tái nhợt xinh đẹp của Vũ Như, anh âm thầm thề trong lòng.

Có lẽ là tâm điện cảm ứng đi! Loáng thoáng bên tai có tiếng gọi tên quen thuộc, Vũ Như nhìn không được đưa mắt kiểm tìm.

"Như Như, con đang nhìn cái gì?"

"Không có, không có gì..." Ánh mắt tìm kiếm không có kết quả gì, cô lắc đầu phủ nhận. Đại khái là ảo giác đi! Người nhà đều ở đây bên cạnh cô, làm sao còn ai có thể gọi tên cô? Tám phần là đêm qua cô lại mất ngủ, mới có thể sinh ra nghe nhầm.

"Đã đến giờ rồi, Như Như nên đi thôi." Đinh Bá Thực một bên thúc giục, kéo bà Đinh lưu luyến không rời. "Kìa bà, bà đang làm gì vậy? Chẳng lẽ bà cũng muốn đi cùng Như Như sao?"

Vừa nghe ông nói vậy, bà Đinh không tình nguyện buông tay con gái. "Như Như, chăm sóc mình thật tốt, có rảnh rồi liền gọi điện thoại về, mẹ chờ điện thoại của con đó."

"Mẹ, con rõ rồi ạ." Đến thời điểm chia tay, Vũ Như khóc đỏ hốc mắt. "Cả nhà bảo trọng ạ."

Khi nước mắt còn chưa tràn khóe mi, cô nhanh chóng tiến vào, rồi đi gia đình thân yêu. Cùng với...

Bên kia, từ đầu đến cuối, có một người si ngốc ngóng trông bóng hình của cô.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ba năm sau.

"Này, hôm nay Tổng giám đốc Thi đâu rồi?"

"Chắc là đi ra ngoài rồi!"

Hai trợ lý của phòng thiết kế, thừa dịp Tổng giám đốc Thi Lệ Nhân không có mặt, bắt đầu thời gian trà chiều của họ - rảnh rỗi pha cà phê buồn chuyện.

"Cậu có phát hiện Tổng giám đốc Thi gần đây khác lạ không!" Một trong hai trợ lý, Trương Tương, mở đầu câu chuyện.

"Đúng đó!" Một trợ lý khác, Tiểu Tiệp cũng theo giúp vui. "Nhìn mặt mày hồng hào, rất giống người sắp có chuyện vui."

"Sắp có chuyện vui?" ánh mắt Trương Tương sáng rực. "Cậu từ đâu nhìn ra chứ?"

"Ăn mặc nha!" Tiểu Tiệp khoa trương nói: "Cậu không thấy Tổng giám đốc Thi gần đây rất hay mặc quần áo màu đỏ, thậm chí ngay cả túi xách cũng đổi thành bộ sưu tập Chanel hồng sao?"

"Hình như đúng thật!" Trương Tương nghiêng đầu suy nghĩ.

"Tớ nói cấm sai mà!" Tiểu Tiệp đắc ý nói.

"Cũng không biết người nào có phúc khí cưới được Tổng giám đốc Thi của chúng ta?" Trương Tương cảm thán. "Cưới được chị ấy bằng phần đầu hai mươi năm đó."

"Ồ, thế cậu không biết sao?" Tiểu Tiệp mặt thần bí. "Nghe nói chính là..."

"Này, hai người các cô không coi ai ra gì hả?" Một tiếng quát trách móc cắt đứt đối thoại của hai người. "Tám chuyện cũng không xem giờ, hiện tại là giờ làm việc đó!" Lăng Hải Uy, trưởng phòng thiết kế làm cùng phòng, từ chỗ ngồi của mình nhô đầu ra, chỉ trích hai người.

"Chúng em chỉ nghĩ một chút thôi mà." Trương Tương hùng biện. "Anh chưa nghe câu, nghĩ ngợi là vì đi đường dài sao?"

"Vậy các cô làm ơn cũng để ý xem có ảnh hưởng tới người khác hay không?" Anh chép miệng, chỉ hướng Vũ Như.

Vũ Như đang ở bàn làm việc, chăm chú nhìn bản thảo thiết kế.

"Thật xin lỗi, chị Như Như." Vừa nhìn thấy Vũ Như, Tiểu Tiệp lập tức lên tiếng nói xin lỗi.

"Vừa rồi chúng em không làm ảnh hưởng đến chị chứ?" Trương Tương cũng vội bày tỏ áy náy của mình.

Tính cách Vũ Như ôn hòa, sẵn sàng, toàn bộ văn phòng không ai không yêu thích, từ trước tới giờ luôn lễ phép với cô ba phần. Một năm trước, cô lấy

bằng thạc sĩ kiến trúc ở Mỹ, trước kia ở nước ngoài làm trợ lý, về nước bắt đầu làm việc ở phòng thiết kế của Tân Đô Hội, lập tức được thăng cấp làm kiến trúc sư chính thức. Mặc dù lấy năng lực của cô, các case nhỏ ở phòng này không thể xứng tầm, nhưng với một người yêu thiết kế như cô, đã rất thỏa mãn rồi.

"Chị Như Như, có muốn một ly cà phê không?" Tiểu Tiệp lấy lòng hỏi.

"Đúng vậy, nghỉ ngơi một chút, ngồi uống một tách cà phê với bọn em" Trương Trương định kéo cô cùng xuống nước, vì như vậy Lăng Hải Uy sẽ không nổi càu với bọn họ nữa.

"Không cần." Vũ Như khách khí từ chối nhã nhặn. "Case này của chị sắp phải hoàn thành, tối nay còn phải giao cho khách hàng xem qua, cho nên không thể nói chuyện với bọn em được."

"Như vậy..." Hai trợ lý có chút thất vọng.

"Các em cứ nói chuyện đi, không cần ngại chị đâu." Cô cười cười. "Có lúc nghe một chút bát quái cũng rất vui vẻ mà."

Những lời này không thể nghi ngờ là có thể kéo dài sinh mệnh buổi trà chiều của bọn họ.

"Đúng mà, công việc nặng nề như vậy, cũng muốn để thờ một chút thôi mà."

"Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng có cổ hủ, chỉ biết đến công việc, khó trách giờ còn chưa lấy được vợ đấy."

Hai người một đáp một hát, thẳng mũi tên nhắm vào châm chọc Lăng Uy Hải.

Nghe bọn họ châm chọc, Lăng Hải Uy chỉ có thể cười khỏ, mà trước giờ Vũ Như luôn điềm đạm, che miệng khẽ cười. Nghe tiếng cười hiếm gặp của cô, tâm tình Lăng Hải Uy cũng tốt lên nhiều.

Anh vẫn âm thầm thích Vũ Như, cho dù cô không chút phần son, lại mang mắt kính rất to, nhưng vẫn luôn thanh lệ thoát tục, bộ dáng luôn luôn hấp dẫn sự chú ý của anh. Từ lúc cô vào công ty, anh luôn vô cùng quan tâm, chỉ tiếc là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, cô luôn trốn tránh tình cảm của anh, cho nên đến bây giờ, mối quan hệ của hai người cũng không có chút tiến triển nào.

"Đúng rồi, chúng ta mới vừa nói đến đâu rồi nhỉ?" Lúc này Trương Trương lại trở lại câu chuyện.

"Chính là đối tượng của Tổng giám đốc Thi đó!" Ở phương diện này, trí nhớ Tiểu Tiệp vô cùng lợi hại, mặc dù cô thường xuyên quên việc trưởng phòng giao.

"Đúng rồi, đúng rồi!" Trương Trương hưng phấn hỏi: "Cậu nói mau là ai chứ?"

"Nghe nói là..." Tiểu Tiệp có ý nhỏ giọng nói: "chủ tịch tập đoàn Tề thị."

Tập đoàn Tề thị!

Nghe mấy chữ này, thân thể Vũ Như khẽ run rẩy

"Chủ tịch tập đoàn Tề thị?" Trương Trương nhú mày. "Làm ơn, Tổng giám đốc Thi sớm hủy bỏ hôn ước với Tề Thiếu Đình rồi, sao có thể là anh ta đây?"

"Ê, cậu không xem tạp chí kinh tế sao?" Tiểu Tiệp giễu cợt cô, "Tề Thị cũng thay đổi chủ tịch lâu rồi biết chưa, bây giờ chủ tịch là em trai Tề Thiếu Đình, Tề Thiếu Yên."

Tề Thiếu Yên!

Nghe ba chữ này, cây bút trong tay Vũ Như lặn trên mặt đất.

"Vũ Như, em sao đó?" Lăng Hải Uy nghe được tiếng vang vội vàng đi tới, nhặt cây bút lên giúp cô.

"Ách, em, em không sao, chỉ không cẩn thận làm rơi thôi." Cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, lại cầm lấy bút tiếp tục công việc.

Mặc dù cô cũng không muốn nghe thêm bất kỳ tin tức bát quái gì về Tề Thiếu Yên, nhưng lòng hiếu kỳ như ma xui quỷ khiến cô đồng tai nghe bát quái của hai trợ lý.

"Thật sao!" Trương Trương giống như phát hiện ra đại lục mới. "Nói như vậy, Tổng giám đốc Thi của chúng ta lại có quan hệ tình cảm với em chồng?"

"Cái gì em chồng chứ?" Tiểu Tiệp xem thường. "Lúc đó Tổng giám đốc Thi mới chỉ đính hôn với Tề Thiếu Đình, căn bản còn chưa qua cửa, sao có thể gọi là em chồng chứ? Đã là thời đại nào rồi, bây giờ quan trọng là tự do yêu đương!"

"Chỉ cần là ta thích, có cái gì không thể..." Trương Trương ở một bên hát đệm, rên rĩ hát lên.

"Cũng không phải đâu?" Tiểu Tiệp gõ đầu cô một cái. "Ai mà thích nổi cái tên đầu heo Tề Thiếu Đình chứ? Nếu tở là Tổng giám đốc Thi, tở đương

nhien sẽ thích người đàn ông như Tề Thiếu Yến rồi. Cậu xem anh ta đáng người cao lớn, anh tuấn, đại biểu nhân tài, hơn nữa còn thêm khuôn mặt đẹp trai mê người, quả nhiên chết người không cần đèn mạng! Nếu có thể hôn một anh ấy một cái, xuống gặp Diêm vương tớ cũng mỉm cười.”

"Cậu mà thật sự hôn được anh ấy, vậy cũng chết chắc rồi." Trương Trương hướng về cô cô đang chảy nước miếng giễu cợt. "Nếu như cậu nói là sự thật, Tổng giám đốc Thi nhất định bầm cậu ra làm trăm mảnh."

"Đến lúc đó tớ nhất định kéo cậu xuống nước!"

"Cậu kéo sao cơ? Đem miệng Tề Thiếu Yến đến trước mặt tớ hôn tớ?"

Hai người cãi nhau âm ỉ, cùng nhau giễu cợt, nhưng không ai phát hiện thấy sắc mặt của Vũ Như trở nên âm trầm.

Tề Thiếu Yến thật sự muốn kết hôn với Thi Lệ Nhân sao?

Có thể đi! Tề Thiếu Yến có thể chỉ gặp dịp thì chơi với người con gái bình thường như mình, nhưng tuyệt đối sẽ nghiêm túc đối đãi với đối tượng môn đăng hộ đối. Cho dù đùa bỡn chơi đùa bên ngoài như thế nào, anh vẫn sẽ tìm một cô vợ xứng đôi đắt tay cả đời.

"Này, hai người các người nói xong chưa?" Phát hiện cây bút trên tay Vũ Như dừng lại, Lăng Hải Uy nhin không được nói, “Trở về làm việc đi, công ty trả tiền mời các cô tới đây nói chuyện phiếm à!” Anh cho là Vũ Như bị mấy cô gái này om sòm quấy nhiễu mới không về được tiếp, vì vậy chủ động ra mặt xua đuổi.

"Về thì về!"

"Có gì đặc biệt hơn người chứ?"

Hai trợ lý hóp nót ngum café, mới tâm không cam, lòng không nguyện, trở về chỗ ngồi của mình.

Một chiếc xe Benz màu đen sang trọng bon bon chạy trên đường lớn. Thi Lệ Nhân rời khỏi văn phòng, hiện tại đang ngồi trong xe, gắt gao dính sát vào Tề Thiếu Yến.

"Đột nhiên tìm tôi có chuyện gì?" Anh để mặc cô ta dính lấy mình, cũng không đẩy cô ta ra.

"Không có việc thì không thể tìm anh sao?" Cô cô bữu môi hỏi. Mới vừa chạy tới Tề thị tìm Thiếu Yến, chẳng may anh lại phải ra ngoài bàn công chuyện, chưa từ bỏ ý định, cô ta dứt khoát chủ động lên xe đi cùng, dù sao chỉ cần có thể nói đôi câu với anh, cho dù mười phút đi đường cũng không là sao cả.

"Bây giờ không phải em đang ngồi trong xe tôi sao?" Ở trong phạm vi nhất định, anh chưa bao giờ khước từ cô ta.

"Nói như vậy em có đặc quyền hơn người khác sao?" Cô cô cười nói.

"Không tốt sao?" Anh thờ ơ hỏi.

"Tốt thì tốt, chỉ là..." Mấy năm nay, thái độ của anh vẫn như xa như gần, khiến cô ta muốn suy đoán, nắm bắt anh đều không được. “Có lúc anh đối với em rất tốt, nhưng có lúc lại rất hờ hững...” Mặt cô ta dính vào cánh tay rắn chắc của anh mà nheo. "Rốt cuộc anh đối với người ta là như thế nào đây?" <http://diendanlequydon.com>

Anh đương nhiên sẽ không nói cho cô ta biết suy nghĩ chân thật của mình. "Em biết rõ hơn ai hết tôi không có nhiều thời giờ nói chuyện yêu đương." Đây là lời nói thật cũng là lý do.

"Em hiểu rõ anh rất bận, nhưng mà anh không thể nhiệt tình một chút với người ta sao?" Ba năm rồi, thậm chí cả một cái hôn, anh cũng keo kiệt ban cho.

"Đó không phải là cách thức đối tốt của tôi." Anh hếch mày lên, giọng điệu lạnh lùng. "Hay là em muốn tôi như những người đàn ông bình thường, chỉ ở cạnh lấy lòng em?"

"Nói cũng phải." Cô ta thở dài. Tề Thiếu Yến quả thực sử dụng phương thức riêng của anh đi đối tốt với cô, cho dù là phương diện tiền bạc, hay làm ăn, tất cả đều trợ giúp cô ta, đây đều là những chuyện đàn ông bình thường không làm được.

"Em gặp qua tôi qua lại với ai sao?" Anh lạnh nhạt nói: "Đừng không biết đủ, tôi là loại người chỉ có thể cho những thứ này."

Cô ta hiểu ý tứ của anh.

Anh không phải người bình thường, không có thời gian cùng với cô ta nói chuyện yêu đương, cho nên sẽ dùng những phương thức khác để đền bù. Đối với câu nói này của anh, cô ta không thể không tin, bởi vì những năm qua cô ta cũng không gặp qua người phụ nữ khác bên cạnh anh, trừ cô ra, anh quả thật chưa từng chiếu cố đặc biệt với người nào như vậy.

"Được rồi mà, được rồi mà!" Cô ta vội vàng nhận sai. "Là em không đúng, là em không tốt, em không nên không biết chừng mực như vậy, chủ tịch đại nhân rộng lượng, không cần so đo với em được không?"

"Hiểu là tốt rồi." Một tia tự mãn từ trong đáy mắt anh xẹt qua.

Tề Thiếu Yến quả thật đắc ý, nhưng mà anh đắc ý cũng không phải vì giải quyết được Thi Lệ Nhân, mà là bố cục anh gây dựng nhiều năm, đang từng bước, từng bước tới giai đoạn thu lưới.

Trải qua chinh chiến trong mấy năm này, thế lực của Tề Thiếu Đình đã hoàn toàn bị anh bài trừ bên ngoài, hiện tại anh là người lãnh đạo chân chính của tập đoàn Tề thị, toàn bộ cổ phần của tập đoàn đều nằm trong tay anh. Hiện tại cách giai đoạn sau cùng chỉ còn một bước ngắn nữa thôi. Nghĩ đến đây, ánh mắt anh âm thầm liếc qua Thi Lệ Nhân ở bên.

"Công ty em gần đây thế nào?" Anh biết rõ nhưng vẫn hỏi.

Nghe anh chủ động nhắc tới chuyện của công ty, Thi Lệ Nhân âm thầm cao hứng, đây cũng là nguyên nhân mà cô ta tới gặp Tề Thiếu Yến. "Vốn điều lệ có chút căng thẳng." Cô ta có ý thờ dài. "Tám phần là do năm hạn xui xẻo, gần đây làm chuyện gì cũng gặp rủi ro." Cô ta dùng giọng điệu đáng thương hề hề, ba phần kể khổ, bảy phần nũng nịu nói với anh.

"Ban đầu, em thấy mua bất động sản cũng không tệ, cho nên mới mượn anh nhiều tiền một chút đi mua, nào biết vừa mua vào thị trường lập tức đóng băng, hiện tại đất và nhà đều không bán hết, còn phải đứng hạn trả lãi. Còn có, mấy ngày trước anh giúp em liên hệ với dự án nhà máy nhiệt, gần đây lại bị hiệp hội môi trường kháng nghị, những quan chức địa phương kia căn bản không dám cho thi công, tiền liền mất sượng nơi đó. Ọe! Cũng không biết mấy tên bảo vệ môi trường chết dẫm ở đâu, ăn no rồi việc, không có chuyện gì làm liên đặc biệt tới phá em, xui xẻo hơn nữa là...."

Cô ta thờ hờn hờn nói tiếp: "Năm ngoái bạn anh giới thiệu cho em mua một mảnh đất, vốn tính toán khai phá thành biệt thự tám suất thư giãn, bây giờ thì tốt rồi, nơi đó bây giờ thành cấm xây dựng! Mảnh đất kia chính là em dùng cổ phiếu Tề thị đến ngân hàng các anh thế chấp vay tiền, nếu ngày nào đó mà không trả nổi lãi suất là lập tức nguy rồi!"

Nói xong, cô ta liếc mắt tới Tề Thiếu Yến, vụng trộm quan sát phản ứng của anh. Cô ta tràn đầy hi vọng anh có thể chủ động bày tỏ giúp cô ta một tay, lấy địa vị của anh ở Tề thị lúc này, chỉ cần mở miệng nói một câu, lập tức cô ta có thể mạng Tân Đô Hội vượt qua cửa ải vốn khó khăn này.

Tề Thiếu Yến chỉ lẳng lặng nghe cô ta đọc điều vãn, mặt không có bất kì biểu tình gì, khiến cô ta vô cùng thất vọng.

"Sợ cái gì?" Dường như muốn có ý trêu chọc cô ta, thật lâu sau anh mới mở miệng. "Dù sao em vay ở ngân hàng của Tề thị, còn sợ tôi không dàn xếp được sao?" Anh hào phóng thả mối. "Ngày mai tôi sẽ dặn dò cấp dưới, hạ lãi suất vay của Tân Đô Hội, có thể tạm thời không cần trả phần gốc."

Nghe vậy, trên mặt cô ta từ từ bùng sáng hi vọng, không nhịn được cười lên. "Có thật không? Vậy em cảm ơn anh trước nha!" Có cam đoan của anh, cô ta giống như ăn được viên thuốc an thần.

"Nói cảm ơn với tôi làm gì?" Anh vỗ vỗ đầu vai cô ta. "Bằng giao tình của chúng ta cần gì khách khí như vậy?"

"Sao thế được!" cô ta vui vẻ làm nũng với anh. "anh giúp em chuyện lớn như vậy, em sao có thể không nói cảm ơn chứ."

"Em đã toàn tâm toàn ý ủng hộ tôi, tôi không lý do không giúp chuyện này."

"Anh đối với em thật tốt." Cô ta cảm kích dựa chặt vào người anh.

"Không đối tốt với em, tôi còn đối tốt với ai được đây?" Anh cười cười, mặt vô cùng bình thản. "Đúng rồi, bạn tôi bên kia có một cơ hội đầu tư rất tốt, có thể giúp em kiếm chút đỉnh, không biết em có hứng thú đi xem một chút không?"

"Cơ hội đầu tư như nào?" Nghe có thể kiếm được tiền, ánh mắt của cô cô không khỏi sáng lên.

"Đó là một công ty sinh hóa, gần đây muốn nhanh chóng mở rộng thị trường tại Mỹ." Anh tiếp tục dỗ ngọt, "Đại cổ đông của công ty này vừa khéo lại là bạn làm ăn của tôi, anh ta dự định thời điểm giá cổ phiếu còn rẻ chia chút cổ phần cho tôi, coi như là cho cho tôi một cái nhân tình, nếu em có hứng thú, tôi liền nhường cơ hội này cho em, thấy thế nào? Em biết đó, nếu công ty sinh hóa này có thể mở rộng thị trường sang Mỹ, giá cổ phiếu sẽ tăng gấp mấy trăm lần tốc độ bão đổ bộ, bây giờ em chỉ cần đầu tư chút đỉnh, tương lai rất nhanh sẽ thu về gấp trăm lần, nếu thuận lợi, tổn thất trước kia của em có thể nhanh chóng được bù đắp."

Thu về gấp trăm lần, nhanh chóng bù đắp... Còn có cơ hội nào tốt hơn sao? Mặc dù Tề Thiếu Yến giúp một tay có thể giúp cô ta qua cửa ải khó khăn, nhưng dù sao về sau không thể ngồi ngang hàng với anh, nói chuyện cũng không lớn tiếng được, nếu như có thể dựa vào dự án đầu tư này mà giải quyết được tất cả, không phải là tốt hơn sao.

"Tốt quá, vậy phiền anh sắp xếp cho em." Cô ta đáp ứng dứt khoát. "Chỉ là, tiền mặt trong tay em bây giờ không có nhiều lắm. . .

"Như vậy đi!" Anh bình tĩnh đưa đề xuất, "Bằng không em mang cổ phiếu đi thế chấp cho ngân hàng lấy tiền đầu tư."

"Nhưng mà..." Cô ta có chút do dự. Trước mắt, trong tay cô ta không còn nhiều tài sản đáng giá, chỉ còn một ít cổ phiếu của Tề thị, hơn nữa thời điểm mua đất lúc trước đã thế chấp không ít cho ngân hàng, lần này nếu tiếp tục thế chấp tiếp, dư lại cũng không còn mấy.

Anh giả bộ hào phóng. "Đừng lo lắng, tôi sẽ kêu ngân hàng tăng hạn mức cho em. Vốn nhiều, em càng kiếm được nhiều, đến lúc đó đảm bảo em sẽ gỡ lại được toàn bộ."

"Vậy cũng tốt! Cứ dựa theo anh mà tiến hành vậy." Vừa nghĩ tới có thể thu về gấp trăm lần, cô ta liền không do dự nữa, quyết định đánh cược một phen.

Thấy con cá mắc câu, trong lòng anh đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn không đổi sắc.

"Đúng rồi, về chuyện nhà cửa anh có ý kiến gì không?" Sắp hết thời gian, Thi Lệ Nhân chuyển sang đề tài khác cô ta quan tâm hơn.

Tề Thiếu Yến cũng không đáp lời cô ta ngay, chỉ là chậm rãi lấy ra một tập bản thiết kế. Thấy thế, cô ta thầm mừng rỡ trong lòng. Cách đây không lâu, anh mua một mảnh đất ở Dương Minh, bày tỏ muốn dùng vào xây nhà kết hôn. Mặc dù anh không có mở miệng cầu hôn với cô ta, nhưng cô ta âm thầm cho đây chính là anh cầu hôn với mình, lại mấy lần nói chuyện, cô ta càng thêm chắc chắn ý tưởng của mình.

Anh không phải người đàn ông bình thường, cô ta đương nhiên không mong đợi anh tặng hoa, hay tặng nhẫn kim cương, thậm chí là quỳ xuống cầu hôn.

"Những bản thiết kế này lần trước em đưa tôi tham khảo, tôi nhìn cả rồi." Anh rút từ trong xách đó ra một bản thiết kế, "Tôi muốn mời người này thiết kế giúp tôi."

Lần trước anh đề cập mua đất với cô ta, có đề nghị muốn xem tác phẩm của các kiến trúc sư của Tân Đô Hội, để tìm một kiến trúc sư thay anh thiết kế phòng ở. "Là người này sao?" Cô ta vui vẻ nhận lấy bản thiết kế, vừa thấy kí tên Đinh Vũ Như trên đó, không khỏi nhũn mủn, "Anh xác định? Cô ta là người mới, anh có muốn đổi một người có kinh nghiệm hơn không?"

"Nhưng mà tôi thích phong cách của cô ta."

"Vậy sao?" Bất đắc dĩ, Thi Lệ Nhân bắt đầu hỏi tường bóng dáng Đinh Vũ Như. Bởi vì phòng thiết kế chỉ thuộc công ty con của Tân Đô Hội, trừ mấy nhân viên cấp cao, còn lại đa số nhân viên cô ta không ấn tượng. Trong trí nhớ, Đinh Vũ Như đeo cặp kính to, nhìn có vẻ trầm tĩnh, cũng không có trang điểm. Nghĩ tới đây, cô ta tương đối an tâm. Loại con gái nhát như nước lọc ấy, Tề Thiếu Yến căn bản không có hứng thú, chỉ cần cái mắt kính trên người cô ta cũng đủ dọa anh lui ba bước, để cho cô ta nhận case này, Thi Lệ Nhân rất yên tâm.

"Tìm một ngày đưa cô ta đến công ty tìm tôi, tôi muốn tự thảo luận với cô ta một chút về chuyện thiết kế phòng ở." Mặt anh không đổi sắc yêu cầu, trong đầu lại là một ngọn lửa nóng rực.

Ba năm!

Anh cũng không quên cam kết ba năm trước của mình.

Ba năm đã hết, hiện tại chính là thời điểm anh thực hiện cam kết của mình.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Chị Như Như, Tổng giám đốc Thi kêu chị đó!" Mới sáng sớm vừa ngồi vào phòng làm việc, Trương Trương đã tới báo cho cô.

"Tìm chị?" Vũ Như ngẩn người. "Em có biết chuyện gì không?" Từ trước tới giờ Thi Lệ Nhân cũng chỉ mời trưởng phòng thiết kế lên họp, loại nhân viên quen như cô căn bản không có cơ hội gặp mặt lãnh đạo.

Trương Trương lắc đầu một cái. "Em cũng không biết! Thư kí của Tổng giám đốc Thi mới nói với em, muốn chị lên phòng làm việc tìm chị ấy, không nói thêm gì khác."

"Như vậy... Vậy đề chị đi lên." Cô trầm ngâm, cảm ơn cô ấy, lập tức hướng văn phòng tổng giám đốc đi tới. Sẽ có chuyện gì đây? Chẳng lẽ là khách hàng không hài lòng bản thiết kế của cô, tìm tổng giám đốc oán trách sao? Cô lo sợ bất an đi tới văn phòng xa hoa của Thi Lệ Nhân.

"Vũ Như à, ngồi xuống đây." Ngoài dự đoán, Thi Lệ Nhân cười híp mắt kêu cô ngồi xuống.

Tổng giám đốc Thi không phải luôn luôn mặt lạnh sao? Tất cả những nhân viên tiếp xúc cùng Thi Lệ Nhân đều nói như vậy, sao hôm nay cô ta lại có vẻ hòa ái dễ gần, bình dị thân ái thế này. Mang theo một bụng nghi ngờ, nhưng Vũ Như vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Hôm nay tìm em là muốn em giúp một chuyện." Không hề vòng vo tam quốc, Thi Lệ Nhân nói thẳng mục đích.

"Xin chị cứ nói." Cô lễ phép đáp lời.

"Chủ tịch tập đoàn Tề Thị em nghe qua chứ?" Thi Lệ Nhân mỉm cười nói: "Gần đây anh mua một mảnh đất mới để xây nhà, muốn em giúp phần thiết kế." Cũng không đề ý đến sự kinh ngạc của Vũ Như, cô ta tiếp tục nói: "Nhà này dành cho tân hôn, cho nên em nhất định phải hết lòng hết sức, biết không?"

Nhà tân hôn? Mặt Vũ Như lập tức trắng bệch. Anh thật sự muốn kết hôn sao?

Cô không muốn tin. Nhưng mà Thi Lệ Nhân cũng nói, chẳng lẽ có thể giả sao? Hơn nữa, cô ấy mặt mày hớn hờ, trên dưới tỏa ánh sáng hạnh phúc, giống như cô dâu đợi gả đi, lại còn lời đồn đại bên ngoài, dường như Tề Thiếu Yên thật sự tính toán kết hôn cùng cô ấy.

Anh muốn kết hôn... Biết rõ không nên, nhưng Vũ Như không kiềm chế được chua xót trong lòng.

"Nhưng mà Tổng giám đốc Thi, tại sao lại là em ạ?" Trong công ty còn có rất nhiều kiến trúc sư lâu năm, nếu như là nhà tân hôn của bọn họ, Thi Lệ Nhân nên cực kì coi trọng, tại sao có thể giao cho thiết kế tay mơ như cô đây.

"Bởi vì chị rất thích phong cách thiết kế của em, mới muốn mời em hỗ trợ." Thi Lệ Nhân cố ý giấu diếm sự thật, sợ Vũ Như bởi vì tán thưởng của Tề Thiếu Yên mà dắt vàng lên mặt mình, còn mơ mộng hão huyền Tề Thiếu Yên thích cô.

Thì ra là như vậy... Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít đây cũng không phải là ý của Tề Thiếu Yên, nếu không cô rất hoài nghi động cơ anh chỉ định mình thiết kế nhà mới cho anh. "Nhưng là Tề, Tề, Tề chủ tịch hài lòng phong cách của tôi sao?" Cố gắng hết sức, cô rất vất vả đem mấy chữ Tề chủ tịch nói ra.

"Yên tâm, chị đã đề cập qua với anh ấy, anh ấy hoàn toàn tin tưởng vào ánh mắt của chị." Thi Lệ Nhân tiếp tục trợn mắt nói dối.

Nói như vậy... Vũ Như thầm giật mình, Tề Thiếu Yên biết chuyện cô phụ trách thiết kế! Nhưng mà anh lại đồng ý, hơn nữa không có phản đối? Tại sao? Là bởi vì anh hoàn toàn cho cô một vị trí nhỏ trong lòng? Hoặc là anh căn bản đã quên sự tồn tại của cô?

"Cảm ơn tổng giám đốc cho em cơ hội này." Ngực dâng lên chua xót, cô ngần ngại không muốn nhận mục này. "Nhưng mà em sợ mình không đủ kinh nghiệm, không đạt được yêu cầu của chị, xin tổng giám đốc có thể giao cho người có kinh nghiệm hơn trợ giúp một tay?" Cô không thể cự tuyệt trực tiếp, chỉ có thể quanh co lòng vòng từ chối. Mặc dù chuyện đã qua ba năm, nhưng vết sẹo kia vẫn luôn tồn tại trong tim cô, muốn cô thiết kế nhà tân hôn cho người yêu cũ, cô thật sự không làm nổi.

"Chị tin tưởng năng lực của em, em cũng phải tin tưởng năng lực của bản thân chứ."

"Nhưng mà..." Làm sao đây? Cô làm thế nào mới có thể từ chối? Cô hoàn toàn không có dũng khí thần nhiên nói với Thi Lệ Nhân: thật xin lỗi, nếu chị nhất định bắt tôi nhận dự án này, vậy tôi từ chối! Với tính cách ôn hòa của cô, chắc chắn không thể nói ra những lời đó. Huống chi cô thực thích công việc này, chẳng lẽ chỉ vì case này mà buông tha tương lai trước mắt sao?

"Chị đã hẹn trước với Tề chủ tịch, xế chiều sẽ dẫn em qua đó một chuyến." Thi Lệ Nhân hoàn toàn không cho cô có đường lui, "Đến lúc đó, em cần thận xem xét nội dung dự án."

Giờ cơ? Vũ Như nghe xong xém chút té xỉu. "Em, em cũng phải đi sao?" Cô còn tưởng rằng, Thi Lệ Nhân trực tiếp giao tài liệu cho cô, cô chỉ cần chịu trách nhiệm thiết kế là được rồi.

"Dĩ nhiên." Thi Lệ Nhân gật đầu một cái. "Trực tiếp nhìn mới hiểu biết rõ ràng được, tránh cho lúc đó lại sai sót, lãng phí thời gian." Nhà này càng sớm hoàn thành, chứng tỏ hôn lễ càng sắp tới gần.

"Vậy thì..." Vũ Như về mặt đau khổ, hoàn toàn không đưa ra được chủ ý gì lúc này. Làm sao đây? Cô nên dùng tâm tình gì đi đối mặt Tề Thiếu Yên đây? Đối mặt anh, đồng nghĩa đối mặt với nỗi đau đã đi qua, cô thật sự không muốn lại đi chạm đến chuyện bi thương thuộc về quá khứ. Cô có thể coi như không có chuyện gì, xem anh như người qua đường xa lạ sao?

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Tề thị.

Văn phòng của Thi Lệ Nhân không tính là nhỏ, nhưng còn phải bái văn phòng trước mắt này làm thấy.

Ngồi trên sofa tiếp khách trong phòng làm việc xa hoa, Vũ Như căn bản không có tâm tình quan sát bố trí xung quanh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ly cà phê trên bàn, mơ hồ nghe được tiếng tim đập gia tốc vang lên. Không giống như cô cực kì khản trương, ngồi thẳng tắp, Thi Lệ Nhân thoải mái dựa vào sofa, tiện tay cầm quyển tạp chí lên xem, tự nhiên như ở nhà mình.

Anh sao còn chưa tới? Chỉ mới tiến vào năm phút đồng hồ, Vũ Như cảm giác như đợi hàng thế kỷ, cô ước gì Tề Thiếu Yên mau mau xuất hiện, mau mau nói xong, sau đó mau mau để cô rời đi, kết thúc khổ hình hôm nay càng nhanh càng tốt.

Cạch một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra. Đinh Vũ như không cần ngừng đầu, chỉ cần nhìn động tác của Thi Lệ Nhân cũng biết người tiến vào là ai.

"Thiếu Yên, anh cuối cùng cũng đến!" Thi Lệ Nhân cao hứng nghênh đón, có thể do hôm nay có thuộc hạ đi cùng, nên động tác của cô ta có vẻ tương đối thu liễm so với thường ngày, không có bám lấy mà hôn anh nhiệt tình, chỉ là kéo lấy cánh tay anh đi tới: "Vũ Như, chị giới thiệu với em một chút."

Nghe thế, Vũ Như vội vàng từ sofa đứng lên, lấy hết dũng khí ngược đầu lên. Cô rốt cuộc nhìn thấy người đàn ông xa cách đã lâu. Không có nhiều biến hóa, trên mặt Tề Thiếu Yên chỉ nở một nụ cười nhạt, ánh mắt lại có một loại nóng bỏng nói không nên lời. Tựa như bị thiêu đốt, cô mất tự nhiên tránh tầm mắt anh, toàn bộ đem tầm mắt tập trung trên người Thi Lệ Nhân.

"Anh ấy chính là chủ tịch Tề Thiếu Yên tiếng tăm lừng lẫy." Thi Lệ Nhân sung sướng giới thiệu, hoàn toàn không nhìn ra hai người có gì đó không thích hợp. "Còn đây là kiến trúc sư của công ty em, đã đề cập trước với anh rồi đó."

"Đình tiểu thư, xin chào." Anh thuận thế rút tay khỏi Thi Lệ Nhân, vươn tay về phía cô.

"Ngài, xin chào ngài." Nhìn chăm chăm bàn tay anh vươn ra, đáy lòng cô hoảng hốt. Để tránh thất lễ trước mặt Thi Lệ Nhân, cô đành miễn cưỡng vươn tay, nhẹ nhàng bắt tay anh.

Cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, nụ cười trên mặt anh sâu hơn, chỉ là động tác này cũng không kéo dài quá lâu, anh nhanh chóng buông tay cô. "Đình tiểu thư, mời ngồi." Ngực khí của anh mang theo một tia dịu dàng khó nhận ra. "Chuyện nhà cửa sau này, chỉ có thể làm phiền cô giúp sức."

"Đây là... Vinh hạnh của tôi." Cúi đầu, cô lắp bắp nói.

"Anh yên tâm." Thi Lệ Nhân ở bên cạnh xen mồm. "Vũ Như nhất định sẽ dốc hết sức lực, dĩ nhiên em cũng sẽ chú ý tiến độ, bảo đảm trong thời gian ngắn nhất có thể cho anh chuyển nhà mới."

"Vậy thì cảm ơn hai người rồi." Anh khẽ cười một tiếng, quay đầu nói với Thi Lệ Nhân, "Dự án đầu tư lần trước tôi đề cập em vẫn nhớ rõ chứ?"

"Dĩ nhiên." Quái, anh thế nào lại nhắc chuyện này? Thi Lệ Nhân đầu đầy mê hoặc.

"Tôi đã mời người quản lý chuyên trách của công ty sinh hóa đến phòng họp dưới lầu, năm phút sau anh ta sẽ giải thích cho em kế hoạch của công ty, tôi nghĩ em cũng nên biết tình huống một chút, rồi quyết định có nên đầu tư hay không thì tốt hơn." Giọng anh thành khẩn đề nghị,

"Nhưng mà em..." Tại sao có thể như vậy? Cô định tham gia thảo luận chuyện thiết kế nhà cửa, đây cũng là nhà tân hôn của cô mà!

Không thể nào? Vừa nghe anh nói vậy, Vũ Như không khỏi hoảng sợ, chẳng lẽ người đàn ông này dự định đơn độc cùng cô trong văn phòng thảo luận chuyện nhà cửa sao?

Tề Thiếu Yến thoáng cái nhìn ra tâm tư của Thi Lệ Nhân, anh lên tiếng trấn an. "Dự án đầu tư này đối với em rất quan trọng, về chuyện nhà cửa cứ giao cho tôi là được rồi, trước mắt em không cần lãng phí thời gian vào chuyện nhỏ này."

"Vậy cũng tốt!" Hiểu được tầm quan trọng của việc này, Thi Lệ Nhân chỉ đành miễn cưỡng đồng ý. Dù sao cải thiện tình hình tài chính trước mắt của Tân Đô Hội mới là việc cấp bách nhất hiện giờ của cô ta.

Nhưng mà cô ta thỏa hiệp lại khiến Vũ Như âm thầm kêu khổ. Ôi, không cần, cô không muốn đơn độc một chỗ với Tề Thiếu Yến!

Vốn tưởng rằng có Thi Lệ Nhân kẹp giữa, có thể giảm xóc phần nào, nhưng hiện giờ Thi Lệ Nhân rời đi, từ đầu đến cuối cô phải ứng phó một mình, làm sao không lúng túng khó chịu chứ? Nếu anh vô tình khơi lại chuyện xưa, cô nên xử lý thế nào cho tốt đây? Tệ hơn là cô hoàn toàn không thể ngăn cản, chỉ có thể tro mắt nhìn Tề Thiếu Yến tiễn Thi Lệ Nhân ra cửa.

"Giúp tôi đưa Tổng giám đốc Thi tới phòng họp dưới lầu." Ngoài cửa mơ hồ truyền đến thanh âm anh giao phó thư kí.

Làm sao đây? Nên làm cái gì? Thi Lệ Nhân đi thật rồi. Vũ Như một bụng bất an, đôi tay nhỏ bé xoáy chặt váy, khi cửa chính lần nữa cách một tiếng khép lại, cô suýt nữa nhảy dựng lên. Anh, anh đi vào sao? Vũ Như nhìn không được đôi mắt nhìn trộm, liền thấy Tề Thiếu Yến đang cất bước về hướng mình. Trong khoảnh khắc bất chợt, cô có xúc động muốn chạy trốn khỏi nơi đây.

Không! Không được! Cô âm thầm nói bản thân mình tuyệt đối không thể trốn đi, rồi đi chỉ chứng tỏ cô vẫn còn để ý anh, để ý chuyện trước kia, nhất định làm cho người đàn ông từng đưa bốn mình này đắc ý cực kì, càng coi khinh cô. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cô phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, xem anh như người qua đường xa lạ.

"Như Như, đã lâu không gặp." Thanh âm của anh thật giống như gió xuân lướt nhẹ. Nhìn ra cô khản trương, anh cũng không ngay lập tức tới gần, ngược lại lựa chọn rút ra khoảng cách khá xa với cô, đơn độc ngồi trên chiếc ghế sofa, hi vọng tạo khoảng cách cho cô từ từ quen với sự tồn tại của mình.

"À, vâng, đã lâu không gặp..." Thanh âm của cô nghẹn trong cổ họng, nhỏ giọng giống như mèo kêu.

"Đã nhiều năm như vậy, em vẫn không thay đổi." Anh lưu luyến khôn nguôi nhìn ngắm khuôn mặt vẫn thanh lệ như xưa, nay lại có thêm vài phần thành thực.

"Anh, anh cũng vậy..." Người đàn ông này cũng thủy chung không thay đổi, vẫn đẹp trai anh tuấn như xưa, nếu nói có thay đổi, chính là thêm mấy phần tự tin khí phách thôi.

Trời ạ, cô đang làm gì thế này? Ý thức được mình bất tri bất giác quan tâm tới đối phương, cô im lặng cảnh giác, không cần thận suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

"Em nói gì cơ?" Anh nghe không rõ ràng lắm.

"Không có, không có gì..." Cô đương nhiên sẽ không cho người đàn ông này biết cô đang chú ý anh.

"Chỉ là..." Anh chau mày lại nhìn cô. "Tại sao lại cắt tóc, còn đeo mắt kính nữa? Chẳng lẽ em không biết như vậy sẽ che khuất mắt đôi mắt to xinh đẹp của em sao?"

"Ách, tôi..." Trong lúc học ở Mỹ, cô dứt khoát quyết tâm đem mái tóc dài cắt thành đầu mì tôm, sau đó lấy xuống kính sát tròng thay bằng loại kính thường, che khuất diện mạo xinh đẹp. Vết thương lòng quá sâu, cô sợ vẻ đẹp của mình lại mở ra một vết thương khác. Cô hoàn toàn không có dũng khí đi chạm đến tình yêu một lần nào nữa, cho nên chỉ có thể trốn tránh Lăng Hải Uy, trốn tránh những người đàn ông khác theo đuổi mình. Vết thương ba năm trước mặc dù đã đóng vảy nhưng vẫn không cách nào khép lại. Nó đã thành một bí mật sâu trong đáy lòng cô, cô sẽ không tiết lộ cho bất kì ai, nhất là người đàn ông trước mắt đã từng thương tổn cô sâu sắc này.

"Muốn ăn mặc như thế nào là quyền tự do của tôi, kể cả anh là ông chủ của tôi cũng không thể quản được, huống chi anh cũng không phải." Cô giả bộ hùng hồn lý luận, để che giấu nội tâm yếu ớt.

"Vậy sao?" Anh không khỏi mỉm cười. "Không sao cả, cho dù mang mấy cặp mắt kính, em đều là Như Như của anh, đều là Như Như anh yêu nhất."

"Anh..." Vũ Như kinh ngạc nghe anh thổ lộ yêu thương, trong đầu lại xẹt qua một thời chịu nhục nhã, đau đớn kia. "Anh nói sai rồi, Tề chủ tịch" Cô cắn môi, cố hết sức bình tĩnh nói, "người anh yêu nhất là Tổng giám đốc Thi, chứ nào phải tôi, đừng đem lời đó ra vũ nhục IQ của tôi."

Anh mỉm cười như cũ, hoàn toàn không có biện bạch. "Về sau em sẽ hiểu anh không nói sai."

Quá khứ, Tề Thiếu Yến không hề cho cô một vị trí nhỏ trong lòng, sao giờ lại nói những lời này? "Hiện tại tôi không hiểu, về sau mà cũng không muốn biết." Cô vì những lời nói kì quái của anh mà cảm phiền. "Tôi chỉ biết hôm nay đến đây thay Tề chủ tịch và Tổng giám đốc Thi thiết kế nhà tân hôn." Cô lập tức lấy trong túi xách, sổ ghi chép và bút máy. "Xin Tề chủ tịch cho tôi biết style của ngài, để tôi có thể..."

"Được rồi." Tề Thiếu Yến chợt đi tới trước mặt cô, nhanh chóng rút đi sổ ghi chép cùng bút máy ném trên bàn, tiếp theo kéo cô đến chỗ ngồi của mình.

"Anh muốn làm gì?" Dựa sát vào anh khiến đầu cô tê dại từng cơn. Anh nghiêng người về phía cô, gương mặt anh tuần cách cô chưa tới năm phân. "Anh, anh..." Cô cố hết sức bình tĩnh lại, thân thể sợ hãi lùi về phía sau, bàn tay nhỏ nhấn vùng vẩy lại hất tách cà phê xuống sàn.

Tách cà phê rơi trên mặt thảm, phát ra tiếng vang nặng nề, chất lỏng nâu sẫm tung tóe khắp nơi, bao gồm cả ống tay áo trái của cô cũng bị liên lụy.

"Em có sao không? Có bị phỏng không?" Nụ cười của anh biến mất, con ngươi thoáng hiện lên lo lắng.

"Tôi không sao..." Cà phê bùng tới đã lâu, sớm không còn nóng như trước, vấn đề là cánh tay của cô bị ẩm ướt, xem ra rất nhếch nhác, không may trên bàn lại không có giấy lau.

"Anh giúp em lau một chút." Đang lúc cô đang chuẩn bị tới WC rửa tay, anh đã móc trong túi ra một chiếc khăn tay, còn chưa được sự cho phép của cô, liền một phen bắt lấy cánh tay của cô lau đi.

"Làm sao anh..." Cô hoảng sợ muốn hất tay anh ra, tiếc rằng lại bị anh nắm quá chặt, không cách nào nhúc nhích.

"Đừng lo lắng, khăn tay rất sạch sẽ." Vì để cho cô an tâm, anh đặc biệt giải thích.

Vũ Như vừa tức giận vừa buồn cười, không phải cô lo lắng khăn tay có vấn đề, mà là không thích bị anh nắm tay. Tiếp xúc thân mật như vậy sẽ gọi cho cô nhớ đến quá khứ, cũng một lần nữa chạm vào vết thương cũ kia.

Tề Thiếu Yến hoàn toàn không có ý định buông ra cô, anh cẩn thận từng li từng tí lau chùi cho cô. "Biết vì sao hôm nay anh tìm em không?" Tiếp tục động tác, ánh mắt anh lại nhìn về cô khiến cho cô ngàn lần vạn lần không được tự nhiên.

"Đương nhiên chỉ vì chuyện nhà cửa rồi."

"Không chỉ là như vậy." Anh cười nhạt. "Còn có một chuyện quan trọng hơn."

Còn có chuyện quan trọng hơn? Cô có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi, chỉ nhìn anh nghi hoặc.

"Anh muốn nói xin lỗi em." Anh dịu dàng nói: "Xin em tha thứ cho anh năm đó quyết định bảo em bỏ đi đứa bé, mặc dù tất cả đều là bất đắc dĩ, nhưng anh vẫn muốn xin em tha thứ."

Anh còn nhắc lại chuyện năm đó! Vết sẹo lần nữa bị xé nứt, ngực của cô nhói đau. "Đều là chuyện đã qua, xin anh đừng nhắc lại nữa." Đủ rồi! Cô không muốn nghe nữa, một câu xin lỗi của anh cũng không cứu vãn được gì nữa, chỉ càng làm cho cô thêm một lần trải qua mùi vị đau khổ thôi.

"Chuyện cũng không phải quá khứ." Anh phủ nhận.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Cô tức giận rút tay lại, vì sự dằn dụa của anh mà tức giận.

"Anh muốn xin em một cơ hội, một cơ hội bù đắp cho em được không?" Anh rốt cuộc nói ra mục đích thực sự hôm nay.

"Có ý gì?" Cô thật sự không hiểu.

"Chính là để cho anh chăm sóc em, yêu thương em, đối tốt với em." Ý tứ của anh rất rõ ràng, anh muốn cô trở lại bên cạnh anh, tiếp nhận tình cảm của anh một lần nữa.

Anh cho rằng mình đang làm gì? Anh cho rằng cô vẫn là Đinh Vũ Như trẻ người non dạ trước kia sao? Yêu thương trong miệng anh, cái gọi là tốt trong miệng anh, ba năm trước cô đã được trải nghiệm sâu sắc rồi, cái loại đau đớn tê tâm liệt phế đó, cô cũng không muốn đi thử thêm một lần nào nữa. "Tề chủ tịch, thật xin lỗi." Cô cắn răng. "Yêu thương, đối tốt của anh, tôi nhận không nổi, xin cắt nó về, giao đầy đủ cho vị hôn thê của anh đi! Tôi tin rằng Tổng giám đốc Thi cũng không hi vọng vị hôn phu của mình ở sau lưng cô ấy chơi trò bắt cá hai tay đâu." Tám phần là Tề Thiếu Yến cho là cô dễ lừa, cho nên muốn mang mấy lời ngon ngọt thử xem có thể lừa cô lên giường một lần nữa thôi.

"Vị hôn thê?" Anh nở nụ cười. "Là ai nói anh muốn cưới Thi Lệ Nhân à?"

Cô ngăn người, cảm giận nói: "Tất cả mọi người đều nói như vậy, không phải sao?"

"Tất cả mọi người nói như vậy?" Anh nháy mắt mấy cái. "Vậy em nói cho anh biết là ai nói? Là anh? Hay Thi Lệ Nhân?"

"Là..." Hai đương sự hình như chưa ai từng nói với cô chuyện này. "Dù sao người sáng suốt đều nhìn ra được! Anh mua đất xây nhà nói rõ muốn kết hôn, cần gì phải ở trước mặt tôi tròn mắt nói mò?" Cô thật sự giận, giận anh nhiều năm qua vẫn coi cô là kẻ ngu ngốc, chỉ cần mấy câu dối trá là có thể hù dọa, lừa gạt cô.

"Em nói không sai, đúng là anh muốn kết hôn." Anh nắm lấy đôi vai mềm mại của cô, bình tĩnh nhìn cô. "Nhưng người anh muốn cưới là em, không phải cô ta."

Anh hùng hồn bày tỏ với cô, cô lại không vì câu nói của anh mà biểu hiện vui mừng, hạnh phúc, ngược lại bị phần chất vấn anh. "Tôi nhìn rất ngu ngốc, rất dễ lừa gạt vậy sao? Tại sao anh luôn đùa bỡn tôi như vậy? Có phải đùa bỡn tôi, một cô gái bình thường khiến anh có cảm giác rất thành tựu sao? Nếu như anh còn chút lương tâm, xin anh đừng nên làm chuyện như vậy." Ai nấy đều khen ngợi cô thiện lương, nhu thuận, chẳng lẽ những ưu điểm đó lại thành cớ cho người đàn ông này lừa gạt cô sao? Cô khóc không ra nước mắt nghĩ đến.

"Anh không có gạt em." Anh khe khẽ thở dài, cũng không ý định đi giải thích. Cái gọi là sự thật thắng hùng biện, anh hiểu rõ tất cả những lời nói của mình đều thành dư thừa, chỉ có lấy hành động đi chứng minh mới mong được sự tha thứ của cô. Nhìn cô vì tức giận mà hốc mắt ửng đỏ, anh xót xa muốn ôm cô vào ngực an ủi dỗ dành, lại lo lắng sẽ hù cô sợ, chỉ đành bắt đầu đi bỏ tay ra khỏi vai cô.

"Đây là tất cả tư liệu về mảnh đất đó, em tham khảo trước, hôm nào anh sẽ dẫn em đi thăm thực tế một chút." Anh đi về phía bàn làm việc, lấy ra một xấp tài liệu về mảnh đất mới mua, đặt trước mặt cô, không tiếp tục đề cập tới chuyện tình cảm nữa.

Anh không vội, hôm nay chỉ là nhạc dạo. Tương lai anh còn rất nhiều thời gian chung đụng với cô gái nhỏ này, cho dù là dốc cả cuộc đời, anh cũng muốn đi vun bồi trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mảnh đất này nằm trên núi Dương Minh quay mặt vào đại lộ bên cạnh, cách khu đô thị náo nhiệt một đoạn xa, phụ cận chỉ có vài hộ lẻ tẻ, không gian tương đối tĩnh mịch. Vũ Như đang đứng trên mảnh đất nhìn ngắm xung quanh, dự liệu ý tưởng thiết kế.

"Cảm thấy chỗ này thế nào? Có thích không?" Lúc này Tề Thiếu Yến đứng ở một bên, lặng lẽ quan sát phản ứng của cô.

"Chỗ này rất tốt, cách trung tâm thành phố không quá xa, không gian lại yên tĩnh." Cô gật đầu bày tỏ sự tán thưởng. "Hơn nữa địa hình nguyên vẹn, bằng phẳng, về mặt thiết kế sẽ không có quá nhiều vấn đề."

"Vậy thì tốt." Anh cao hứng nhếch môi. "Anh còn sợ em không thích!"

"Tôi..." Cô nhún mày. "Tôi thích hay không, có quan trọng gì chứ, quan trọng anh và Tổng giám đốc Thi thích là tốt rồi." Đối với việc anh tự nhiên lôi kéo cô vào, cô thật sự vui không nổi.

"Cô ta thích thì sao chứ? Nhà của anh cũng không tính cho cô ta thuê phòng!" Anh cười nói.

Anh lại đang làm nhảm điên cuồng nữa rồi, nào có ai tính cho vợ mình thuê phòng chứ? Vũ Như trừng mắt liếc anh. "Đúng rồi, hôm nay sao anh không thông báo cho Tổng giám đốc Thi cùng đi? Cô ấy nên xem qua mảnh đất này mới đúng."

"Cô ta tới làm chi?" Anh vẫn một lí do giải thích. "Nhà này là anh với em muốn ở, cô ta thì có quan hệ gì, cho dù có, thì cũng chỉ là em là kiến trúc sư ở Tân Đô Hội của cô ta mà thôi."

Ghê tởm, người này lại vẫn nghĩ lừa gạt cô làm vui? "Anh..." Cô cắn răng. "Anh có nghe nói qua địa hình lòng chảo ở Đài Bắc hay bị động đất không?"

" Dĩ nhiên."

"Hi vọng anh tốn nhiều tiền mua đất xây nhà xong, sẽ không xuất hiện động đất mạnh cấp bảy trở lên, không thì tôi cũng cảm thấy tiếc đứt ruột đứt gan cho anh đó." Cô triển khai phương thức nguyên rủa phản kích anh.

Nghe vậy, ý cười trong mắt anh càng sâu. "Coi như nhà sụp cũng không sao, hai chúng ta liền trở thành một đôi uyên ương đồng mệnh thì tốt rồi."

"Ai với anh là..." Cô tức giận tròn mắt nói.

"Là cái gì?" Anh cố ý đùa cô.

Dĩ nhiên cô sẽ không mắc mưu anh, ngậy ngốc đem bốn chữ kia niệm ra rồi. Cô tức giận chuyển đề tài. "Rốt cuộc thì anh muốn kiểu nhà như thế nào?"

Hai ngày trước, cô đến phòng làm việc của anh, trừ nghe anh nói một đồng chuyện hoang đường, tức chết người, chỉ lấy được một tập tài liệu về mảnh đất cùng với yêu cầu về hồ bơi của anh, ngoài ra không có bất kỳ ý tưởng cụ thể nào về nhà cửa cả.

"Ngày đó không phải anh đã nói rồi sao, sao cũng được." Nhà này anh ủy thác toàn quyền cho cô thiết kế. "Chỉ cần em thích anh đều thích."

Cái gì gọi là sao cũng được?

Cô ghét nhất loại khách hàng này, trước đó thì nói rất êm tai, sao cũng được, sau lại kén cá chọn canh, cái gì cũng không được. "Anh muốn kiểu nhà như nào?" Cô nén giận, vì tương lai có thể chọn ra phương án thích hợp. "Kiểu cách Châu Âu, hay Nhật Bản... Ít nhất thì anh cho tôi một phương án cụ thể được không?"

"Đều tốt, chỉ cần em thích."

"Tề chủ tịch, đề tôi nhắc nhở anh một câu." Cô gằn từng chữ, từng chữ: "Nhà, này, là, anh, muốn, ở."

"Cũng là em ở."

"Ai muốn ở đây với anh?" Âm điệu của cô bắt đầu kéo cao.

"Em đó!"

Về mặt cột nhà của anh lần này làm cho cô tức đến phun khói. "Tôi không biết ở công ty mình, anh có thói quen trêu chọc nhân viên nữ hay không, nhưng tôi vô cùng chắc chắn Tổng giám đốc Thi nghe mấy lời này sẽ cực kỳ mất hứng đấy." Bị anh trêu tức, không có cách nào, cô quyết định đem Thi Lệ Nhân ra áp chế anh.

"Như vậy anh có thể nói cho em biết." Anh đột nhiên nghiêm túc. "Anh ở công ty không trêu chọc nhân viên nữ, và Thi Lệ Nhân cũng sẽ không mất hứng."

"Làm sao biết được?" Cô cười lạnh.

"Bởi vì anh dám khẳng định cô ta sẽ không biết anh nói với em những lời này." Anh ngập tràn tin tưởng. Thi Lệ Nhân chắc chắn không biết, bởi vì Vũ Như tuyệt đối không dám nói đi ra ngoài.

Chuyện này nếu để Thi Lệ Nhân biết được, cô không dám nghĩ tới sẽ có kết cục sóng to gió lớn gì, hiện tại cô chỉ muốn nhanh nhanh kết thúc case này, nhanh nhanh cách xa người đàn ông này, nhanh nhanh trở lại cuộc sống yên bình, cô cực kì không muốn rồi rầm thế này. "Đúng, tôi sẽ không nhầm chán như vậy đi nói với cô ấy những điều này." Thanh âm của Vũ Như có bắt lực cùng tức giận. "Cho nên anh thừa dịp trêu đùa tôi, bắt nạt tôi."

"Nếu em tin tưởng anh, cũng sẽ không cảm thấy anh trêu đùa em, bắt nạt em." Ánh mắt Tề Thiếu Yến lúc này vô cùng dịu dàng, bất đồng với dáng vẻ lạnh lùng hàng ngày. "Anh nhớ kĩ em vẫn muốn tự tay thiết kế nhà ở đúng không?"

Trái tim cô đập liên hồi, loạn nhịp, không ngờ được anh còn nhớ chuyện này.

"Nếu như nói anh mua mảnh đất này vì hoàn thành mơ ước của em, em tin không?" Anh yên lặng nhìn cô, trong mắt trừ nhiệt tình cùng thành khẩn, không còn bất kì cảm xúc nào có thể nhìn ra được.

Là bởi vì như vậy nên anh giao nhà cửa cho cô thiết kế, sau đó cô cùng anh ở trong ngôi nhà này, trải qua những ngày vui vẻ, hạnh phúc?

Đã từng có thời, cô cũng từng nghĩ mình là nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích, được hoàng tử cưng chiều, thương yêu, không ngờ, cuối cùng lại phát hiện ra cô không hề là công chúa, nhiều nhất chỉ là thứ đồ chơi cho hoàng tử giải sầu, là đối tượng mua vui nhất thời mà thôi.

Chuyện xưa của hoàng tử và công chúa chỉ tồn tại trong thế giới cổ tích, nào có xuất hiện được ở ngoài đời thường chứ, làm sao để cho Đinh Vũ Như cô gặp được chứ! Còn trong đời thực kia, Thi Lệ Nhân mới thực sự là công chúa, cũng sẽ là nữ chủ nhân của căn nhà này, mà cô chỉ là kẻ làm thuê, dựa dẫm mới tin những lời này của Tề Thiếu Yến. Huống chi...

"Xin anh nói lão cũng phải tùy người." Cô nói, mang theo lạnh nhạt khinh thường. "Là Tổng giám đốc Thi giao case này cho tôi, với việc anh mua mảnh

đất này, một chút quan hệ với tôi cũng không có."

Anh nhú nhú mày, sau đó hiểu ra liền cười to. "Là Thi Lệ Nhân nói như vậy?"

"Tổng giám đốc Thi cái gì cũng nói cho tôi biết."

"Em tình nguyện tin tưởng cô ta, cũng không chịu tin tưởng anh?"

"Tin tưởng anh?" Cô khẽ sờ nói. "Ba năm trước đây tôi đã vì thế mà trả giá thật lớn, anh cho rằng tôi còn phạm cùng một sai lầm nữa sao?"

Nhìn thấy trong mắt cô hoàn toàn không tin tưởng, anh chỉ có thể âm thầm thở dài một hơi, cũng không nói gì thêm nữa. Tề Thiếu Yến đưa tay khều nhẹ mái tóc bị gió thổi loạn của cô. "Hôm nay gió lớn, để anh tiễn em về."

"Không cần." Cô tránh ra bàn tay anh vuốt ve. "Tôi có thể tự ngồi taxi."

"Chỗ này có chút hoang vắng, khó tìm taxi." Anh khuyên nhủ.

"Tôi có thể kêu trung tâm taxi." Dứt lời, cô đã cầm điện thoại trên tay.

"Hoặc là em chỉ muốn tìm người khác tới đón em?" Giọng nói của Tề Thiếu Yến nghe kỹ có một chút vị chua.

Cô mờ mịt liếc anh. "Anh nói cái gì?"

"Đừng cho là anh không nhìn thấy, mới vừa rồi có một người đàn ông đưa em đến đây." Xế chiều hôm nay, vốn là anh định tới công ty đón cô tới đây, nhưng suy tính đến việc bị Thi Lệ Nhân bắt gặp, cô ta cũng sẽ quán theo, cho nên mới hẹn Vũ Như trực tiếp tới đây, tránh cho không gian riêng của hai người bị phá đám.

"Đó là đồng nghiệp của tôi." Biết được buổi chiều cô muốn ra ngoài, Lăng Hải Uy nhân tiện nói thuận đường với cô, cô không thể không tiếp nhận ý tốt của đối phương. "Người ta là người bạn rạn, sao có thời gian rảnh rỗi tới đón tôi chứ?" Nếu đã không có tình cảm với Lăng Hải Uy, cô sao có thể tùy tiện trêu chọc chứ.

"Thế nào cũng được." Anh lạnh lùng rên lên. "Chỉ cần có anh ở đây, em chỉ có thể ngồi xe của anh." Dứt lời, anh nhanh chóng đoạt lấy điện thoại trong tay cô, bỏ vào túi quần mình. Mặc dù biết rõ trong ba năm này, cô không có lui tới với bất kì đối tượng nào, nhưng vừa thấy có tên đàn ông khác tới gần, anh lập tức cảm thấy bứt rứt không yên.

"Này, anh làm gì đó?" Đầu tiên cô sùng sốt, sau đó kêu lên. "Lấy ra! Trả điện thoại cho tôi."

"Chờ tới lúc về, anh sẽ trả cho em." Anh không để ý tới yêu cầu của cô.

"Anh, cái đồ cường đạo này, tại sao có thể... Tại sao có thể..." Cô vươn tay muốn đoạt lại điện thoại của mình trong túi anh, nhưng lại không dám quá gần anh, sợ thân thể hai người tiếp xúc. Cổ kị bốn phương, ngay cả túi anh cô còn chưa đụng tới.

"Cần gì phải gấp gáp? Chờ chút nữa sẽ trả em thôi." Anh xấu xa cười một tiếng. "Ngoan, lên xe cùng anh nào."

"Tôi không muốn." Cô tức giận cự tuyệt.

"Thật không muốn?" Anh cười càng tệ hơn. "Vậy anh không thể làm gì khác hơn là ôm em lên xe rồi!"

Cái gì? Cô khiếp sợ nhìn anh chằm chằm. "Anh đừng chạm vào tôi. Không cho phép anh chạm vào tôi, có nghe thấy không?"

Anh buông tay ra, "Vậy hãy cùng ta cùng tiến lên xe." Đây là điều kiện duy nhất của anh.

"Anh, đồ vô lại này..." Cô vừa nóng vừa giận, nhưng mà một chút biện pháp cũng không có. Tại sao hai người ở cùng nhau, thì cô luôn ở thế dưới? Ba năm trước là vậy, bây giờ vẫn thế, người chịu thiệt vĩnh viễn vẫn là cô? Nghĩ đi nghĩ lại, hốc mắt của cô không khỏi ửng đỏ.

Haizz, cái cô bé thích khóc này... Xem ra bệnh yêu khóc của cô một chút vẫn không thuyên giảm. Thấy cô vì bị mình trêu chọc mà lã chã chực khóc, Tề Thiếu Yến vội vàng nhỏ giọng dỗ dành. "Được rồi, anh chỉ đùa em một chút thôi, em không muốn ngồi xe anh cũng được, anh cùng em ngồi taxi có được không?" <http://diendanlequydon.com>

"Trả điện thoại cho tôi." Cô cầm giận đuổi tay về phía anh.

"Đây không phải trả lại em sao!" Anh để điện thoại vào trong lòng bàn tay mềm mại của cô. Đại khái là đời trước thiếu cô đi! Tề Thiếu Yến không khỏi cảm khái. Chỉ có cô gái này mới dạy cho anh biết nhún nhường, khép nép, trong đầu lại vui vẻ chịu đựng, cảm thấy ấm áp, ngọt ngào.

Mấy ngày liền, Vũ Như cũng ở lại công ty tăng ca, vì vợ vàng muốn hoàn thành bản thiết kế giao cho Tề Thiếu Yến. Mặc dù anh giao cho cô toàn quyền quyết định, nhưng cô vẫn thiết kế theo ba phong cách khác nhau cho anh lựa chọn, dù sao case này cũng là Thi Lệ Nhân tự mình giao phó, cho dù cô cực kì không vui, nhưng vẫn đem hết khả năng hoàn thành tốt nhất.

Tối nay cũng không ngoại lệ, cô tăng ca tới hơn mười giờ mới xách túi rời khỏi công ty. Bước chân mệt mỏi, cô đi về phía tàu điện ngầm, trong lòng suy nghĩ đến ỏ nhỏ đáng yêu của mình, hận không thể lập tức bay về ngã xuống chiếc giường mềm mại, thả lỏng thân thể mệt mỏi cả ngày.

Tít tít —— Một hồi còi chói tai vang lên sau lưng cô, một chiếc xe Benx màu đen dừng lại bên cạnh cô, cửa bên phải bị người đẩy ra.

"Như Như, lên xe."

Thanh âm này là... "Tại sao là anh?" Cô tròn to hai mắt, khiếp sợ nhìn Tề Thiếu Yến đang đi xuống xe.

Tối nay anh không mặc âu phục, cởi bỏ cà vạt, áo sơ mi thoáng mát, nhìn anh có thêm mấy phần phóng khoáng không kìm chế được.

"Có cần thiết kinh ngạc như vậy không?" Sau khi xuống xe, anh dựa cửa xe, cười híp mắt nhìn cô.

"Ai bảo anh đột nhiên xuất hiện!" Cô trừng mắt liếc anh một cái. "Đã trễ thế này rồi, anh còn chạy tới đây làm gì?"

"Tôi đón em!" Mặt anh tỉnh bơ như nói chuyện đương nhiên. "Cũng đã trễ thế này rồi mà?" Anh cười trích dẫn câu nói của cô.

"Tôi không cần anh đón." Cô sừng mặt lên. "Tôi có thể tự mình về nhà, không cần phiền đến anh."

"Không thể nói như vậy được." Anh lắc lắc đầu. "Em vì anh mà về trễ, anh phải đưa em trở về là đúng rồi." Anh vỗ vỗ cửa xe, khom lưng làm tư thế mời. "Lên xe đi, anh đưa em về nhà."

"Không cần, tôi tự đáp tàu điện ngầm về."

"Vậy sao?" Anh nhún nhún vai, cũng không bởi vì cô cự tuyệt mà buông tha. "Chẳng qua anh muốn thảo luận chuyện nhà cửa với em thôi, em lên xe đi!"

"Nhưng bây giờ tôi đã hết giờ làm việc, nếu có chuyện gì cần thiết ngày mai chúng ta lại thảo luận."

"Nhưng mà anh muốn thảo luận bây giờ." Anh vô cùng kiên trì.

Thái độ của cô cũng hết sức kiên trì. "Hết giờ làm, tôi không muốn bàn chuyện công việc."

"Không sao cả, vậy chúng ta sẽ bàn một chút chuyện riêng được không?"

"Giữa chúng ta không chuyện gì riêng để nói." Cô tức giận nhíu mày. "Tề chủ tịch, anh không phải tìm nhằm người chứ, có chuyện riêng cần nói nên tìm Tổng giám đốc Thi, đừng tới làm phiền tôi."

Anh nhếch miệng cười một tiếng, con ngươi xẹt qua một tia gian xảo. "Anh khuyên em nên nhanh nhanh lên xe thì tốt hơn."

"Thật xin lỗi, tôi mệt mỏi, phải về nhà nghỉ ngơi." Cô không để ý khuyến cáo của anh. "Có chuyện gì, ngày mai chúng ta liên lạc lại." Nói xong, cô xoay người chuẩn bị rời đi, không ngờ hai chân của cô đột nhiên bị nhắc bổng lên không.

"Này, anh làm gì đấy?" Chuyện đột nhiên xảy ra, cô nhin không được sợ hãi thét lên, nhìn lại đã thấy Tề Thiếu Yến vươn tay ôm thân hình nhỏ nhắn của cô ôm vào trong ngực. "Buông tôi ra! Buông tay!" Phát hiện mình bị anh ôm ngang lấy, cô vừa xấu hổ, lại không làm thế nào tránh thoát được lồng ngực của anh.

"Đối với phụ nữ khó bảo, hành động văn tác dụng hơn lời nói?" Anh cười hi hi, nhét cô vào trong xe. Sau đó anh đóng cửa xe, thuận miệng dặn dò lái xe ngồi trước.

"Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?" Mắt thấy xe rời khỏi đường, Vũ Như tràn đầy cảnh giác, như chú nhím nhỏ xù đầy gai nhọn nhìn kẻ địch.

"Anh muốn làm gì á?" Nhìn bộ dáng cô khản trương hề hề, anh liền bày ra vẻ mặt vô tội "Anh chỉ muốn đưa em trở về nhà."

"Tôi không cần anh đưa về, tại sao anh cứ muốn ép tôi?" Cô không hiểu người đàn ông này tại sao cứ muốn dây dưa cô không ngừng, hại cô muốn phân rõ giới tuyến với anh cũng không dễ dàng.

"Không có biện pháp, ai bảo em mỗi ngày đều đáng yêu như thế, mê người như vậy, khiến anh không kìm hãm được." Anh nói năng ngọt xớt biện giải cho hành động của mình.

"Anh..." Cô tức tới nổi nói không lên lời, cũng không biết nên nói cái gì. Để tránh phải nhìn khuôn mặt đẹp trai khiến mình tức giận, cô dứt khoát quay đầu, chăm chăm nhìn ra cửa sổ. Tề Thiếu Yến thấy vậy cũng không có làm phiền cô, chỉ là lẳng lặng dõi theo nhất cử nhất động của cô.

Xe đi dọc theo tuyến đường quen thuộc của cô, đợi tâm tình từ từ khôi phục lại, Vũ Như bắt đầu cảm thấy có gì không ổn. "Xe đang đi đâu vậy?" Mặc dù không chút tình nguyện, nhưng cô vẫn quay đầu lại hỏi.

"Đương nhiên là đi về nhà em rồi!"

"Nhà tôi?" Cô kinh ngạc không thôi. "Làm sao anh biết nhà tôi ở đâu?" Hiện tại cô không ở nhà cùng cha mẹ như trước, sau khi về nước, cô tự mình thuê

một gian phòng chừng hai mươi mét vuông, từ lúc lên xe tới giờ, Tề Thiếu Yến cũng chưa hỏi cô muốn đi tới đâu, sao biết được chỗ ở cô chứ.

"Anh đương nhiên là biết." Việc của cô, không có gì anh không biết.

"Anh sai người điều tra tôi?" Cô không dám tin nhìn anh.

"Điều tra?" Anh chu môi. "Làm gì phải nói khó nghe như thế? Anh chỉ là quan tâm em thôi."

"Quan tâm?" Một trận thương tổn khó nói lên lời tập kích trái tim cô. "Đừng nói dễ nghe như vậy, anh có thật sự quan tâm tôi không, trong lòng anh rõ ràng nhất." Cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên năm đó cô từng cô độc ra sao đối diện nỗi thống khổ mất đi đứa bé, khi đó anh ở nơi nào? Nếu như có một chút may mắn quan tâm cô, anh cũng sẽ không ở thời khắc quan trọng như thế biến mất không thấy tăm hơi.

Biết cô lại nghĩ tới chuyện cũ, anh im lặng thờ dài. Mặc dù tất cả những sai lầm đó anh đều không mong muốn, nhưng vẫn đã xảy ra, đó chính là sự thật.

"Tha thứ anh được không?" Thu lại tươi cười, bàn tay anh nhẹ nhàng đặt trên đôi tay nhỏ bé mềm mại của cô, mong mỏi được cô tha thứ.

Cô cắn môi, cúi đầu không nói. Nhưng rồi không chần chừ lâu, cô nhanh chóng rút tay về. Đối với sự dứt khoát đoạn tuyệt của cô, đáy mắt của anh toàn bộ là đau đớn. Trong xe lần nữa lâm vào trầm mặc.

"Đình tiểu thư, cậu chủ thật sự quan tâm cô." Lúc này, ở phía trước lái xe ngồi trước đột nhiên lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

"A Thái, cậu đừng nhiều chuyện." Tề Thiếu Yến lập tức lên tiếng cảnh cáo.

"Thế nào lại là cậu?" Cho tới giờ phút này, Vũ Như mới chú ý lái xe chính là Trần Hoành Thái.

"Đình tiểu thư, đã lâu không gặp." Trần Hoành Thái nhìn qua gương, lên tiếng chào hỏi cô.

"Nhưng mà..." Cô kinh ngạc hỏi. "Tại sao cậu vẫn làm tài xế chứ, cậu không phải tới Mỹ đào tạo thành quản lý của công ty sao?" Năm đó hai người vô tình gặp ở Mỹ, là Trần Hoành Thái nói cho cô như vậy.

"Tư chất của tôi có thể làm quản lý gì chứ?" Trần Hoành Thái cười ha ha. "Thật ra thì tôi đến Mỹ là để có thể ở bên chăm sóc Đình tiểu thư, sau khi về dĩ nhiên là tiếp tục nghề lái xe rồi!" Nhìn về phía gương sau, thấy vẻ mặt cô đang hết sức kinh ngạc, cậu ta bèn giải thích. "Thật ra là, cậu chủ không yên lòng để cô một mình ra nước ngoài, cho nên kêu tôi đi theo chăm sóc cô. Cậu chủ thật sự quan tâm cô, cô đừng hiểu lầm ngài ấy."

Cái này gọi là hoàng đế không vội, thái giám lại gấp. Mắt thấy Đình Vũ Như vẫn nhất định không chịu tha thứ Tề Thiếu Yến, Trần Hoành Thái là người đứng xem nhìn không được chen miệng nói giúp cậu chủ nhà mình đòi công bằng, hi vọng hai người có thể hạnh phúc như ban đầu, cho dù bị trách phạt Trần Hoành Thái cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Nghe đến đây, Vũ Như ngậm ngẫn cả người.

Trần Hoành Thái tới Mỹ là để chăm sóc cô? Có khả năng sao? Vũ Như chìm trong sương mù. Nhưng mà hai năm ở Mỹ, Trần Hoành Thái rảnh rỗi sẽ tới tìm cô, có lúc chở cô đi siêu thị, có lúc lại giúp cô sửa chữa vòi nước bị hư, có lúc giúp cô mua thuốc men... Vốn cho là Trần Hoành Thái tha hương gặp cố tri, cho nên mới chăm sóc cô nhiều hơn... chẳng lẽ đúng như cậu ta nói, tất cả đều là do Tề Thiếu Yến an bài? Hoặc là cậu ta cũng chỉ nghe chỉ thị của Tề Thiếu Yến, cùng nhau lừa vào nói dối cô? Nhưng mà tính cách của Trần Hoành Thái vốn rất đứng đắn, thoạt nhìn tựa hồ cũng không giống như đang lừa dối cô, hơn nữa trước mắt, cậu ta xác thực vẫn làm công việc lái xe.

Suy nghĩ của cô bắt đầu rối loạn. Nếu như những lời của Trần Hoành Thái là thật... Nghĩ đến đây, trái tim của cô nhảy thình thịch lên.

Mặc dù những lời chưa được xác định của Trần Hoành Thái kia cũng không thể chứng minh được điều gì, nhưng ở trong nội tâm cô, sự không tin tưởng với Tề Thiếu Yến đã xuất hiện một cái khe, cô không thể tiếp tục xác định trăm phần trăm, Tề Thiếu Yến là kẻ bạc tình bạc nghĩa, lường gạt cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Khi xe chạy tới nhà trọ của Vũ Như, Tề Thiếu Yến chủ động muốn đưa cô lên phòng trên tầng bốn. Lần này cô cũng không cự tuyệt, chỉ trầm mặc tiếp nhận ý tốt của anh. Nếu như tất cả những gì Trần Hoành Thái nói là thật, anh từng quan tâm lo lắng cho cô, cô sao có thể nhẫn tâm cách xa anh ngàn dặm? Ít nhất cô cũng không thể quá làm khó anh. Mềm lòng như cô, thật sự không có biện pháp luôn giận đối với Tề Thiếu Yến.

"Đưa đến đây là được rồi." Khi hai người đi tới cửa, cô khẽ gật đầu cảm ơn anh.

"Anh chờ em đi vào." Anh quyết định đợi cô vào nhà rồi mới về.

Bất đắc dĩ, cô đành lấy chìa khóa, mở cửa. "Hẹn gặp lại." Cô nói tạm biệt với anh, sau đó chuẩn bị đóng cửa ra vào.

"Chờ một chút." Đột nhiên, anh tự tay chặn cửa ra vào. "Anh muốn nhìn một chút."

"Anh muốn... Hiện tại quá muộn, hôm nào lại..." Cô sững sốt, sau đó xua tay cự tuyệt. Đùa gì thế? Cô mới không cần vào thời điểm này mời đàn ông vào nhà, huống chi người đàn ông này mang ý đồ rõ ràng với cô như vậy, cô cũng không ngốc đi dẫn sói vào nhà nha.

"Chọn ngày không bằng gặp ngày." Anh mới không thuận theo cô. "Em là kiến trúc sư, trang trí nhà phải có điểm độc đáo riêng, anh muốn thưởng thức một chút, xem xem nhà mới của anh có thể được như vậy không."

"Nhưng mà..." Mặc dù anh nói đúng lý hợp tình, nhưng mà đánh chết cô cũng không tin, cô chắc chắn anh tuyệt đối có ý đồ đen tối, làm gì có chuyện đơn thuần như vậy.

"Đừng nhưng mà nữa, cho anh vào xem một chút thôi!" Anh tiếp tục nài nỉ.

"Để hôm khác đi, A Thái còn chờ anh dưới lầu."

Anh cười hi hi. "Em không phải lo lắng cho cậu ta, đó là công việc của cậu ta. Đừng cản trở anh nữa, em biết mình không đủ sức ngăn anh mà." Anh nhắc nhở cô, anh có ưu thế cùng quyết tâm.

Vũ Như hiểu rõ anh nói thật. Nếu anh nhất định muốn đi vào, lấy sức lực của cô tuyệt đối không phải đối thủ của anh. "Vậy anh vào đi." Cô len lén thờ dài, đành phải cho anh đi vào.

"Cám ơn."

"Không cần." Cô cười méo xệch lâu bầu.

"Không tệ lắm!" Cởi giày ra, anh đi lại như dạo phố. Anh khá thưởng thức bài trí trong nhà cô. Phòng mặc dù không lớn, chỉ gồm một phòng khách, một phòng vệ sinh, đồ gỗ đơn giản, mấy bồn cây xanh biếc, không gian nhẹ nhàng khoan khoái, hơn nữa dưới ánh đèn vàng nhạt, căn phòng trở nên ấm áp vô cùng. Anh đảo mắt nhìn quanh, phòng tắm, phòng bếp, không bỏ qua một góc ngách nào, cuối cùng mặc cho cô thét chói tai ngăn cản, anh đi vào phòng ngủ của cô.

"Này, tôi còn chưa có dọn dẹp, bên trong rất loạn..."

Trong tiếng ngăn cản của cô, anh vẫn vọt vào phòng, phát hiện bên trong vô cùng gọn gàng, cùng với loạn trong miệng cô cách một trời một vực. Nhưng làm anh vui vẻ nhất là trong phòng chỉ có giường dành cho một người ngủ, mà trên giường đơn chỉ có một chiếc gối.

Trái ngược với anh, Vũ Như một chút cũng không vui nổi. Nào có người nào tùy tiện xông vào phòng con gái như thế chứ? Thật không có lễ giáo gì cả.

"Anh xem xong chưa?" Đã không có cách ngăn cản, cô chỉ đành đổi sang giọng anh nhanh chóng rời đi. "Xem xong rồi thì trở về đi! Đã muộn lắm rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải đi làm nữa."

Nhưng anh lại không có ý định rời đi. "Anh biết rõ em rất mệt mỏi. Vậy em đi tắm trước đi, anh nấu ít đồ ăn cho em." Tăng ca trễ như vậy, không mệt mới là lạ.

"Gi cơ?" Cô cho là mình nghe lầm.

Anh hoàn toàn không để ý đến phản ứng của cô, tự mình đi tới phòng bếp, lục lọi trong tủ lạnh.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì." Cô vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi theo tới phòng bếp hỏi.

"Không phải anh muốn nấu đồ ăn sao?" Anh cười híp mắt đẩy cô đi. "Em mau đi tắm đi, chờ em tắm xong là có đồ ăn rồi."

"Nhưng mà tôi ăn tối rồi." Tầm 6,7 giờ, cô đã mua hai chiếc bánh bao lấp đầy bụng rồi.

"Cũng đã muộn thế này, em chắc chắn đói bụng rồi."

"Nhưng mà tôi không đói bụng."

"Khi nào người được mùi thơm, em sẽ đói bụng đó."

"Nhưng mà..." Cô chính là không muốn anh cứ lúc ẩn lúc hiện trong nhà cô thôi!

Mặc kệ cô không muốn, anh vẫn đẩy cô ra khỏi phòng bếp. "Em mà không ngoan ngoãn đi tắm, anh sẽ giúp em tắm đó!" Dứt lời, anh còn cố ý nhéo nhéo lông mày, nháy mắt xấu xa với cô.

Quả nhiên, nghe thấy vậy, cô lập tức kinh hãi giống như chú chó nhỏ bị sợ hãi cụp đuôi chạy mất. Nếu không đuổi đi được anh, thay vì để anh đi tới

phòng tắm, chỉ bằng để anh ở trong bếp vẫn hơn, dù sao vẫn còn an toàn hơn chút. Haizz, tại sao có thể như vậy? Đây là nhà cô mà! Tại sao phải nghe theo sự chỉ huy của anh chứ? Tại sao cô không thể mạnh mẽ, dứt khoát quét anh ra khỏi nhà? Cảm quần áo đi tắm rửa, Vũ Như khóa cửa phòng tắm thật chặt, vừa chán nản lâu bầu, vừa lo lắng đề phòng cửa phòng tắm.

Hôm nay cô tắm rửa rất nhanh chóng. Sự tồn tại của Tề Thiếu Yến chính là một loại uy hiếp, không để ý đến trên người có còn bọt xà phòng có được xối sạch hay chưa, Vũ Như nhanh nhẹn lau khô mình mấy, mặc một bộ quần áo thoải mái. Vừa mở cửa phòng tắm, một cỗ mùi thơm thức ăn đã xông vào mũi.

Ừm, thơm quá... Xem ra Tề Thiếu Yến thật sự đang nấu đồ ăn, cũng không có gạt cô.

Bị mùi thơm kích thích, vốn là cô không cảm thấy đói, bụng bắt đầu ừng ực ừng ực vang dội. Đi vào phòng bếp, liền nhìn thấy Tề Thiếu Yến đang đặt hai bát mì nóng hổi trên bàn ăn.

"Anh nói em tắm xong có thể ăn mà, tin chưa?" Anh dương dương đắc ý nói. "Nhanh lên ăn cho nóng, xem thử tay nghề của anh thế nào.

Trong bát mì thập cẩm, mặc dù chỉ cho thêm cà chua, nấm hương, rau cải cùng thịt băm đơn giản, nhưng bài trí rất tươi ngon làm cô không thể không giơ ngón cái tán thưởng. "Không ngờ đại thiếu gia như anh cũng biết nấu nướng đó?" Cô gấp sợi mì lên miệng, không nhận được thắc mắc hỏi. Kiểu thiếu gia có tiền như anh, từ nhỏ đến lớn, cơm bưng nước rót tận miệng, đầu óc không biến thành tối dạ đã là không tệ, lại có thể biết nấu nướng, hơn nữa nhìn đồ ăn cũng không đến nỗi nào.

"Thỉnh thoảng nấu ăn cũng là một loại vui thú mà." Nhìn cô ăn rất ngon miệng, anh vui vẻ cười.

"Vì cái gì?" Cô tò mò hỏi.

"Để nấu cho em ăn."

"Thật hay giả đây?" Nhìn anh rất ra dáng một đầu bếp, cô nhìn không được cười nói. "Trước kia sao tôi không biết anh có sở trường này nhỉ?" Năm đó khi hai người vẫn qua lại, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh xuống bếp, chứ đừng nói là ăn đồ ăn anh nấu.

"Khi đó thời giờ của anh có hạn." Năm đó toàn bộ tâm lực của anh đều đặt vào việc tranh quyền đoạt vị, nào có thời gian đi làm chuyện khác? Hôm nay cục diện đã định, anh cuối cùng cũng có thể dành thời gian chăm sóc người con gái anh yêu thương nhất này.

"Vậy bây giờ anh rảnh rồi hơn trước kia sao?" Anh bây giờ là người nắm quyền của tập đoàn Tề Thị, theo lý thuyết mà nói anh phải bận rộn hơn mới đúng, cô hoàn toàn không hiểu cách nói của anh.

"Dĩ nhiên rồi!" Anh gật đầu. "Bằng không sao có thời gian rảnh mà ngồi ăn mì với em chứ?"

"Nghe không hợp lý chút nào?" Cô mới không tin đâu.

"Phải nói là công việc đã đi vào quỹ đạo, xử lý cũng không cần tốn quá nhiều thời gian." Anh tìm cách giải thích hợp lý giải trừ mối nghi ngờ của cô. Dĩ nhiên anh cũng không tùy tiện tiết lộ mọi chuyện.

"Vậy sao?" Cô nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không chất vấn tiếp, dù sao cô cũng chưa từng làm chủ tịch, cũng chưa làm tổng giám đốc, hai vị trí này cách cô cũng quá xa xôi.

"Em không cần hoài nghi nữa." Anh nhếch miệng cười. "Về sau em sẽ thường xuyên thấy anh lúc ẩn lúc hiện, như tối nay vậy, rảnh rồi sẽ nấu mì cho em."

Đôi tay nhỏ bé cầm đũa nhất thời đứng hình trong gió, cô ngây ngẩn cả người. Anh rảnh rồi sẽ nấu mì cho cô? Có khả năng sao?

"Em không tin à?" Nhìn vẻ mặt sợ run của cô, anh nháy mắt mấy cái. "Về sau em sẽ biết anh nói thật hay giả." Không muốn dùng lời nói hứa hẹn, về sau anh sẽ dùng hành động chứng minh tất cả.

Cô nên tin tưởng anh sao?

Vũ Như thật sự không biết. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Trước tối nay, căn bản cô không tin tưởng một lời nào của anh, nhưng từ thời điểm Trần Hoành Thái nói câu kia, suy nghĩ của cô bắt đầu dao động. Có lẽ trong lòng Tề Thiếu Yến vẫn có cô, có lẽ năm đó những gì anh gây ra chỉ là bất đắc dĩ, có lẽ anh đang cố gắng vãn hồi tình cảm của cô, có lẽ anh thật sự muốn kết hôn với cô....

Có lẽ chỉ là có lẽ.

Vũ Như cũng không quên cảnh Thi Lệ Nhân và Tề Thiếu Yến thân mật tiếp xúc kia, cũng không quên khuôn mặt đợi làm cô đau sáng ngời của cô ấy. Các sự kiện tới dồn dập làm cô không thể biết được đâu là thật, cũng không biết nên tin tưởng cái gì.

Không khí trầm mặc lan tỏa ra căn phòng, cho đến khi hai người ăn xong bữa khuya cũng không nói thêm câu gì nữa.

"Cám ơn anh." Cô đi trước phá vỡ trầm mặc. "Đã trễ thế này còn làm phiền anh xuống bếp." Bất kể thế nào, tô mì trước mắt là thật, cô từ đáy lòng muốn cảm ơn anh.

"Phiền gì chứ. Là chuyện phải làm mà." Anh dịu dàng nói. "Anh nói sẽ chăm sóc em, không phải sao?"

"Anh..." Trái tim có một dòng nước ấm áp chạy qua, nhưng sự nghi ngờ làm cô không biết nói gì, chỉ có thể yên lặng dọn dẹp.

Đội tất cả dọn dẹp xong, trên tường đồng hồ đã chỉ hướng mười hai giờ.

"Đã khuya lắm rồi..." Cô ngượng ngùng mở miệng đuổi người, vì vậy chỉ chỉ đồng hồ trên tường nhắc nhở anh.

"Ừ, đã khuya." Anh mỉm cười, thức thối đi đến cửa. "Vậy anh đi trước, em ngủ sớm đi."

"Ừm, hẹn gặp lại." Mắt thấy anh muốn rời đi, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác khẩn trương cũng buông lỏng xuống.

"Hẹn gặp lại." Anh đột nhiên cúi đầu, bất chợt in trên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

A!

Phút chốc, cô đứng hình tại chỗ.

Trong lúc Vũ Như còn chưa phản ứng kịp, anh đã lặng lẽ chuồn ra ngoài cửa, nhanh nhẹn rời đi.

Như thường lệ, 7.30 sáng, Vũ Như vội vàng chuẩn bị đi làm, không ngờ, cô vừa cầm túi xách lên, đã nghe thấy tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên.

Leng keng!

Quái, sáng sớm sẽ là ai? Bình thường cô không có khách giờ này, mà người nhà bình thường sẽ không tới tìm cô giờ này. Có lẽ là người tìm nhầm nhà chăng?

Thời gian không cho phép cho phép Vũ Như chần chừ, cô nhanh chóng ra mở cửa, lại thấy Tề Thiếu Yên đang cười híp mắt đứng ở cửa, trong tay cầm túi cà phê Starbucks.

"Là anh!" Cô kinh ngạc nói. "Sao anh lại đến giờ này?"

Kể từ đêm đó nấu mì cho cô, cứ một hai ngày anh sẽ chủ động đến nhà cô trình diện, chuẩn bị bữa ăn khuya cho cô. Vũ Như vốn tưởng Tề Thiếu Yên chỉ thuận miệng nói đùa, không nghĩ tới anh thật sự nói được làm được, thật khiến cô vừa mừng vừa sợ. Theo số lần anh trình diện gia tăng, cô lại mơ hồ mong đợi. Mong đợi sự xuất hiện của anh, mong đợi nhìn thấy hình bóng anh, cho dù lý trí ép cô phải giữ vững khoảng cách an toàn, nhưng vẫn không xóa đi được sự chờ mong trong lòng cô. Chỉ là hôm nay có chút đặc biệt, thời gian anh trình diện tựa hồ có chút sớm, bình thường phải buổi chiều mới thấy anh xuất hiện.

"Anh đến dùng bữa sáng với em." Anh cười híp mắt nhìn khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của cô.

"Nhưng mà tôi phải đi làm." 8.30 chưa tới thể sẽ bị đục lỗ đó, nào có thời gian cùng anh ăn bữa sáng chứ? Người đàn ông này tới thật không đúng lúc gì cả.

Anh đường hoàng đi vào nhà, đem hai cốc cà phê cùng ba chiếc bánh donut từ trong túi giấy lấy ra đặt ở trên bàn ăn. "Trước tới đây ăn bữa sáng, sau đó ra ngoài đi dạo cùng anh."

Người đàn ông này nghe không hiểu lời của cô sao? Vũ Như gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. "Tôi muốn đi làm." Cô tốt bụng nhắc lại lần nữa.

"Vậy thì không cần đi làm." Anh nói thật khác thường. "Ngày hôm qua không phải em đã vẽ thiết kế xong sao? Để ăn mừng em hoàn thành thiết kế nhà mới của chúng ta, anh đặc biệt xin nghỉ một ngày cùng em đi chơi đó."

"Nhưng mà tôi..." Nhân viên nhỏ bé như cô sao có thể nói nghỉ là nghỉ chứ!

"Gần đây em gấp đến một mõi như vậy, phải nghỉ ngơi cho khỏe mới được." Anh giúp cô kiểm soát. "Hôm nay nghỉ ngơi thật tốt."

"Nào có ai đột nhiên xin nghỉ chứ?" Nghỉ phép phải có sự đồng ý của trưởng phòng, sao có thể nói nghỉ là nghỉ? Ông chủ lớn Tề Thiếu Yên sao có thể hiểu được nỗi khổ của nhân viên chứ. Cô không nhịn được cười khổ.

"Vậy thì xin nghỉ ốm." Núi không đi thì đường đi, anh là người luôn tìm được biện pháp. "Nếu như biết được em vì thiết kế lần này mà đổ bệnh, Tổng giám đốc Thi của em sẽ phải cảm kích khóc lóc nước nờ."

"Nhưng mà tôi không muốn xin nghỉ." Cô không muốn phá hủy kỷ lục siêng năng của mình.

"Vậy anh gọi xin nghỉ giúp em là được rồi!"

"Không được!" Nghe vậy, cô biết mình lại thua tiếp rồi. Đồng nghiệp trong văn phòng mà nhận được điện thoại của anh thay mình xin nghỉ, ngày hôm sau

nhất định sẽ ép hỏi thân phận anh, thậm chí có thể đưa tay đòi thiệp mừng ấy chứ. "Anh vô sỉ!" Cô tức giận đến nguyền rủa, lại không thể làm gì.

"Nếu quyết định xin nghỉ, vậy thì ngồi xuống ăn bữa sáng nào." Anh đắc ý mở ra nắp cốc cho cô. "Em xem xem, rất thơm mà!"

Hương cà phê nhanh chóng tỏa khắp căn phòng.

Có thể là hết cách, cũng có thể là bị hương cà phê hấp dẫn, cô theo bản năng cầm cốc cà phê lên.

"Mặc dù không thể xưng là mỹ vị nhân gian, nhưng cũng tạm chấp nhận chứ?" Anh gặm donut hỏi.

"Tôi rất thích." Cà phê cùng donut là đồ ăn bữa sáng thường xuyên của cô ở Mỹ, cô thích hương vị thuần khiết của chúng.

"Em từ trước đến giờ rất dễ dàng thỏa mãn."

"Nhưng không có nghĩa là có thể tùy tiện qua loa." Cô ngụ ý.

Anh đương nhiên hiểu cô đang nói cái gì. "Thành ý của anh đủ cảm động trời đất, không biết em cảm nhận được chưa đây?"

Mặt cô hơi đỏ lên, không nói lời nào. Cô dĩ nhiên hiểu Tề Thiếu Yên đang nói cái gì, từ những hành vi gần đây của anh, có thể thấy được anh đang cố gắng vãn hồi tình cảm của cô, nhưng cô thật sự không dễ dàng mạo hiểm bước tiếp.

"Anh biết em vẫn không hiểu." Anh cố ý thờ dài thườn thượt. "Bằng không em cũng sẽ không giao bản thiết kế cho Thi Lệ Nhân, mà giao cho anh."

"Tổng giám đốc Thi là bà chủ của tôi, case này là chị ấy giao cho tôi, tất nhiên tôi phải giao bản thiết kế cho chị ấy." Cô đứng tình hợp lý cãi lại.

"Không thể nói thế được." Anh triệt để phản đối. "Anh nói rồi, nhà này là chúng ta ở, em đem thiết kế cho cô ta làm gì? Em nên trực tiếp giao cho anh mới đúng."

"Nhưng mà..." Cô muốn nói lại thôi, trong lòng vẫn không thể nào xác định lời nói của Tề Thiếu Yên là thật hay giả, nhất là chuyện nhà cửa. Mặc dù Tề Thiếu Yên luôn miệng nói đó là nhà kết hôn của hai người, nhưng mà nhìn biểu hiện tha thiết chờ mong với ngôi nhà này của Thi Lệ Nhân, thật giống như ước gì nhà xây xong một đêm, làm cô không dám tùy tiện tin tưởng lời nói của Tề Thiếu Yên.

"Em chính là không tin anh có đúng hay không?" Anh liếc mắt cũng thấy được tâm tư của cô.

"Tôi..." Cô cúi đầu, giống như thỏ trắng nhỏ gặm donut trong tay.

Bất đắc dĩ cười cười, Tề Thiếu Yên rút ra một tập giấy.

"Ồ, Tổng giám đốc Thi đã giao đồ cho anh rồi sao?" Những thứ này là ba bản thiết kế ngày hôm qua cô mới nộp lên, cô dĩ nhiên không xa lạ.

"Không sai." Ngày hôm qua vừa lấy bản thiết kế, Thi Lệ Nhân gấp đến nỗi không thể đợi được nữa liền giao luôn cho anh, muốn anh nhanh nhanh quyết định. Tề Thiếu Yên mở ra ba bản thiết kế, cẩn thận từng li từng tí. "Em cần gì tốn sức vẽ ba bản thiết kế khác nhau chứ?" Anh rút một bản bất kỳ xem qua. "Anh chỉ cần một bản là được rồi."

"Tôi sợ khách hàng không hài lòng."

"Anh nói rồi, chỉ cần em thích là được." Anh nhắc đi nhắc lại. "Nói cho anh biết, em thích nhất cái nào?"

"Đều thích." Đây tất cả đều là tâm huyết của cô mà, không có một cái nào cô không thích cả.

Anh mở to mắt, cố ý trêu chọc cô. "Ý của em muốn anh xây ba căn nhà?"

"Không, không phải đâu!" Mặt cô lại đỏ rồi.

"Không phải vậy thì, em chọn một cái em thích nhất đi."

"Anh... anh không phải thương lượng cùng Tổng giám đốc Thi sao?"

"Phải nói bao nhiêu lần em mới hiểu đây?" Anh phát điên kêu lên. "Căn nhà này cùng cô ta một chút quan hệ cũng không có, việc gì phải tìm cô ta thương lượng?"

"Nhưng mà cô ấy..."

"Cô ta làm sao?" Tề Thiếu Yên có chút nóng nảy.

"Cô ấy dường như cho là... Cho là... Đây là nhà cô ấy." Ngập ngừng nửa ngày, cuối cùng thật vất vả cô mới nói ra khỏi miệng.

"Đó là cô ta đơn phương tình nguyện thôi, em kệ cô ta đi."

"Nhưng mà anh không nói gì với cô ấy, cô ấy làm sao sẽ..." Thi Lệ Nhân không phải cô gái bình thường, tựa hồ không có khả năng giống như yêu đơn phương chứ.

Anh cau mày. "Em cho rằng anh nói với cô ta cái gì?"

"Tôi không biết." Cô lắc đầu một cái. "Cho nên mới muốn hỏi anh."

"Nếu mà anh nói cái gì anh cũng không nói với cô ta? Em tin hay không?" Anh thật sự không có cam kết qua cái gì với Thi Lệ Nhân, tất cả đều là chính cô ta tự tưởng tượng thôi.

Vũ Như tiếp tục cúi đầu gặm donut, lấy trăm mặc để diễn tả kháng nghị.

Nhìn chằm chằm cô gặm đồ biểu hiện đáng về quật cường, anh rút cuộc giờ cò trắng đầu hàng. "Được rồi!" Anh quyết định tiết lộ một phần nhỏ sự thật, "Thi Lệ Nhân thầm yêu anh, mà trên phương diện làm ăn anh có chút liên hệ với cô ta, cho nên không tiện cự tuyệt, làm cô ta có chút hiểu lầm." Tề Thiếu Yến tiết lộ chỉ có một phần nhỏ, trừ việc Thi Lệ Nhân đơn phương thích anh, còn lại đều tự động lược bỏ.

"Vậy sao? Vậy Tổng giám đốc Thi không phải rất đáng thương sao? Anh nên nói rõ với cô ấy chứ."

"Chờ chúng ta gạo sống nấu thành cơm chín, cô ta tự nhiên sẽ biết, biết rồi thì cũng hết hi vọng thôi."

"Cái gì gạo sống... Cái gì..." Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhanh chóng biến thành đỏ rực, đánh chết cô cũng không dám nói ra câu nói kia.

"Chính là chờ chúng ta..." Anh cố ý dừng lại mấy giây để trêu cô. "...Kết hôn."

Vũ Như cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, nếu anh mà nói rõ ra mấy lời mập mờ kia, cô không biết có nên tìm cái hố để chui không nữa.

"Đại tiểu thư nếu không còn thắc mắc nào nữa, vậy thì mau mau chọn một cái mình thích nhất đi." Anh vội vàng đem ba tờ thiết kế đưa tới trước mặt cô, đòi đi lực chú ý của cô. "Em thích cái nào nhất?"

Do dự một lát, rút cuộc cô cũng chỉ vào thiết kế màu bạc mang chút hương vị Nhật Bản. Có thể đó chính là căn nhà cô vẫn mơ ước bấy lâu nay.

"Được, chính là cái này sao!" Anh không nói hai lời, lập tức cất thiết kế đó đi, đem hai bản thiết kế kia trả về cho cô.

"Những cái này em giữ lại, về sau thiết kế lại tham khảo." Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn thẳng cô. "Anh đã nói mua mảnh đất này là hoàn thành mơ ước của em, em hiện tại tin chưa?"

Đúng nha! Anh chẳng những chọn thiết kế cô thích nhất, còn mỗi ngày hô hào muốn kết hôn với cô, cô không có lý gì lại không tin anh. Nhưng mà...

Bất gặp ánh mắt thâm tình nóng rực của anh, tim cô đập gia tốc, không tự chủ được tránh đi tầm mắt anh.

"Không cần tránh anh." Lần này anh không có bỏ qua cô, trở tay nhẹ nhàng nâng lên cằm của cô. "Tiếp nhận anh, để chúng ta ở chung một chỗ được không?"

Cúi mắt xuống, cô vẫn như cũ không trả lời. Cô đang sợ, sợ một lần nữa bị tổn thương.

Nhìn vào ánh mắt yếu ớt của cô, tim anh đau nhói, chỉ có thể tự trách. Đây tất cả là anh gieo gió gặt bão, hơn nữa là bụng làm dạ chịu. "Nhanh nhanh ăn bữa sáng, chúng ta ra ngoài chơi." Buông tay ra, anh không hề tỏ thái độ bức bách cô nữa, đổi lại là thoải mái thúc giục. "Hiện tại thời tiết rất đẹp, ở trong văn phòng ngồi mốc không phải quá lãng phí sao!"

Thấy anh đột nhiên thay đổi tâm ý tha cho cô một lần, Vũ Như như được đặc xá, gặm donut càng thêm hăng say. "Vậy anh muốn đi đâu?" Cô học được rất nhanh, cũng xuất ra chiêu thức đòi lực chú ý.

Đối với lần này, anh chỉ có thể cười khổ. "Em muốn đi đến đâu thì đi tới đó!" Dù sao chỉ cần ở chung một chỗ với cô, nơi nào cũng là thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

"Chị Như Như, hôm nay có người tặng hoa cho chị kìa!" Tương Tương vừa ôm tới một bó hoa, vừa dùng âm thanh xé cổ họng kêu to, giống như chỉ sợ có người không biết.

"Oa, thật là đẹp!"

"Thật hạnh phúc đó!"

"Cám ơn em." Trong lúc mọi người đang hâm mộ không thôi, Vũ Như bình tĩnh nhận lấy bó hoa.

Đó là hoa bách hợp, cũng là loài hoa cô thích nhất.

Hôm nay là đêm thất tịch, cũng là ngày lễ tình nhân, chỉ cần là đồng nghiệp nữ có đối tượng, cũng sẽ nhận được hoa tươi, nhưng đây là lần đầu tiên sau khi Vũ Như đi làm nhận được hoa, khó trách Trương Trương sẽ ngạc nhiên như thế, giống như phát hiện ra châu lục mới vậy.

"Chị Như Như, bạn trai tặng à?" Tiểu Tiệp ở một bên nói bóng nói gió.

"Chớ nói nhảm." Vũ Như đương nhiên sẽ không thừa nhận điều gì.

"Vậy còn phải hỏi?" Trương Trương vỗ đầu Tiểu Tiệp. "Bằng không còn có ai đưa nữa?"

"Vậy cũng không hẳn." Tiểu Tiệp xem thường. "Nói không chừng là người ngưỡng mộ thần bí đó..."

"Vậy sao?" Trương Trương ánh mắt sáng lên. "Chị Như Như, nhanh lên một chút xem một chút là ai đưa, nhanh lên đi!" Trương Trương thúc giục Vũ Như mở tấm thiệp trong bó hoa.

Thật ra thì không cần nhìn thiệp, Vũ Như đại khái cũng biết là ai đưa, bởi vì chỉ có người kia mới biết cô yêu thích gì, cũng chỉ có người kia có đầy đủ động cơ. Không chịu được sự thúc giục của Trương Trương, cô chỉ đành bỏ hoa xuống, nhẹ nhàng mở thiệp ra, bên trong chữ viết như rồng bay phượng múa lập tức đập vào mắt.

Không bao giờ phụ em, Thiếu Yên.

Trừ ký tên, không thừa một câu chữ.

Cô sững sờ nhìn chữ kí quen thuộc, trái tim rung động một hồi. Anh không phụ cô... Vĩnh viễn sẽ không...

Cô nên tin tưởng anh sao?

"Rốt cuộc là ai đưa?" Tiểu Tiệp thấy cô thật lâu không có phản ứng, không nhìn được thiệp.

"Không có gì, chỉ là một người bạn bình thường thôi." Thu hồi suy nghĩ, cô cẩn thận từng li từng tí, cất tấm thiệp đi.

"Thật sự chỉ là bạn bình thường sao?"

"Dĩ nhiên." Cô cười nhạt. "Các em thấy chị giống người có bạn trai sao?"

"Nhưng mà bạn bình thường sao lại tặng hoa vào lúc này?" Tiểu Tiệp cũng nói lên nghi vấn.

"Có thể là thấy chị chưa bao giờ được tặng hoa, cho nên tội nghiệp chị đi!" Cô giải thích.

Vậy sao? Lăng Hải Uy ngồi tại chỗ vênh tai nghe tất cả đối thoại của bọn họ. Anh vẫn thầm lên yêu mến Vũ Như, nhưng vì thái độ né tránh của cô mà không dám hành động, hôm nay thấy có người tặng hoa cho cô, cảm giác giống một đòn đánh thẳng vào lòng anh. Thật là bạn bè bình thường chứ?

Anh an ủi mình, bình thường cũng không thấy Vũ Như lui tới cùng ai, nghe điện thoại giúp cô cũng chỉ thấy người nhà cùng khách hàng, rất không giống người có bạn trai; huống chi thời điểm cô nhận hoa, thần thái hết sức bình tĩnh, cùng với những người khác mừng rỡ như điên khác một trời một vực, nửa đêm cũng không giống người có người yêu trong lòng ngọt ngào vui sướng, thấy thế nào cũng không giống bạn trai tặng hoa.

"Vũ Như, em làm sao phải nói tội nghiệp?" Lăng Hải Uy thử dò xét nói. "Độc thân có cái hay của độc thân, ít nhất tương đối tự do. Dứt khoát tối nay phải tìm mấy vị quý tộc độc thân, mọi người cùng ăn một bữa được không?" Nếu như cô đồng ý, vậy thì chứng minh tối nay cô không có ước hẹn, cũng chính là thật sự không có bạn trai; nếu như cô không đồng ý, vậy đáp án rõ mười mươi rồi.

"Tốt, tốt!" Trương Trương hiện không có đối tượng, liền là người đầu tiên nhảy dựng lên tán thành.

"Em cũng muốn!" Tiểu Tiệp cũng tỏ thái độ gia nhập.

"Nhưng mà..." <http://diendanlequydon.com>

Vũ Như do dự làm Lăng Hải Uy trên mặt biến sắc.

"Em đã đáp ứng mẹ phải về nhà ăn cơm." Cô cười áy náy. "Mọi người biết đó, các cụ đêm thất tịch đều muốn họp mặt gia đình..."

"Không sao, không sao." Lăng Hải Uy trong nháy mắt lại vui vẻ lên. "Vậy thì hôm nào cũng được, dù sao cũng không vội!"

"Lại muốn hôm nào đó!"

"Biết ngay sẽ thế mà..."

Vừa nghe anh nói như vậy, hai trợ lý không khỏi bĩu môi chế nhạo.

"Chẳng lẽ các cô không muốn ăn cơm cùng Vũ Như sao?" Anh quay đầu lại sửa chữa các cô.

"Vậy cũng tốt!" Để tránh bị cấp trên quy chụp tội danh, hai trợ lý đành phải bắt đắc dĩ đáp ứng.

Vũ Như nhìn hai đồng nghiệp đáng yêu, mắt không tự chủ chuyển dời đến bó hoa bách hợp trên bàn.

Mới vừa rồi là cô nói dối. Mẹ muốn cô về nhà họp mặt, nhưng cô cũng không đáp ứng về nhà ăn cơm. Cô đặc biệt dành ra buổi tối rảnh rỗi, bởi cô tin tưởng Tề Thiếu Yến sẽ không đơn giản chỉ tặng hoa thôi. Nếu anh thật sự quan tâm cô, trong lòng chỉ có cô, buổi tối nhất định sẽ có sắp xếp khác, mà không chỉ tặng mỗi hoa mới đúng. Chắc một chút nữa anh sẽ gọi điện thoại đến đây? Vũ Như khẩn thiết chờ mong. Cho dù cô không rõ ràng lắm mình có thể tiếp nhận anh lần nữa hay không, cho dù cô biết mình không lý trí, tình táo, cho dù cô biết mình càng lún càng sâu, nhưng cô vẫn không thể áp chế khát vọng muốn nhìn thấy anh.

Cô lấy điện thoại trong túi xách bỏ lên bàn, không để mình bỏ lỡ mất bất kỳ một cuộc điện thoại nào. Vậy mà từng giây từng phút trôi qua, tâm tình của cô cũng từng lúc từng lúc rơi xuống. Thời điểm kim chỉ sáu giờ, cô vẫn không nhận được điện thoại của Tề Thiếu Yến. Vũ Như không khỏi thất vọng. Cũng đã trễ thế này, anh sẽ không lại gọi tới đây. Nhưng mà có thể anh đang đợi dưới lầu, chờ cô tan việc, muốn cho cô một bất ngờ? Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng Vũ Như lại dấy lên hi vọng.

Vũ Như xếp đồ vào túi xách, bình tĩnh tạm biệt đồng nghiệp, sau đó vội vàng chạy xuống lầu.

Nhưng! Cô lại thất vọng. Bốn phía đều là dòng người tan ca, không có thân ảnh mà cô kiếm tìm.

Dừng chân trong chốc lát, Vũ Như lại tiếp tục cô đơn đi về phía trạm xe điện ngầm, bản năng men theo đường về nhà.

Đình Vũ Như, mi đang trông đợi cái gì chứ? Mi thật sự cho rằng anh muốn kết hôn với mi? Ha ha, chó dại dột! Người ta cùng Tổng giám đốc Thi môn đăng hộ đối, buổi tối quan trọng như hôm nay, tất nhiên là muốn cùng trải qua với bạn gái rồi, sao có thể lãng phí thời gian cho nhân vật nhỏ bé như mi chứ? Mi cũng không biết tự soi gương cho kĩ, xem xem bản thân mình có bao nhiêu phân lượng, chẳng qua người ta chỉ đem mi làm trò tiêu khiển giết thời gian thôi! Nói gì mà mua đất tất cả đều là chỉ vì mơ ước của mi, thật ra căn bản là vì dẫn dụ mi thiết kế ra tác phẩm ưng ý nhất, cho Tổng giám đốc Thi một vui mừng lớn, người ta chỉ là thuận miệng dụ dỗ mi hai câu, mi sẽ tin là thật sao? Đình Vũ Như, mi là tên điên!

Đang cầm bó hoa, Vũ Như thần thờ đi ra trạm xe điện ngầm, tưởng tượng ra tình huống xấu nhất, nước mắt thương tâm như trân châu rơi xuống cuộn cuộn không ngừng. Biết rõ hành động này chắc chắn khiến người đi đường chú ý, nhưng mà cô không thể kiềm chế nỗi sự thương tâm trong lòng.

Ồ... Ồ... Khi đến được ngõ hẻm thì Vũ Như đã khóc nức không nên lời.

Khóc về đến cửa nhà, cả người Vũ Như cơ hồ đã mệt lả. Vũ Như lấy chìa khóa, đang muốn vào nhà khóc tiếp, lại phát hiện trong phòng mơ hồ lộ ra ánh đèn cùng chút tiếng động.

Đây là... Chẳng lẽ có ăn trộm?

Chóp mắt một cái, cảm giác sợ hãi thay thế cảm giác bị thương, cô chuẩn bị sang nhà hàng xóm cầu cứu. Chỉ là cô chưa kịp nhấn chuông cửa hàng xóm, cửa chính đã bị người mở ra.

A! —

Tiếng thét chói tai chưa kịp xuyên qua cái miệng nhỏ nhắn truyền ra ngoài, thân ảnh quen thuộc đã xuất hiện ở cửa, làm cô nuốt vào tất cả thanh âm. "Là anh?" cô hết sợ hãi, nhưng lại bị kinh ngạc thế chân.

"Nếu không sẽ là ai?" Tề Thiếu Yến áo sơ mi mở rộng, cánh tay cuộn lên, cười như không cười nhìn cô, "Ồ, em làm sao vậy?" Thấy cặp mắt cô sưng đỏ, nước mắt chưa khô, anh cuống lên, vội vàng kéo cô vào xem xét. "Làm sao em khóc thành như thế này chứ? Là ai khiến em ủy khuất à?"

"Em..." Mặt cô đỏ lên, nào có thể nói ra lý do mình khóc thảm chứ?

"Ai bắt nạt em? Nói cho anh biết, anh giúp em trả thù." Nhìn cô khóc đến thê thảm như vậy, anh quyết định muốn cái tên vương bát đần dám bắt nạt cô phải trả giá thật đắt.

"Anh làm sao vào được?" Không ai bắt nạt cô cả, là chính cô lừa gạt mình, cho nên không thể làm gì khác hơn là hỏi một đàng, trả lời một nẻo.

"Anh có chìa khóa mà!"

"Làm sao anh lại có chìa khóa nhà em?" Cô cũng không đưa chìa khóa nhà cho anh mà.

"Em đoán xem?" Anh nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

"Làm sao anh có thể không có sự đồng ý của em..." Mặc dù cô để anh đi vào nấu ăn khuya, nhưng không có nghĩa là cô đồng ý anh tùy ý ra vào chỗ ở của cô nha!

"Đừng nóng giận." Anh trung ra về mặt cột nhà nói: "Bình thường anh đều nhấn chuông mà, hôm nay ngoại lệ có được hay không?"

"Sao phải ngoại lệ chứ?"

"Anh đặc biệt chuẩn bị đại tiệc ngày lễ tình yêu cho em nha!" Anh nhận bó hoa trong tay cô, đặt trên bàn phòng khách, kéo cô tới phòng ăn, "Em coi, không tệ chứ?" Anh cực kỳ đặc ý biểu diễn thành quả.

Oa!

Đình Vũ như mở to hai mắt nhìn chằm chằm bàn ăn khác ngày thường. Trừ một chai rượu đỏ, hai ly thủy tinh cùng với đồ ăn dọn sẵn, còn có một bồn nước nhỏ, bên trong thả mấy cây nến nhỏ đang trôi. Chi cần tắt đèn đi, là nơi đây còn lãng mạn hơn cả nhà hàng Tây. "Đây đều là anh làm sao?" Cô thật không dám tin.

"Dĩ nhiên." Trừ anh ra, nơi này không có người thứ ba.

"Vậy sao không nói cho em biết trước?" Anh chẳng những không có ước hẹn với người khác, còn bỏ công bỏ sức ra chuẩn bị tất cả những thứ kia, nhưng lại không có thông báo cho cô một tiếng, hại cô suy nghĩ lung tung, nghĩ xấu cho anh hơn nửa ngày trời.

"Là vì muốn cho em một bất ngờ!"

"Anh..." cô không nhịn được mỉm cười.

Anh nhìn lại mày, nhìn chằm chằm đôi mắt cô. "Em còn chưa nói cho anh lý do vì sao khóc thành thê thảm như vậy chứ."

"Anh... Đừng hỏi..." Cô ngượng ngùng cúi đầu, nguyên nhân chân chính cho dù có đánh chết cô cũng không khai ra đâu.

Mắt anh híp lại như đang nghiên cứu nhìn cô. "Sẽ không phải là em cho rằng... Anh hẹn hò với người khác đó chứ?"

"Em mới không có..." Cô cắn chặt môi, trong lòng chột dạ lắp bắp nói.

"Em có mà." Nhìn ra đầu mối, anh giễu cợt.

"Anh thật là hư!"

"Tốt lắm, tốt lắm, không đùa em nữa." Anh vui vẻ nhéo cằm nhỏ của cô. "Nhanh đi rửa mặt chuẩn bị ăn cơm, hôm nay bản lĩnh xuất chúng của anh cũng đem ra dùng rồi, em nhất định phải thưởng thức món bò bít tết của anh đó."

Tề Thiếu Yến vui vẻ vô cùng. Nhìn cô vì mình mà khóc thành như vậy, anh vừa cao hứng lại vừa vui mừng. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh một lần nữa đã chạm đến trái tim của Vũ Như rồi.

Ánh nền mờ ảo, nhạc jazz du dương. Hai người dùng bữa xong cùng nhau đi đến phòng khách, dựa vào thành salon trải ga trắng tinh, hương thụ không gian tình yêu lãng mạn tuyệt đẹp. Có lẽ do men rượu tác động, cũng có lẽ là do không gian lãng mạn, Vũ Như ngà ngà say, toàn thân mềm yếu, kim lòng không được rúc vào trong ngực Tề Thiếu Yến tìm kiếm hơi ấm. Hơn ba năm, đây là lần đầu tiên cô dựa vào anh, không chút kháng cự.

Anh yêu thương đem thân thể tưởng nhớ đã lâu ôm chặt hơn, tham lam hấp thụ hương thơm của cô vẫn in sâu trong trí nhớ. "Không cần đeo kính được không?" Anh nhẹ nhàng tháo xuống mắt kính. "Như vậy anh mới được nhìn đôi mắt xinh đẹp của em."

"Nhưng mà em sẽ không thấy rõ!" Cô kháng nghị, đang định đeo mắt kính lên.

"Mờ ảo mới đẹp." Anh vươn tay, cầm kính vứt về phía sau. "Nhìn quá rõ ràng sẽ mất hết lãng mạn đúng không?"

"Nhưng mà..." Không thấy rõ cô sẽ thiếu hụt cảm giác an toàn.

"Hư!" Ngón trỏ che lại môi anh đào đang hé mở, Tề Thiếu Yến ngăn lại câu thoại sát phong cảnh của cô. "Đêm nay cho anh lưu lại được không?" Anh ở bên tai cô thổi khí.

Thân thể khẽ chấn động, cô hiểu ý những lời này. "Em..." Cô không xác định được có nên một lần nữa cùng anh hay không. Vết thương cũ trong lòng còn chưa khỏi, đêm nay cho anh lưu lại, ngày sau khó bảo toàn cô sẽ không chẳng chịt vết thương mới. Cô nên làm gì bây giờ? Cô có thể chịu đựng thêm một lần đau đớn tê tâm liệt phế nữa sao?

"Để cho chúng ta ở chung một chỗ..." Anh liếm nhẹ vành tai, trêu đùa thần kinh mẫn cảm của cô. "Trở lại bên anh, để anh chăm sóc em, để anh yêu thương em..." Ngón tay anh vuốt nhẹ cánh môi cô. "Cho anh thêm một cơ hội nữa, lần này anh bảo đảm tuyệt đối không thương tổn trái tim em nữa!"

Dịu dàng khiêu khích cùng ngọt ngào dụ dỗ, từng chút từng chút hòa tan lý trí Vũ Như. Cô nên mạo hiểm lần nữa sao? Vũ Như mỗi lúc càng không thể xác định rồi. Cô ý loạn tình mê, dõi theo ánh mắt nóng rực lửa đốt của anh, ánh mắt kia như mang theo ma chú, vô tình xua tan lý trí của cô, lại như tha thiết khẩn cầu cô thần phục.

"Tin tưởng anh..." Anh cúi đầu hôn lên môi cô, từng giọt từng giọt hóa giải lớp phòng bị của cô.

Da thịt mềm mại tiếp xúc với nguồn nhiệt nam tính nóng bỏng của anh, trong không gian toàn bộ là hơi thở nam tính mãnh liệt của anh. . . Lưỡi vờn tình dục bung tỏa khắp nơi, bao chặt lấy Vũ Như. Cô bắt đầu run rẩy hôn trả.

Phản ứng này lập tức kích lệ Tề Thiếu Yên, thúc giục môi lưỡi anh càng thêm xâm nhập, thăm dò, bàn tay cũng không chút kiêng kỵ dao động khắp nơi.

Đôi tay trắng mịn mềm mại như cây cỏ của cô cũng giống như ý chí của mình lúc này, chẳng biết từ khi nào đã lạng lẽ vòng qua đôi vai to khỏe của anh, để cho mình gần chặt anh hơn.

"Như Như..." Trong miệng bật ra hơi thở thô ráp, gấp gáp thân ngâm, anh theo bản năng đè cô dưới thân. Cổ kích thích muốn cô đã bị nhện quá lâu, hôm nay dục vọng cuối cùng cũng được phóng thích, anh cực kì giống như một con sư tử bắt được mồi ngon, không thể chờ nổi thêm một giây nào nữa.

Hôm nay anh ăn chắc cô rồi.

Hơn nữa vĩnh viễn đều không tính toán buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Như Như, giúp anh thắt lại cà vạt đi." Tề Thiếu Yên đứng trước gương, cố ý làm lệch cà vạt, buông tay chờ Vũ Như tới cứu vớt.

Sau khi cùng chung một chỗ với Vũ Như, sinh hoạt của anh giống hệt thăng giáng, không có việc gì liên Như Như dài, Như Như ngắn, không hề đòi cô xử lý chuyện vụn vặt thường ngày cho anh.

"Trước kia không có em, thì anh làm thế nào hả?" Vũ Như cười lờ anh một cái, nhưng vẫn đem cà vạt thắt lại cho anh. "Được rồi đó." Cô thuận tay lấy xuống sợi bông dính trên áo sơ mi của anh. "Đại thiếu gia hài lòng chưa ạ?"

"Vợ yêu thắt sao có thể không hài lòng chứ?" Anh thật sự thích cảm giác nhìn cô vì mình mà loay hoay xoay quanh, cảm giác thật ấm áp ngọt ngào.

"Anh bây giờ, ăn của em, ở của em, không hài lòng cũng phải chịu." Liếc bóng dáng anh tuần trong gương, cô làm mặt quỷ trên anh.

"Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu." Anh cố ý thờ dài. "Ai bảo anh không có nơi nào để đi, chỉ có thể ở nơi này đây?"

Kể từ đêm lễ tình nhân kia, anh gần như mỗi ngày đều qua đêm ở đây, đuổi thế nào cũng không đi. Anh kiên trì mãi, vốn là giường đơn bị đổi thành giường đôi, học từ bên tường chuyển thành nơi để quần áo của anh, trong phòng tắm nhiều hơn một bộ rửa mặt, cùng dao cạo râu của nam.

Anh tình nguyện ở nhà trọ nhỏ hẹp của cô, cũng không muốn trở về khu chung cư Tín Nghĩa cao cấp kia, chỉ vì Vũ Như khẳng khái không chịu dọn đến chỗ anh. Cô xấu hổ, không muốn người nhà biết cô đang ở cùng bạn trai, một khi dọn nhà, điều bí mật này lập tức bị phơi bày ra ánh sáng.

"Ở nơi này làm anh khó chịu sao?" Lo lắng hiện lên trong đôi mắt cô.

"Chỉ cần có em ở đâu cũng được." Anh nhéo cằm nhỏ của cô. "Hơn nữa rất nhanh liền đổi thành em ăn của anh, ở của anh, hiện tại đừng nghĩ nhiều như vậy.

Mặt cô đỏ lên. "Ai muốn ăn của anh, ở của anh?"

"Đây chính là chúng ta đã nói rồi đấy nhé!" Anh nghiêm mặt nói. "Em không phải đáp ứng xây xong nhà, chúng ta sẽ kết hôn sao, em nói phải giữ lời, không cho phép đòi ý đầu đuôi."

"Cũng còn lâu mà..." Cô ngượng ngừng lắp bắp nói.

"Nơi nào lâu? Theo anh thấy đại khái nhiều nhất ba tháng nữa là xây xong nhà, trang trí cũng chỉ mất bốn tháng là cùng." Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hôn một cái. "Đến lúc đó, em chính là cô dâu mới của anh rồi."

"Anh..." Đón lấy nụ hôn nóng bỏng của anh, cô muốn nói lại thôi.

Anh yên lặng nhìn cô. "Muốn nói gì sao?"

"Em..."

"Không phải em muốn đổi ý đó chứ?"

"Không... Em..."

"Đổi ý cũng không cho." Anh khí phách nói. "Dù có phải bẻ em vào lễ đường anh cũng làm, biết không?"

"Anh... Thật sẽ lấy em?" Nhìn anh nói thật tình như thế, đáy lòng Vũ Như vẫn tồn tại một tia nghi hoặc, cho dù hai người đã trải qua một thời gian thân mật.

"Em còn nghi ngờ anh?"

Cô cúi đầu tránh tầm mắt anh. "Em, em chỉ là có chút sợ."

"Sợ cái gì?" Anh vì cô bỏ ra tất cả chẳng lẽ còn chưa hàn gắn được vết thương cũ cho cô?

"Em sợ anh sẽ... Thay đổi tâm ý..." Hạnh phúc những ngày qua làm cô luôn lơ lửng giữa không trung, thiếu một phần thực tế, lại nhiều hơn một tầng sợ hãi.

"Đồ ngốc." Anh khẽ vuốt má ngọc của cô, trầm giọng nói. "Nếu em không an tâm, anh không ngại lập tức kết hôn ngay bây giờ."

Cô lắc đầu. "Em không phải ý đó, chỉ là..."

"Chỉ là em còn không có trăm phần trăm tin tưởng anh." Anh hoàn toàn có thể cảm nhận được bất an trong lòng cô.

"Thật xin lỗi, em không phải cố ý..." Nhìn thấy thần sắc anh trở nên ảm đạm, cô đau lòng không dứt, lại không biết làm như thế nào mở miệng an ủi, trực giác muốn đi xin lỗi anh.

"Ngoan nào, không cần nói xin lỗi anh." Anh vươn tay che cái miệng nhỏ nhắn của cô. "Nếu muốn nói, phải là anh nói mới đúng." Anh ôm chặt cô vào trong ngực. "Chờ chúng ta kết hôn, chuyển vào nhà mới, em sẽ không thấy nghi hoặc nữa, lúc đó sẽ tốt hơn nhiều."

Áp vào lồng ngực ấm áp của anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn, cô cảm thấy bình an. Có lẽ lần này... cô thật sự chạm tới hạnh phúc đi!

"Có chuyện gì, trực tiếp nói cho anh, đừng có để trong lòng buồn bực một mình, suy nghĩ lung tung đó." Mặc dù Vũ Như xem như tương đối bình tĩnh, Tề Thiếu Yên vẫn không yên tâm. Khi hai người đang đi xuống lầu, anh không quên dặn dò.

"Em biết rồi, anh đừng lo lắng nhé." Thấy anh không yên tâm, cô âm thầm cao hứng trong lòng, xem ra anh thật sự lo lắng cho cô.

"Đúng rồi, còn có một chuyện." Anh đột nhiên nghĩ đến. "Chờ em làm xong case này thì từ chức đi nhé."

"Từ chức?" Cô sững sốt. "Tại sao?" Chẳng lẽ anh là người đàn ông không thích vợ đi ra ngoài làm việc?

"Bởi vì..." Anh do dự một lát mới nói. "Anh sợ Thi Lệ Nhân biết em ở chung một chỗ với anh, sẽ kiếm chuyện gây khó khăn cho em, anh nghĩ em cũng không muốn xung đột với cô ta chứ?" Anh sẽ làm gì Thi Lệ Nhân, trong lòng anh đã có tính toán, để tránh hậu họa, anh phải tách hai người này ra mới được.

"Cô ấy sẽ không như thế đâu?" Nói thế nào thì Thi Lệ Nhân cũng là bà chủ lớn, cũng sẽ không hẹp hòi thế chứ.

"Phụ nữ ăn dấm chua, chuyện gì cũng làm ra được." Anh khoa trương nói.

"Thế sao?" Vừa nghĩ tới cùng Thi Lệ Nhân mặt lạnh xung đột, toàn thân cô toát mồ hôi lạnh. "Chờ case này hoàn thành, em nên từ chức thì hơn."

"Tốt lắm." thấy đã thành cô thuyết phục được cô, anh thở phào nhẹ nhõm. "Đúng rồi, em không muốn anh đưa đến công trường sao?"

"Không cần, anh cũng không thuận đường mà, em tự đi taxi là được rồi." Sáng sớm hôm nay cô cũng không đến công ty ngay mà phải đi công trường một chuyến.

"Chỉ là lượn đường nhiều một chút thôi mà..." Anh ước gì 24h đều có thể dính trên người cô.

"Không phải anh sắp họp rồi sao? Cũng đừng lãng phí thời gian nữa mà."

"Nói không lại em." Anh mở ra cửa sắt lầu một nhà trọ. "Vây em nhớ đi cẩn thận đó!"

Cô cười đi ra khỏi cửa. "Em biết rồi mà."

"Chờ một chút." Anh kéo cô lại, mạnh mẽ ấn xuống một nụ hôn, mới bằng lòng thả cô ra.

"Đừng như vậy, sẽ bị người nhìn thấy..." Cô đỏ bừng cả mặt.

"Em..."

"Tề Thiếu Yên!"

Đột nhiên có một tiếng thét the thé chói tai cắt đứt anh nói chuyện. Một hồi tiếng giày cao gót lộp kẹp kèm theo tiếng thét chói tai nhanh chóng tới gần hai người.

Hoảng sợ quay đầu lại, Vũ Như liền nhìn thấy Thi Lệ Nhân hồ báo xông tới.

"Là cô." Tề Thiếu Yên chợt giật tái mặt.

"Thế nào? Giật mình?" Thi Lệ Nhân lên giọng quăng tám, trong không khí yên tĩnh buổi sớm cực kì chói tai. "Không nghĩ tới tôi sẽ tới đây bắt gian tại trận đúng không hả?"

"Mời nói chuyện khách khí một chút." Anh quả thật không ngờ tới chuyện nhanh như vậy bị lộ ra ngoài, vốn tưởng rằng có thể chống đỡ dăm bữa nửa tháng nữa.

"Vốn tôi cũng không tin tưởng lắm, không ngờ tới anh thật sự vụng trộm với con đàn bà khác!" Thời gian gần đây, thái độ của anh càng ngày càng lạnh nhạt, thậm chí còn cố ý tránh mặt cô ta, cô ta nghĩ được mùi khác lạ, lập tức sai thám tử điều tra, không ngờ anh thật sự vụng trộm ở cùng tình nhân, mà chó chết nhất đối tượng lại chính là nhân viên của mình.

Thi Lệ Nhân cực kì hối hận giao case này cho Đinh Vũ Như, cô ta cho là mình đang dẫn sói vào nhà, nuôi ong tay áo, tạo cơ hội cho đối phương. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Vừa nghĩ tới màn liếc mắt đưa tình của hai người kia, lý trí cô ta sớm bị lửa ghen đốt trụi, mặc kệ giờ tay, chỉ vào mũi Vũ Như kêu gào.

"Xem mày bộ dáng đang hoảng, không ngờ là một con hạ tiện đến tận xương tủy, chỉ chực cơ hội bò lên giường đàn ông! Mày cho mày là ai? Dám giành đàn ông với tao?" Cô ta càng nói càng điên, không nhận được giờ tay tát Vũ Như.

Cho tới bây giờ, đây là lần đầu bị nghe nhục mạ đáng sợ như vậy. Vũ Như bị chửi đến ngây người, ngây ngốc đứng nơi đó, thậm chí cũng không biết né tránh.

Bốp! —

Cái tát của Thi Lệ Nhân cũng không trúng Vũ Như, ngược lại bị Tề Thiếu Yên giờ tay bắt lấy.

"Àm ỉ đủ chưa?" Anh trừng mắt, thanh âm lạnh như băng tảng. "Xin chú ý bộ dáng của mình, đừng giống người đàn bà chanh chua như thế, nên nhớ cô là bà chủ của Tân Đô Hội đó." Hất tay cô ta ra, anh chỉ vào xe của mình đậu cách đó không xa. "Có chuyện gì lên xe hẵng nói."

Lời nói của Tề Thiếu Yên như thùng nước đá dội thẳng vào người Thi Lệ Nhân. Nếu như người đàn ông này chỉ là gặp dịp thì chơi, vậy hành động vừa rồi của cô ta chẳng phải là tự hạ thấp thân phận sao? Đường đường một tổng giám đốc, lại cùng nhân viên công ty tranh giành đàn ông, lời này truyền đi, mặt cô ta nên chôn nơi nào?

Mặc dù giận đến cắn răng nghiến lợi, Thi Lệ Nhân vẫn nghe theo lên xe Tề Thiếu Yên, đợi một lời giải thích hợp lý của anh. Cô ta không tin với điều kiện của mình lại thua một đứa con gái thua kém mình mọi mặt. Bản về gia thế, năng lực, ngoại hình, cô ta rất tự tin, huống chi trong tay cô ta còn nắm giữ nhược điểm của Tề Thiếu Yên.

"Hôm nay em đừng đi công trường nữa." Chờ Thi Lệ Nhân rời đi, Tề Thiếu Yên đỡ lấy bờ vai mềm mại của Vũ Như dịu dàng nói. "Chốc nữa, gọi điện thoại đến công ty xin từ chức, anh sẽ kêu người tới công ty thu dọn đồ đạc giúp em."

Vũ Như sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, muốn nói lại không thành lời. Từ nhỏ tới lớn đều được người nhà trăm bề che chở, chưa bao giờ gặp qua trận chiến đáng sợ như vậy, hơn nữa trời sinh cô nhỏ hơn người khác một lá gan, làm sao cô còn dám bước vào công ty nữa chứ?

"Đừng sợ, không có chuyện gì." Anh đau lòng hôn cô. "Anh sẽ nói rõ ràng với cô ta, em về nghỉ trước đi, tối anh sẽ điện thoại cho em." Nói gì đi nữa, anh cũng phải cách ly hai người này ra, trừ việc không để Vũ Như chịu thương tổn, càng là vì phòng cô từ trong miệng quạ của Thi Lệ Nhân nghe được thông tin gì bất lợi cho anh. Một khi Vũ Như biết được thủ đoạn anh lừa gạt Thi Lệ Nhân, người đơn thuần thiện lương như cô sẽ không có cách nào chịu đựng được sự thực đáng sợ, nói không chừng sẽ lại bỏ anh mà đi.

Anh tuyệt đối không cho phép kết quả như thế xảy ra!

Tuyệt đối không!

"Chúng ta cũng sắp kết hôn, tại sao anh lại làm chuyện như vậy?" Xe vừa khởi động, Thi Lệ Nhân lập tức quay đầu hỏi Tề Thiếu Yên.

"Kết hôn?" Anh lạnh lùng hỏi ngược lại. "Thời điểm nào tôi nói kết hôn với cô vậy?" Từ đầu chí cuối anh đều không nói qua những lời này.

"Anh..." Anh chưa nói qua, nhưng là thái độ của anh lại rõ ràng cho cô ta thấy như vậy mà. "Anh mua đất xây nhà không phải để kết hôn sao?" Cô ta tức giận chất vấn.

"Tôi dùng để kết hôn." Tề Thiếu Yến đến liếc cũng không thèm nhìn cô ta một cái. "Nhưng không phải với cô."

"Anh nói cái gì?" Cô ta không thể tin vào lỗ tai mình. "Vậy anh muốn kết hôn với ai?"

"Cô còn không nhìn ra?" Nực cười, không phải sáng sớm cô ta đã đến gây sự rồi sao?

"Làm sao có thể?" Tề Thiếu Yến quyết định kết hôn trước, Đinh Vũ Như nhận case sau, cô ta không thể là đối tượng kết hôn của anh được! Chẳng lẽ anh ở bên ngoài còn có người đàn bà khác, chỉ là mình không có phát hiện?

"Tại sao không?"

"Chẳng lẽ anh đột nhiên thay đổi tâm ý sao?" Nếu như đối tượng quả nhiên là Đinh Vũ Như, thì anh thay lòng đổi dạ chính là lời giải thích hợp lý nhất.

"Nói thế nào cũng được, người tôi muốn lấy chính là cô ấy." Anh đương nhiên sẽ không nói cho cô ta quá khứ của mình và Vũ Như.

"Anh xem trọng cô ta điểm nào?" Thi Lệ Nhân truy hỏi đến cùng, nhất định phải cùng đối phương phân cao thấp.

"Cô ấy cái gì cũng tốt."

"Điểm nào so với em tốt?" Ít nhất cô ta không thể nhìn ra được.

"Cô ấy dịu dàng hơn cô, đáng yêu hơn cô, làm tôi hạnh phúc hơn cô." Nếu muốn so sánh, anh sẽ cho cô ta đáp án.

"Tình cảm của chúng ta cũng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại kém một con đàn bà mới quen sao?" Thi Lệ Nhân vẫn một mực cho rằng Tề Thiếu Yến chỉ là nhất thời u mê, còn lâu mới chịu tin mình kém một đứa con gái bình thường.

"Tình cảm?" Anh liếc cô ta một cái. "Rất xin lỗi, toàn bộ tình cảm của tôi đều dành cho người khác."

"Anh..." Thi Lệ Nhân không nghĩ tới anh tuyệt tình như vậy, trong lúc điên cuồng cũng không cố kỵ nữa. "Anh đừng quên tôi có thể đưa anh lên vị trí Tề chủ tịch, thì cũng có thể kéo anh xuống bùn!"

Cô ta ngoài việc đắc ý buông ra cảnh cáo, đồng thời hi vọng vẫn hồi lòng Tề Thiếu Yến. Cô ta thật sự yêu anh, chỉ cần anh chịu quay đầu lại! Chỉ cần anh cầu xin tha thứ, cô ta sẽ dang tay đón anh trở về.

"Cô cho rằng cô có bao nhiêu cổ phần của Tề thị?" Mặt anh âm trầm không một tia sợ hãi, còn mang theo ý cười mỉa.

"Anh có ý gì?" Lúc này, Lệ Nhân chợt đổi sắc mặt.

"Cô quên sao? Cô đem cổ phiếu Tề thị thế chấp vay ở ngân hàng tôi." Anh tốt bụng nhắc nhở, phòng trường hợp cô ta mắc bệnh đăng trí rồi.

"Chỉ cần hoàn tiền, vậy cổ phiếu vẫn là của tôi." Cô ta miễn cưỡng nói.

"Hoàn tiền?" Anh cười lạnh. "Cô còn đủ không?"

"Tại sao không?" Nghĩ đến lợi nhuận dự án đầu tư vào công ty sinh hóa sắp thu về, không lâu nữa là tiền vốn lại khả quan, cô ta không sợ hãi nói. "Chỉ cần tôi bán cổ phiếu công ty sinh hóa kia, sao có thể không trả nổi chứ?"

"Vậy sao? Vậy tốt nhất trước hết cô nên xác định công ty đó còn không."

"Anh nói là..." Nghe vậy, cô ta toàn thân rét run. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

"Thành thật cho cô biết cũng không sao. Công ty đó, người chủ đã sớm cầm tiền cao chạy xa bay, giờ chỉ còn cái vỏ trống không, hiện tại đừng nói là đưa ra thị trường, ngay cả kinh doanh cũng khó khăn đấy."

Làm sao lại như vậy? Cô ta không thể tin số mình lại phân chó như vậy, bất kể kinh doanh hay đầu tư cái gì đều gặp phải số mạng thất bại.

"Cô mượn ngân hàng Tề thị cũng không ít tiền, tôi không thể cứ nhìn tình trạng xấu mãi như vậy được." Anh êm ru nói ra tính toán trong lòng. "Bắt đầu từ mai, toàn bộ tiền cô mượn phải đóng lãi suất, về phần khoản vay ngắn hạn đến kì phải trả cả vốn lẫn lãi, nếu không tôi sẽ mời pháp luật can thiệp, đấu giá tài sản của cô."

"Anh, anh dám..." Thi Lệ Nhân âm thầm kêu thảm trong lòng, cô ta biết anh không có gì không dám. Lúc trước, là Tề Thiếu Yến dàn xếp, cô ta chẳng những có thể vay thả phanh, lại không cần trả lãi suất, không nghĩ tới hôm nay, tất cả những thứ này đều trở thành gánh nặng của mình. Lấy khoản tiền mặt cô ta có trong tay, đến lãi còn chưa trả nổi chứ nói gì đến trả sạch vốn, một khi pháp luật can thiệp, không chỉ là tài sản thế chấp, mà cả tài sản danh nghĩa cô ta cũng toàn bộ phải giao ra. Chỉ cần lấy khoản vay thôi, anh có thể cho cô ta hai bàn tay trắng, bán cả công ty cũng không trả nổi.

"Nhìn phương diện tình cảm trong quá khứ, tôi cũng không muốn cô có kết cục thê thảm như vậy." Đối với cô ta, anh cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Anh muốn thế nào?" Hiện giờ sống chết đều nằm trong tay kẻ khác, cô ta không khỏi lo lắng đề phòng.

"Chúng ta làm giao dịch." Anh nói ra mục đích đã bố cục nhiều năm. "Chỉ cần cô sang tên toàn bộ cổ phần Tề thị cho tôi, nợ lập tức được xóa bỏ."

Thì ra là...

Đầu óc của cô ta bỗng chốc sáng ra. "Anh là cố ý!" Cô ta giận sôi.

"Cố ý?" Anh không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Anh cho tôi mượn tiền, thực chất là vì cổ phần Tề thị trong tay tôi đúng không?" Cô ta phản nộ lên án. "Anh cố ý cho tôi mượn tiền đi đầu tư mảnh đất, công ty sinh hóa kia, thật ra anh thừa biết mảnh đất đó cấm xây dựng, cũng biết công ty thối nát kia có vấn đề! Anh chính là làm tôi mất hết vốn liếng, muốn tôi không còn tiền tự động dâng tặng cổ phần cho anh, có đúng hay không?"

Mặc cho cô ta phát điên, Tề Thiếu Yến chỉ là trầm mặc không nói.

Ba năm trước, từ lần đầu tiên cho cô ta mượn tiền, anh đã mang ý định này, cho vay để cô ta lo là tài chính, tiêu hao tài lực cô ta, lợi dụng quan hệ cho cô ta đi đầu tư nhà máy nhiệt, sau đó lại kích động mấy đoàn thể bảo vệ môi trường đi kháng nghị, tiếp theo gọi ý cô ta thế chấp cổ phần Tề thị đi mua đất cấm, cuối cùng là công ty sinh hóa đẩy rẩy vấn đề kia.

Hơn ba năm, anh chuẩn bị kỹ lưỡng từng bước từng bước, dụ cô ta mắc câu, làm cô ta mất hết vốn liếng, hao hết của cải, mục đích là ép cô ta giao ra cổ phần Tề thị trong tay, kể từ đó anh có thể chân chính nắm toàn cục trong tay, không hề bị kẻ khác khống chế nữa.

Đây cũng là nguyên nhân anh muốn Vũ Như cho anh thời gian ba năm, bởi vì chỉ có ở cùng Thi Lệ Nhân ba năm này, anh mới có thể đạt tới đích cuối cùng, hoàn toàn nắm trong tay tập đoàn Tề thị.

"Anh nói mau!" Cô ta tiếp tục nổi đóa. "Anh là cố ý có đúng hay không?" Thi Lệ Nhân tưởng rằng anh đối tốt với cô ta, chăm sóc cô ta, hóa ra chẳng qua là vì ép cô ta khạc ra cổ phần Tề thị, điều này làm cô ta thất vọng, đau khổ tới cực điểm.

"Bất kể có phải cố ý hay không, cô cũng phải chấp nhận sự thực này." Quá trình không quan trọng, anh chỉ quan tâm kết quả.

"Chẳng lẽ ngay từ đầu anh tiếp cận tôi, cũng chỉ là vì cổ phần Tề thị?" Cô ta vẫn không cam lòng, giãy giụa lần cuối, hi vọng anh không phải đối với mình hoàn toàn vô tình, cho dù chỉ có một điểm thích thú cũng được.

"Cô cho rằng tôi sẽ dùng chung đàn bà với con heo Tề Thiếu Đình sao?" Hôm nay mục đích đã đạt thành, anh nói chuyện cũng không khách khí nữa. Mặc dù anh không có quan trọng trình tiết, nhưng anh cực kì ghê tởm với những thứ từng qua tay Tề Thiếu Đình, tất nhiên là trừ tập đoàn Tề thị ra.

Người ta nói đàn bà trở mặt giống như lật sách, không nghĩ tới đàn ông cũng không kém nhiều! Thi Lệ Nhân sững sờ bất động, không nghĩ mình thua triệt để thế này.

"Tôi tuyệt đối sẽ không dâng tặng cổ phần Tề thị cho anh." Phản hận tới cực điểm, cô ta quyết không đội trời chung với anh.

"Cô không muốn cũng phải chịu." Anh không có sợ hãi. Bởi vì một khi ngân hàng lâm căng, cổ phần Tề thị toàn bộ sẽ phải bán đấu giá, mà anh có thể dễ dàng từ ngân hàng của mình mua cổ phần, chỉ là quá trình sẽ lâu hơn chút mà thôi.

Thi Lệ Nhân hiểu rõ luật pháp, đương nhiên biết mình đang ở chiều dưới.

"Anh đúng là đồ ngoan độc!" Trong lúc bất chợt, Thi Lệ Nhân nhớ ra câu nói Tề Thiếu Đình từng nhắc nhở mình. Lãnh khốc, hung ác, nham hiểm, không từ thủ đoạn. Lúc ấy nghe Tề Thiếu Đình nhận xét, cô ta nào có để trong lòng, không ngờ có một ngày, chính mình cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là lãnh khốc, không từ thủ đoạn.

"Không ngoan độc sao làm nên đại sự chứ?" Từ nhỏ sinh trưởng trong gia cảnh một đại gia tộc sớm đã dưỡng thành bản tính máu lạnh, vô tình của anh. "Không cần giận đối chọi mạnh với tôi, giao dịch này ít nhất có thể giữ lại được công ty của cha cô để lại."

Cô ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng biết anh nói đều là sự thật. Giận đối chỉ làm cho cô ta hai bàn tay trắng, chỉ cần nhượng lại cổ phần, cô ta vẫn là bà chủ Tân Đô Hội.

"Anh muốn thì cho anh!" Cô ta cắn răng nghiêng lợi thỏa hiệp, cũng không quên quăng lại lời nguyên rủa. "Họ Tề, đừng cho là tôi dễ dàng bỏ qua cho anh, một ngày nào đó tôi sẽ quay lại làm thịt anh!"

Đối với sự uy hiếp của cô ta, anh chỉ là cười nhạt một tiếng, không chút phật lòng. "A Thái, dừng xe." Khi xe theo lệnh dừng ở ven đường, anh hạ lệnh đuổi khách. "Tôi không có thời gian, mời cô tùy tiện." Nếu không phải cô ta sáng nay dọa Vũ Như sợ, thì còn lâu anh mới tiễn cô ta một đoạn đường.

"Hừ!" Thi Lệ Nhân tức giận xuống xe.

Nhìn chăm chăm xe đi mất, trong lòng cô ta chỉ có duy nhất một ý niệm.

Trả thù!

Cô ta tuyệt đối sẽ không cho người đàn ông này đắc ý quá lâu, cô ta nhất định phải cho anh trả giá thê thảm vì chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhà mới trên núi Dương Minh rốt cuộc cũng hoàn thành, Tề Thiếu Yến lập tức thông báo tin vui mình chuẩn bị kết hôn, đồng thời cùng Đinh Vũ Như chuyển vào nhà mới.

Cầm giỏ hoa mới mua, Vũ Như đang xem xét chung quanh, tự hỏi đặt nơi nào cho tốt.

Mặc dù trang trí nhà mới cùng những việc lặt vặt khi kết hôn khiến cô thời gian gần đây thực sự vừa vội vừa mệt, nhưng mà mỗi ngày đều đắm chìm trong bể tình hạnh phúc, cô lại càng thêm tinh thần sáng láng, thần thái như bay lên, không nhuốm một chút mệt mỏi nào.

Hôn lễ càng tới gần, tâm tình của cô càng ngày càng an tâm, vốn dĩ cảm giác không xác định cũng theo gió bay đi từng ngày. Tình yêu đối với anh không còn hư vô mờ mịt nữa, còn anh thành thật ở cùng cô mỗi giây mỗi phút.

Tề Thiếu Yến đứng ở một bên, khóe miệng mỉm cười âu yếm nhìn cô gái mình yêu nhất.

Giờ này, ngày này, chẳng những anh thành công nắm trong tay tập đoàn Tề Thị, đồng thời còn thắng lợi đem trái tim Vũ Như trở về, nếu nói anh đang đứng trên đỉnh cuộc đời, cũng không ngoa chút nào. Với anh không còn giây phút nào có thể hạnh phúc hơn lúc này.

"Anh mang cho em chút nước được không?" Đặt giỏ hoa bên khay trà trên sofa, cô cười hi hi nhờ anh. "Cây nhỏ của em khát nước rồi."

"Vậy sao?" Anh xấu bụng nói: "Anh cũng khát nước rồi, em không mớm nước cho anh sao?"

Cô sửa sang lại lá cây, không thêm đề ý nói. "Nước sôi ở phòng bếp."

"Anh không cần loại nước đó, anh chỉ muốn..." Anh cong môi tiến sát gần cô.

Cô hiểu ý anh, mặt lập tức đỏ bừng. "Đừng, đừng như vậy mà... Em đang sắp xếp đồ mà..."

Gần đây, anh cứ như một con dã thú phát dục, cả ngày cứ như keo dính trên người cô, khiến cô vừa yêu vừa sợ, cố tình cô càng né tránh, anh lại càng muốn trêu chọc.

"Chờ một chút." Cô trốn ở sau salon, đưa tay chỉ đồng hồ trên tường. "Hơn 5h rồi, anh đáp ứng đưa em đi tản bộ, thuận tiện ăn tối mà."

"Ừ, vậy cũng được!" Trò chơi bị dừng làm cho Tề Thiếu Yến mặt như đưa đám, nhưng anh lại không có cách nào từ chối yêu cầu của cô, hướng chỉ anh thật sự đã đáp ứng cô trước rồi.

"Vậy thì đi thôi!" Cô buộc lại tóc, cười híp mắt kéo anh ra ngoài, không cho anh bất kì cơ hội nào đổi ý.

Anh đương nhiên biết trong lòng của cô đang tính toán cái gì. Hừ, không sao cả! Quân tử báo thù ba năm không muộn, chờ cơm nước xong trở lại thì...

"Anh đang nghĩ gì đó?" Hai người đi ra cổng gác, anh trầm mặc khiến cho cô tò mò cực kì.

"Anh đang suy nghĩ..." Anh quyết định dọa cô một chút. "Anh đang suy nghĩ xem chúng ta có thể ném thử cái đó lúc đã ngoại... Cái đó..." Khóe miệng của anh cô ý kéo ra một nụ cười xấu xa. "Cảm giác sẽ rất không giống nhau đó!"

Cái gì? Trong lòng cô kít phanh một cái.

"Không, không được!" Cô âm thầm kêu khổ, quả quyết cự tuyệt. "Nếu như bị người ta phát hiện sẽ rất mất thể diện, em mới không cần."

"Nhưng mà anh rất nhớ mà!" Anh đột nhiên bỗng cô lên, giả vờ nhìn bốn phía, giống như đang tìm địa điểm thích hợp.

"Không được, thả em xuống!" Cô kinh hoàng muốn thoát khỏi ngực anh. "Em thật sự không muốn. Anh đừng nghĩ ép em, anh đừng nghĩ..." Trong miệng kêu, hốc mắt Vũ Như chọt đỏ lên.

"Đùa em thôi, đừng coi là thật mà!" Anh vội vàng vừa hôn vừa dỗ dành cô nín khóc. "Hôn anh một cái, anh sẽ thả em xuống."

"Anh..." Ý thức được mình bị trêu chọc, cô không biết là nên tức hay nên cười, vì vậy xoay mặt, giận dỗi không để ý tới anh.

"Không sao, anh rất vui lòng ôm em tận bộ." Anh cười hi hi lần nữa hôn má phẩn của cô. "Để cho mọi người biết chúng mình có bao nhiêu ân ái."

"Anh vô si!" Núi Dương Minh cũng không phải sơn dã hoang vu, khắp nơi đều có lũ khách lên núi vui chơi, cho kẻo cô cũng không dám trước mặt mọi người trình diễn tiết mục ân ái này. "Thả em xuống." Cô dùng dằng yêu cầu.

"Nơi này..." Chỉ vào gò má mình, rất rõ ràng.

Hết cách, cô đành hôn nhẹ vào má anh.

"Ngoan." Anh lại hôn đáp lại cô, lúc này mới vừa lòng buông cô xuống.

Hai người một đường ân ái ái, hoàn toàn không chú ý tới chiếc xe BMW đỏ đang bám đuôi phía sau.

Thi Lệ Nhân ngồi trong xe thể thao, cặp mắt đỏ ngầu trừng Tề Thiếu Yến và Vũ Như ở phía trước, trong mắt bùng lên lửa giận ghen ghét.

"Khốn kiếp!" cô ta rên rỉ mắng, đưa tay với chai rượu vang tu ừng ực, tiếp theo ợ lên một tiếng, thoáng chốc mùi rượu nồng nặc trong xe, hiển nhiên là đã nốc không ít rượu.

Cô ta đọc báo biết tin tức Tề Thiếu Yến sắp kết hôn, mới mở mắt lại nhận được điện thoại từ vị hôn phu cũ Tề Thiếu Đình, nội dung không có gì khác ngoài châm chọc, mỉa mai, điều này làm cho cô ta đau khổ tìm chai rượu mạnh, muốn nhờ vào chất cồn tê dại mình. Tề Thiếu Yến khốn kiếp! Cô yêu anh như vậy, anh sao có thể lừa gạt cô, tại sao không cần cô, ngược lại đem tất cả dâng cho con đàn bà khác? Cô không cam lòng!

Nồng độ cồn trong máu gia tăng, cũng là lúc hận ý càng thêm mãnh liệt.

Mang theo hơi rượu nồng nặc cùng hận ý mãnh liệt, cô ta chạy xe tới trước cửa nhà mới của Tề Thiếu Yến, nhìn hai người kia nồng tình mật ý, càng không ngừng kích thích thần kinh, có chất cồn trợ lực, cô ta lâm vào trạng thái điên cuồng, cũng bất chấp tất cả.

Cầm chai rượu tu ừng ực mấy hớp, cô ta cúi kinh cười to. "Tao muốn giết chết đôi câu nam nữ chúng mày, tao muốn giết chết chúng mày..." Trong tiếng cười ré lên điên dại, nháy mắt cô ta đạp thẳng chân ga. Trong vòng ba giây tốc độ lên tới 100km tuyệt đối không phải chỉ là quảng cáo.
<http://diendanlequydon.com>

Đột nhiên vang lên tiếng động cơ làm cho Tề Thiếu Yến cảnh giác quay đầu lại, khi anh liếc thấy chiếc xe điên đang dùng tốc độ cực nhanh lao về phía hai người họ thì tất cả đã không còn kịp rồi. Theo bản năng, anh che lấy Vũ Như, dùng thân thể bảo vệ cô.

Còn chưa ý thức được xảy ra chuyện gì, Vũ Như chỉ nghe thấy hai ba âm thanh kinh khủng vang lên, sau đó cảm nhận thân thể Tề Thiếu Yến áp đảo trên người.

Đầu óc trống rỗng, bị thân hình to lớn ép tới không thở nổi, cảm giác hoảng sợ từ từ tập kích tới, cả người cô run rẩy tránh khỏi lồng ngực Thiếu Yến. Khi không khí mới mẻ tràn vào lồng ngực, Vũ Như rút cuộc chú ý tới cách đó không xa một chiếc xe hơi màu đỏ bẹp dí, còn có Tề Thiếu Yến, đang nằm trên đất không hề nhúc nhích. Hai mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, đáng sợ hơn chính là một vết máu đỏ tươi, chẳng những thấm đẫm quần áo cô, còn đang chảy không ngừng.

Thân thể của cô càng run rẩy lợi hại. Sau mấy giây, rốt cuộc tiếng thét chói tai trong cổ họng cũng bộc phát ra.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, bừng sáng cả phòng bệnh. Kéo rèm che cửa sổ, Vũ Như để xuống bình giữ nhiệt đựng canh nóng, thay bình hoa bằng hoa cúc tươi.

Nằm ở trên giường, tầm mắt Tề Thiếu Yến vẫn thủy chung dõi theo bóng lưng cô.

"Ngày hôm qua anh ngủ ngon không?" Làm xong chuyện vụn vặt, cô tới bên anh.

"Cũng không tệ lắm." Cổ họng khàn khàn, anh gật đầu nói dối. Vết thương đau đớn vật lộn anh cả đêm chưa chợp mắt, thế nhưng anh chết cũng không chịu thừa nhận.

Vụ đâm xe mười ngày trước chẳng những làm anh mất máu nghiêm trọng, còn làm anh gãy một chân, nếu không phải nhân viên cứu hộ tới kịp thời, chỉ sợ anh đã tới chỗ lão Diêm vương báo danh rồi. Mặc dù nhặt được về một cái mạng, nhưng vết thương chưa bình phục không ngừng hành hạ anh, đau đớn như thế, nhưng anh sống chết không kêu một tiếng, tất cả thống khổ đều cắn răng âm thầm chịu đựng.

"Vậy thì tốt." Cô nhẹ nhàng kéo chăn bông đắp cho anh, đau lòng nhìn chân trái bó bột của anh. "Hôm nay anh cảm thấy thế nào? Vết thương có đỡ chút nào chưa?"

"Tốt hơn nhiều." Anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cho dù vết thương vẫn đau đớn co rút không ngừng.

Kể từ khi gặp chuyện không may tới nay, Vũ Như không có ngày nào là cặp mắt không sưng đỏ, cho dù cô cố gắng hết sức không khóc thút thít trước mặt anh, nhưng anh biết cô vì mình mà rơi lệ không ít. Dù thế nào đi nữa, anh cũng không muốn cô vì mình mà lo lắng.

"Anh uống chút canh gà nhé?" Cô kéo một cái ghế ngồi ở bên giường bệnh, nắm bàn tay to lớn của anh dịu dàng hỏi.

"Lại uống nữa sao." Làm bộ không đau đã rất khó, nếu muốn làm bộ ăn rất ngon, căn bản là khó càng thêm khó.

"Khi nào anh muốn uống thì nói cho em nha." Cô mỉm cười, mắt không chớp nhìn anh.

Từ khi quen biết tới nay, lần đầu tiên cô dùng ánh mắt kỳ lạ này nhìn anh, dường như muốn nhìn thấu anh. "Em... Nhìn cái gì?" Anh bị cô nhìn có chút không được tự nhiên.

"Nhìn anh!" Cô đáp lại rất tự nhiên.

"Nhìn anh?" Anh cười khỏ hiểu chuyện sẽ không đơn thuần như vậy.

Trải qua mấy ngày lo lắng phập phồng, tâm tình cô cũng từ từ bình phục lại, sau khi trở lại bình thường, tất nhiên có một bụng chất đầy câu hỏi với anh.

"Tổng giám đốc Thi, cô ta... hình như đã xuất viện." Quả nhiên, cô lập tức nhắc tới Thi Lệ Nhân. "Mặc dù cô ta đụng phải cột điện, chỉ là hơi chấn động não thôi."

"Đừng nói đến cái người đàn bà điên đó nữa." Anh cố gắng trốn tránh đề tài này.

"Anh đã ghét cô ta như vậy, tại sao còn giúp cô ta thoát tội?" Tề Thiếu Yến bị thương nặng như vậy, thế nhưng không có báo cảnh sát cáo buộc Thi Lệ Nhân cố ý mưu sát, chỉ là lấy lý do say rượu ngoài ý muốn đâm phải, làm cho Vũ Như không thể không nghi ngờ nguyên nhân chân chính đằng sau.

"Đương nhiên là nể tình cô ta cuồng dại, bằng không còn có nguyên nhân gì chứ?" Tuy nói thương trường như chiến trường, nhưng dù sao anh lợi dụng tình cảm của cô ta, dù sao cũng có chút thương xót không muốn làm khó cô ta. Dĩ nhiên anh cũng sẽ không thừa nhận với Vũ Như chuyện gì, anh không muốn cô thấy được bộ mặt lãnh khốc của anh, cho dù đó cũng là một bộ mặt khác của anh.

"Em biết, cái gì em cũng biết." Cô ngoài dự tính của anh gạt đầu.

"Em biết cái gì?" Trong đôi mắt anh có nghi hoặc cùng kinh hoàng. Chẳng lẽ cô đã biết anh không từ thủ đoạn đạt được tất cả mình muốn? Chẳng lẽ cô biết nguyên nhân thật sự mình bỏ qua cho Thi Lệ Nhân? Nếu như cô xem thấu được bộ mặt vô tình lãnh khốc của anh kia, sẽ có phản ứng gì? Tức giận? Sợ hãi? Bi thương? Hay là khinh thường? Yêu đuối như cô sẽ không có cách nào tiếp nhận anh, sau đó sẽ đẩy anh ra thật xa? Cô cứ như vậy muốn rời đi anh sao?

Khi trong bụng anh chứa đầy nghi hoặc thì ngón tay nhỏ nhắn của cô lặng lẽ dờn đến mi tâm của anh, cố gắng xoa đi khấn trương của anh.

"Em biết chuyện anh làm nhất định có lý do của nó, em biết bây giờ anh đối với em rất tốt, em biết anh thật lòng yêu em." Cô dâng lên một nụ cười hạnh phúc. "Còn có ai có thể như anh bất chấp tất cả che chở, bảo vệ em? Em biết, cái gì em cũng biết..."

Câu trả lời của cô hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của anh, anh ngạc nhiên há hốc miệng, mà cô chỉ là mỉm cười nhìn anh.

"Đừng nhìn anh như thế..." Đáy mắt cô chất chứa thâm tình cùng tin tưởng làm cho anh nhiệt huyết sôi trào, tình lực cuộn cuộn, kích động muốn ôm cô, hôn cô. Nhưng mà thân thể anh không thể động đậy làm cho anh vừa tức giận, vừa ảo não không thôi, anh hận chết đi cái ánh mắt kích thích đàn ông của cô, vậy mà ánh mắt anh lại không rời bỏ được cô.

Trong lúc bất chợt, anh rất muốn đẩy Thi Lệ Nhân xuống mười tám tầng địa ngục, nếu không phải vì cô ta thì...

"Em dựa vào đây." Anh cắn răng, vẩy vẩy tay với cô.

"Thế nào?" Cô lo lắng nghiêng người vào anh.

Anh chỉ chỉ vào gò má mình. "Nơi này thật là đau!"

"Nơi này sao?" Cô đến gần khuôn mặt anh, quan sát tỉ mỉ chu đáo.

"Đúng, chính là chỗ này!" Thừa dịp bất ngờ, anh nhanh chóng hôn lên không ngừng trên khuôn mặt cùng cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Anh đừng lộn xộn, ngộ nhỡ vết thương nứt ra thì làm thế nào?" Phát hiện mình bị lừa, cô nghiêm nghị dạy dỗ anh.

"Đừng như vậy, để cho anh hôn em một chút thôi..." Đột nhiên cô rút ra, làm cho anh cảm thấy mất mát nghiêm trọng.

"Anh ngoan ngoãn nằm xuống, chờ anh khỏe lại hãy nói." Hiện tại cô là lão đại, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Chờ anh khỏe lại? Vậy còn muốn lâu thật là lâu! Anh đáng thương nhìn cô. "Nhưng mà anh thật nhớ..."

"Không được." Cô nghiêm túc cự tuyệt. "Tốt nhất anh nên nghĩ xem hôn lễ hai mươi ngày sau xử lý thế nào đây."

Hai người chẳng những in thiệp mời cùng đặt tiệc rượu, chú rể lại đột nhiên bị thương nặng, làm cho cô dẫu như cô không biết nên thế nào cho phải.

"Phải xử lý cái gì? Đương nhiên là đúng hạn cử hành." Anh không nghĩ ngợi trả lời.

"Thân thể của anh như vậy còn muốn cử hành..." Cô kinh ngạc mở to hai mắt.

"Cho dù ngồi xe lăn anh cũng muốn kết hôn!" Đánh chết anh cũng không muốn kéo dài thời hạn.

"Dời lại ngày tốt cho anh mà."

"Anh không cần!"

"Tại sao?" Cô không biết người đàn ông cố chấp thế làm gì chứ.

"Anh muốn sớm một chút sinh em bé." Anh thẳng thắn hùng hồn nói, lại quên mất tội cũ liên quan vẫn còn đó.

Đây là cái lý do quý gì chứ, sinh em bé muốn là được ngay đâu, hướng chi...

"Em không muốn nhanh như vậy đã có em bé." Cô nghĩ một đằng nói một nẻo: "Em còn muốn tự do thêm vài năm nữa."

"Sinh sớm một chút không được sao! Sinh sớm một chút, em bé sẽ khỏe mạnh hơn, em cũng có sức khỏe tốt mang thai hơn!" Anh bây giờ cùng với cái người ba năm trước dứt khoát kiên quyết bất cô bỏ đi đứa bé, đúng là hoàn toàn hai người khác nhau.

"Để sau hãy nói!" Cô từ chối phát biểu ý kiến.

"Vợ yêu... Như Như thân yêu..." Anh cầu xin cô.

Cô cười hì hì hưởng thụ vui thú nhìn anh dây dưa không ngớt.

Đã từng đối cô bạc tình, để cho cô rơi vào vực sâu tan nát, thống khổ cõi lòng, hôm nay lại thấy rõ ràng anh quan tâm lo lắng cô, để cho cô chìm trong thiên đường hạnh phúc.

Những chuyện khác cũng không quan trọng nữa, chỉ cần anh yêu cô, mới là chuyện lớn nhất đời người!

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Trùm Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.